மார்க்ஸ்

கூலி, விலை, லாபம்

உலகத் தொழிலாளர்களே, ஒன்றுசேருங்கள்!

கார்ல் மார்க்ஸ்

கூலி, விலை, லாபம்

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
5 MAR 1985
MADRAS

முன்னேற்றப் பதிப்பகம்
மாஸ்கோ

விற்பனையாளர்கள்

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட
சென்னை

வெளியீட்டோர் குறிப்பு

வாசகர்கள் முன் வைக்கப்படும் இந்த நூலில் கார்ல் மார்க்ஸின் பொருளாதாரப் போதனையின் அடிப்படைகள் சுருக்கமாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. பிற்காலத்தில் ''மூலதனம்'' என்னும் நூலில் மார்க்ஸ் இவற்றை விரிவாக விவரித்தார். ''கூலி, விலை, லாபம்'' என்பது, சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கப் (முதல் இன்டர்நேஷனல்) பொதுக் கவுன்சிலின் கூட்டங்களில் 1865ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் அவரால் படிக்கப்பட்ட அறிக்கையின் வாசகம் ஆகும்.

முதலாளித்துவத்தில் கூலி, உபரி மதிப்பு ஆகியவற்றின் பொருளாதாரச் சாராம்சத்தைக் கார்ல் மார்க்ஸ் இந்த நூலில் வெளிப்படுத்துகிறார். தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நலன்கள் பூர்ஷ்வா வர்க்க நலன்களுக்கு எப்படி முற்றிலும் எதிரானவை என்பதைத் துலக்குகிறார்.

சோவியத் நாட்டில் அச்சிடப்பட்டது

M $\frac{10101-332}{014(01)-81}$ без объявл. 0101010000

பொருளடக்கம்

முன்குறிப்புக்கள் 5

1. உற்பத்தியும் கூலியும் 6

2. உற்பத்தி, கூலி, லாபம் 10

3. கூலியும் நாணயமும் 24

4. சப்ளையும் கிராக்கியும் 31

5. கூலியும் விலைகளும் 33

6. மதிப்பும் உழைப்பும் 37

7. உழைக்கும் சக்தி 52

8. உபரி மதிப்பை உற்பத்தி செய்தல் 56

9. உழைப்பின் மதிப்பு 60

10. பண்டத்தை அதன் மதிப்பில் விற்பதால் லாபம் கிடைக்கிறது 62

11. உபரி மதிப்பு பிரிவினையாகும் பற்பல பங்குகள். . 64

12. லாபம், கூலி, விலைகள் இவற்றின் பொது விகிதாச்சாரம் 68

13. கூலி உயர்வுக்காகவோ அல்லது அது குறைக்கப்படுவதை எதிர்த்தோ நடந்த முயற்சிகளின் முக்கிய சம்பவங்கள் 72

14. மூலதனத்திற்கும் உழைப்பிற்கும் இடையிலுள்ள போராட்டமும் அதன் விளைவுகளும் . . . 82

பெயர்க் குறிப்பு அகராதி 93

முன்குறிப்புக்கள்

சகபிரஜைகளே, நான் எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பிக்குமுன் சில முன்குறிப்புக்கள் செய்ய என்னை அனுமதியுங்கள்.

கண்டத்தில் வேலைநிறுத்தமென்ற உண்மையான ஒட்டு வார் ஒட்டி தற்பொழுது பரவியிருக்கிறது; அத்துடன் கூலி உயர்வு பற்றிய கோரிக்கை எங்கும் கிளப்பப்படுகிறது. இந்தப் பிரச்சினை நமது காங்கிரஸிலும் விவாதிக்கப்படப் போகிறது. நீங்கள் சர்வதேச ஸ்தாபனத்தின் தலைவர்களாதலால், இந்தப் பிரதானப் பிரச்சினை மீது திண்ணமாக வரையறுக்கப் பட்ட கருத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆகையால், உங்கள் பொறுமையை வெகுவாகச் சோதிப்பதாக ஆகலாமெனினும், இவ்விஷயத்தைப் பற்றிப் பூரணமாக ஆராய்வது என் கடமையென நான் கருதுகிறேன்.

இரண்டாவது முன்குறிப்பு சகபிரஜை வெஸ்டன் விஷயமாக நான் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. தொழிலாளி வர்க்க நலனுக்குகந்தது என்ற நினைப்பில், சில கருத்துக்களை, அவற்றுக்குத் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் மத்தியில் கிஞ்சித்தும் ஆதரவில்லை என்பது தெரிந்திருந்த போதிலும், அவர் உங்கள் முன் வைத்திருப்பதுடன் அவற்றை வெளிப்படையாக ஆதரித்துப் பிரச்சாரம் செய்தும் வருகிறார்.* அவர் காட்டிக்

---

* ஜான் வெஸ்டன் ஒரு இங்கிலாந்துத் தொழிலாளி. கூலி உயர்வினால் தொழிலாளிகளின் நிலைமை சீர்பட முடியாது என்றும், டிரேட் யூனியன்களின் நடவடிக்கைகள் தீ ம விளைப்பவை என ஒப்புக்கொள்ளப்பட வேண்டும் எ ம் உள்ள கருத்தை, சர்வதேசத் தொழிலாளர் ஸ்தாப த் ன் பொதுக் கவுன்சிலில் அவர் ஆதரித்தார்.—ப-ர்.

கொள்ளும் இந்த மனோதைரியத்தை நாம் அனைவரும் வெகுவாகப் பாராட்ட வேண்டியதுதான். எனது இவ்வறிக்கையின் தொனி கடுமையானதாக இருந்தாலும் கூட, அதன் முடிவில், அவரது தொகுத்துரையின் அடிப்படையில் இருப்பதாக எனக்குக் காணப்படும் சரியான கருத்துக்களை நான் ஒப்புக் கொள்வதையும், எனினும் அவரது தொகுத்துரை தற்போதுள்ள ரூபத்தில் சித்தாந்த ரீதியில் தவறானது, நடைமுறை ரீதியில் அபாயகரமானது என்பதையும் சகபிரஜை வெஸ்டன் காண்பார் என்று நம்புகிறேன்.

இனி நம் முன்னுள்ள விஷயத்தை நேரடியாக எடுத்துக் கொள்கிறேன்.

1. உற்பத்தியும் கூலியும்

சகபிரஜை வெஸ்டனின் வாதம், உண்மையில் இரு ஆதாரக் கூற்றுகளின் மீது கட்டப்பட்டிருக்கிறது:

1) தேசிய உற்பத்திப் பொருள்களின் ஒட்டுமொத்தம் ஏதோ நிரந்தர விஷயம், நிலையான அளவு அல்லது கணித சாஸ்திரிகள் சொல்வது போல நிலையான பரிமாணம்;

2) நிஜக்கூலியின் தொகை, அதாவது அதைக் கொண்டு வாங்கக் கூடிய பண்டங்களின் அளவால் அளவிடப்படும் கூலியின் தொகை, நிரந்தரமான அளவு, நிலையான பரிமாணம்.

அவரது முதல் வலிந்துரை தவறானது என்பது தெளிவு. ஆண்டாண்டு தோறும், மதிப்பும், உற்பத்தியின் ஒட்டுமொத்த அளவும் பெருகிக்கொண்டே இருக்கின்றன; தேசிய உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன்களும் பெருகிக் கொண்டே இருக்கின்றன; இவ்வாறாகப் பெருகிக் கொண்டிருக்கிற உற்பத்திப் பண்டங்களைப் பரிவர்த்தனை செய்யத் தேவைப்படும் நாணய அளவும் தொடர்ந்து மாறிக்கொண்டே இருக்கிறது; இது அனைத்தும் நீங்கள் அறிவீர்கள். ஓராண்டு முழுவதற்கும், ஒன்றோடொன்று ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது வெவ்வேறு ஆண்டுகளுக்கும் எது உண்மையாக இருக்கிறதோ, அது ஓர் ஆண்டின் ஒவ்வொரு சராசரி நாளுக்கும் உண்மையாக இருக்கிறது. தேசிய உற்பத்தியின் ஒட்டுமொத்த அளவு அல்லது

பரிமாணம் விடாமல் தொடர்ச்சியாக மாறிவருகின்றது. அது ஒரு நிலையான பரிமாணமல்ல, மாறக்கூடிய பரிமாணமாகும். ஜனத்தொகையில் ஏற்படும் மாற்றங்களை ஒரு புறம் ஒதுக்கி விட்டுப் பார்த்தாலும், மூலதனக் குவியலிலும், உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன்களிலும் இடைவிடாமல் நிகழ்ந்துவரும் மாற்றங்கள் காரணமாக அது மாறக்கூடிய பரிமாணமாகவே இருக்கவேண்டும். இன்று பொதுவான கூலி விகித உயர்வு ஏற்பட்டால் அதன் அடுத்துவரும் விளைவுகள் எப்படியிருந்தாலும், அந்த உயர்வு தானாகவே உற்பத்தியின் ஒட்டு மொத்த அளவை உடனடியாக மாற்றிவிடாது என்பது முற்றிலும் உண்மை. முதலாவதாக, நிலவுகின்ற நிலைமைகளிலிருந்தே இந்த உயர்வு ஆரம்பமாகும். ஆனால், கூலி உயர்வு ஏற்படுமுன் தேசீய ஒட்டுமொத்த உற்பத்தி மாறக்கூடிய பரிமாணமாகவே இருந்தது, நிலையானதாக அல்ல என்றால், கூலி உயர்வு ஏற்பட்ட பின்னரும் கூட, அது மாறக்கூடியதாகவே தொடர்ந்து இருக்கும், நிலையானதாக அல்ல.

ஆயினும், தேசீய உற்பத்தியின் ஒட்டுமொத்தம் மாறக்கூடியது அல்ல, நிலையானது என்றே வைத்துக்கொள்வோம். அப்படியிருந்தாலும் கூட நமது நண்பர் வெஸ்டன் தர்க்க ரீதியான முடிவு என்று நினைப்பது ஆதாரமற்ற வலிந்துரையாகவே இருக்கும். என்னிடம் ஒரு குறிப்பிட்ட எண் — உதாரணமாக எட்டு—இருந்தால், அந்த எண்ணின் முழு வரம்பு அதன் பாகங்கள் தங்கள் ஒப்புவிகித எல்லைகளை மாற்றிக்கொள்வதைத் தடுக்காது. லாபம் ஆறாகவும், கூலி இரண்டாகவும் இருப்பது, கூலி ஆறாக உயர்ந்து லாபம் இரண்டாகக் குறைந்தால் அப்போதும் மொத்தத் தொகை மாற்றமடையாமல் எட்டாகவே இருக்கும். எனவே, உற்பத்திப் பொருள்களின் ஒட்டுமொத்தம் நிரந்தரமாயிருப்பது, கலியின் தொகை நிரந்தரமானது என்று எவ்வகையிலும் ருசுப்பிக்க முடியாது. அப்படியானால், நமது நண்பர் வெஸ்டன் இந்த நிரந்தரத் தன்மையை எப்படி நிரூபிக்கிறார்? ஒரேயடியாக அடித்துக் கூறுவதன் மூலமே.

ஆனால் அப்படியே அவ்ரது வலிந்துரை சரியானது என்று வைத்துக் கொண்டாலும் கூட, அது இரு பக்கங்களுக்கும் பொருந்த வேண்டும். அவரோ ஒரு பக்கத்துக்கு மட்டுமே

அதை வலியுறுத்துகிருர். கூலியின் தொகை நிலையான பரிமாண மாளுல் அதை உயர்த்தவும் முடியாது, குறைக்கவும் முடியாது. அப்படியாயின், தாற்காலிகக் கூலி உயர்வை வற்புறுத்திப்பெறுவதன் மூலம் தொழிலாளிகள் அவிவேகத்தோடு நடந்துகொள்கிருர்கள் என்ருல், முதலாளிகள் தாற்காலிகக் கூலி வெட்டை நிர்ப்பந்திப்பதன்மூலம் இதற்குக் குறைவான அவிவேகத்தோடு ஒன்றும் நடந்து கொண்டு விடவில்லையே. நமது நண்பர் வெஸ்டன் சில சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலைகளில் தொழிலாளர்கள் கூலி உயர்வை வற்புறுத்திப் பெற முடியும் என்பதை மறுக்கவில்லை. ஆளுல் கூலித் தொகை இயற்கையாகவே நிலையானதாக அவருக்குப் படுவதால், இந்த உயர்வை அடுத்து எதிர் நடவடிக்கை ஏற்பட்டே தீரும் என அவர் கருதுகிருர். மறு பக்கத்தில், கூலி வெட்டை முதலாளிகள் பலவந்தமாக ஏற்படுத்த முடியும் என்பதும், உண்மையில், அவ்வாறு செய்ய அவர்கள் இடைவிடாது முயல்கிருர்கள் என்பதும் அவருக்குத் தெரியும். கூலி நிலையானது என்னும் கோட்பாட்டின்படி இதை அடுத்தும் முன்னதைவிடக் குறையாத எதிர் நடவடிக்கை ஏற்பட்டே தீரும். எனவே, கூலியைக் குறைக்கும் முயற்சியையோ அல்லது செயலையோ எதிர்த்துத் தொழிலாளர்கள் நடவடிக்கை எடுப்பது நியாயமானதே. ஆகவே, கூலி உயர்வை வற்புறுத்திப் பெறும்போதும் அவர்கள் சரியாகவே செயல்படுகிருர்கள். ஏனென்ருல், கூலி வெட்டுக்கு எதிரான ஒவ்வொரு எதிர் நடவடிக்கையும் கூலி உயர்வுக்கான நடவடிக்கையாகும். ஆகையால், கூலி நிலையானது என்னும் சகபிரஜை வெஸ்டனின் சொந்தக் கோட்பாட்டின் படியே, சில சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலைகளில் கூலி உயர்வுக்காகத் தொழிலாளர்கள் ஒன்றுபடவும், போராடவும் வேண்டியிருக்கிறது.

இந்த முடிவை அவர் மறுத்தால், இது எதிலிருந்து பெறப்பட்டதோ அந்த ஆதாரக்கூற்றை அவர் விட்டுவிட வேண்டும். கூலியின் தொகை என்பது நிலையான பரிமாணம் என்று அவர் சொல்லக்கூடாது. ஆளுல், அந்தக் கூலியின் தொகை உயர முடியாது, கூடாது என்ற போதிலும், முதலாளிகளுக்கு எவ்வெப்போது அதனைக் குறைப்பது உகப்பானதோ அப்பொழுதெல்லாம் அது குறைய முடியும், குறைய வேண்டும் என்று

அவர் சொல்ல வேண்டும். இறைச்சிக்குப் பதில் உருளைக் கிழங்கையும், கோதுமைக்குப் பதில் ஓட்ஸையும் கொண்டு உங்களைப் போஷிப்பது முதலாளிக்கு உகப்பானால், நீங்கள் அவனது சித்தத்தை அரசியல் பொருளாதாரத்தின் ஒரு விதியாக ஏற்று, அதற்குப் பணிந்து போகவேண்டும். ஒரு தேசத்தில் கூலி விகிதம் இன்னொரு தேசத்தைவிட அதிகமாக இருக்குமானால், உதாரணமாக இங்கிலாந்தைவிட அமெரிக்காவில் அதிகமாக இருக்குமானால், அப்போது, கூலிவிகிதத்தில் உள்ள இந்த வித்தியாசத்தை அமெரிக்க முதலாளியின் விருப்பத்திற்கும் இங்கிலாந்து முதலாளியின் விருப்பத்துக்குமிடையே உள்ள வித்தியாசமாகவே நீங்கள் விளக்கவேண்டும். இத்தகைய விளக்குமுறை பொருளாதார நிகழ்ச்சிகள் பற்றிய ஆராய்ச்சியை மட்டுமல்ல, மற்றெல்லா நிகழ்ச்சிகள் பற்றிய ஆராய்ச்சியையும் மட்டுமீறி எளிதாக்கிவிடும்.

ஆனால் அப்போதும்கூட, அமெரிக்க முதலாளியின் சித்தம் இங்கிலாந்து முதலாளியின் சித்தத்திலிருந்து ஏன் வேறுபட்டிருக்கிறது என்று நாம் கேட்கலாம். இந்தக் கேள்விக்குப் பதிலிறுக்க நாம் சித்தம் என்னும் எல்லைக்கப்பால் செல்ல வேண்டும். கடவுள் பிரான்ஸில் ஒன்று விரும்புகிறார், இங்கிலாந்தில் வேறொன்று விரும்புகிறார் என்று ஒரு பாதிரியார் சொல்லலாம். அவரை நான் கடவுளுக்கு ஏன் இந்த இரட்டைச் சித்தம், விளக்கம் கூறுங்கள் என்று மடக்கிக் கேட்டால், பிரெஞ்சு தேசத்தில் ஒரு சித்தமும், இங்கிலாந்து தேசத்தில் மற்றொரு சித்தமுமாக இருப்பதே கடவுளுக்கு உகப்பானது என்று கூச்சநாச்சமின்றி அவர் பதில் கூறி விடலாம். ஆனால் நமது நண்பர் வெஸ்டன் பகுத்தறிவுக்கு முற்றிலும் முரணான இது போன்ற வாதத்தை நிச்சயம் செய்ய மாட்டார் என்றே நம்புகிறோம்.

எவ்வளவு சாத்தியமோ அவ்வளவையும் எடுத்துக் கொள்வது என்பதே நிச்சயமாக முதலாளியின் சித்தம். நாம் செய்ய வேண்டியது அவனுடைய சித்தத்தைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருப்பதல்ல; முதலாளியின் சக்தியைப் பற்றி, அந்தச் சக்தியின் வரம்புகளைப் பற்றி, அந்த வரம்புகளின் தன்மையைப் பற்றி விவரம் ஆராய்வதே நாம் செய்ய வேண்டியதாகும்.

2. உற்பத்தி, கூலி, லாபம்

சகபிரஜை வெஸ்டன் நம்மிடையே நிகழ்த்திய பிரசங்கத்தின் கருத்துகளை ஒரு குடுக்கைக்குள் அடக்கிவிடலாம்.

அவரது வாதமெல்லாம் இதுதான்: தொழிலாளி வர்க்கம் முதலாளி வர்க்கத்தை நெருக்கி நான்கு ஷில்லிங்குக்குப் பதில் ஐந்து ஷில்லிங்கைப் பணக்கூலியாகக் கொடுக்கும்படிச் செய்தால், முதலாளி, இதற்கு ஈடாக, ஐந்து ஷில்லிங் பெறுமானதற்குப் பதிலாக நான்கு ஷில்லிங் பெறுமான பண்டங்களையே தருவான். இதனுல் தொழிலாளி வர்க்கம் கூலி உயர்வுக்கு முன் நான்கு ஷில்லிங் கொடுத்து வாங்கியதற்கு இப்போது ஐந்து ஷில்லிங் கொடுக்கவேண்டியதிருக்கும். ஆனுல் இது ஏன் இப்படி இருக்க வேண்டும்? ஐந்து ஷில்லிங் பெறுமானதற்குப் பதிலாக ஏன் நான்கு ஷில்லிங் பெறுமானதைத்தான் முதலாளி திருப்பித் தருகிறுன்? ஏனென்றுல் கூலியின் தொகை திண்ணமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டது. ஆனுல் அது ஏன் நான்கு ஷில்லிங் பெறுமான் பண்டங்களுக்குச் சமானமாக நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும்? ஏன் மூன்று அல்லது இரண்டு அல்லது வேறு ஏதாவது தொகை பெறுமான பண்டங்களுக்குச் சமமாக இருக்கக்கூடாது? முதலாளியின் சித்தத்தையோ அதே மாதிரி தொழிலாளியின் சித்தத்தையோ சார்ந்திராத ஒரு பொருளாதார விதியால் கூலித்தொகையின் வரம்பு நிச்சயிக்கப்படுகிறதென்றுல், சக்பிரஜை வெஸ்டன் முதல் காரியமாகச் செய்திருக்க வேண்டியது அந்தப் பொருளாதார விதியைக் கூறி, அதை நிரூபிப்பதே. அதோடு, எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திலும் உண்மையாகக் கொடுக்கப்பட்ட கூலித்தொகை அத்தியாவசியக் கூலித் தொகைக்கு எப்போதும் துல்லியமாக இசைந்திருக்கிறது என்றும், அதிலிருந்து ஒருபோதும் விலகிச் செல்வதில்லை என்றும் அவர் ருசுப்பித்திருக்க வேண்டும். இப்படியல்லாமல், கூலித் தொகையின் குறிப்பிட்ட வரம்பு முதலாளியின் சித்தத்தை மட்டுமோ அல்லது அவனது பேராசையின் வரம்பையோ ஒட்டியே நிர்ணயமாகிறதென்றுல், அது மனம்போன போக்கிலுள்ள வரம்பாகும். அதில் அத்தியாவசியம் எதுவுமில்லை. அந்தக் கூலித் தொகையின் வரம்பு முதலாளியின் சித்தத்துக்கு ஏற்ப மாற்றப்

படலாம். எனவே, அவனது விருப்பத்திற்கு எதிராகவும் அது மாற்றப்படலாம்.

சகபிரஜை வெஸ்டன் ஓர் உதாரணத்தின் மூலம் தமது தத்துவத்தை விளக்கினர். அதாவது, ஒரு பாத்திரத்தில் குறிப்பிட்ட அளவுள்ள சூப் இருக்கிறது; குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையுள்ள நபர்கள் அதைச் சாப்பிட வேண்டியிருக்கிறது; அந்நிலையில் அவர்கள் சாப்பிடும் கரண்டிகளின் அளவு பெரிதாகி விடுவதால் சூப்பின் அளவு கூடிவிடாது என்ருர். அவரது உதாரணம் அசட்டுத்தனமானது என்று நான் சொல்வதை அவர் பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும். மனேனியஸ் அக்ரிப்பா என்பவர் கையாண்ட ஒரு உவமையை அந்த உதாரணம் எனக்குச் சற்று நினைவுபடுத்துகிறது. ரோமா புரிப் பாட்ரிஷியன்களுக்கு (பிரபுக்கள்) எதிராகப் பிளெபியன்கள் (சாமானியக் குடிமக்கள்) கிளர்ந்தெழுந்த போது, பாட்ரிஷியனுகிய அக்ரிப்பா அவர்களைப் பார்த்து பாட்ரிஷியன்கள் என்னும் வயிறுதான் அரசு என்னும் உடலின் பிளெபியன்கள் என்னும் அவயவங்களைப் போஷிக்கிறது என்ருராம். ஆனல் ஒரு மனிதனின் வயிற்றை நிரப்புவதின் மூலம் இன்னொரு மனிதனின் அவயவங்களை எப்படிப் போஷிக்க முடியும் என்பதை அவர் எடுத்துக்காட்டத் தவறிவிட்டார். தொழிலாளர் எந்தப் பாத்திரத்திலிருந்து எடுத்து உண்கிருர்களோ அது தேசீய உழைப்பின் முழு உற்பத்தியாலும் நிரம்பியிருக்கையில், அதிலிருந்து அவர்கள் அதிகமாக எடுத்துக்கொள்வதைத் தடுப்பது பாத்திரத்தின் அளவுக் குறைவோ அல்லது அதில் உள்ள பண்டங்களின் போதாமையோ அல்ல; ஆனல் அவர்களுடைய கரண்டிகள் சிறிதாக இருப்பதுதான் என்பதை சகபிரஜை வெஸ்டனும் தமது பங்குக்கு மறந்துவிட்டார்.

ஐந்து ஷில்லிங்குகளுக்கு நான்கு ஷில்லிங்குகள் பெறுமானதை முதலாளி எந்தத் தந்திரத்தால் கொடுக்கமுடிகிறது? அவன் விற்கும் பண்டத்தின் விலையை உயர்த்துவதால் இதைச் செய்ய முடிகிறது. சரி, பண்டங்களின் விலை உயர்வும், அதைவிடப் பொதுவாகச் சொன்னல் பண்டங்களின் விலை மாற்றமும், இன்னும் பண்டங்களின் விலைகளுமேகூட முதலாளியின் சித்தத்தை மாத்திரம் பொறுத்திருக்கின்றனவா? அல்லது, இதற்கு மாருக, அந்தச் சித்தத்தை நிறைவேற்றுவதற்குக்

குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைமைகள் தேவைப்படுகின்றனவா? அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலைமைகள் தேவையில்லை என்றால், மார்க்கெட் விலைவாசிகளின் ஏற்ற இறக்கமும், இடைவிடாத ஊசலாட்டமும் சிக்கறுக்க முடியாத புதிராகிவிடும்.

உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன்களிலோ, அல்லது ஈடு படுத்தப்பட்ட மூலதனத்தின் அளவிலும், உழைப்பின் அளவிலுமோ, அல்லது பண்டங்களின் மதிப்புகளை அளவிடுகிற பணத்தின் மதிப்பிலோ எந்த வித மாற்றமும் ஏற்படவில்லை; ஆனால் கூலி விகிதத்தில் மாத்திரமதான் ஒரு மாற்றம் ஏற்பட்டிருக் கிறது என்று நாம் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம்; ஆதலால் அந்தக் கூலி உயர்வு பண்டங்களின் விலைகளை எவ்வாறு பாதிக்கக்கூடும்? இந்தப் பண்டங்களின் கிராக்கிக்கும் சப்ளைக் கும் உள்ள உண்மையான விகிதாச்சாரத்தைப் பாதிப்பதன் மூலம் மட்டுமே.

முழுமையாக எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால், தொழி லாளி வர்க்கம் தன் வருவாயை அத்தியாவசியப் பொருள் களுக்காகச் செலவழிக்கிறது என்பதும், அப்படி அது செல வழித்துத்தான் ஆக வேண்டும் என்பதும் முற்றிலும் உண் மையாகும். எனவே, கூலி விகிதத்தில் ஏற்படும் பொதுவான உயர்வு அத்தியாவசியப் பொருள்களின் கிராக்கியை அதி கரிக்கச் செய்யும்; அதன் விளைவாக மார்க்கெட் விலைகளையும் உயர்த்தும். இந்த அத்தியாவசியப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்யும் முதலாளிகள், தாங்கள் செலுத்தும் கூலி உயர்வைத் தங்களது பண்டங்களின் மார்க்கெட் விலைகளை உயர்த்திக் கொள்வதன் மூலம் சரிக்கட்டிக்கொள்கிறார்கள். ஆனால் அத்தியாவசியப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்யாத மற்ற முதலாளிகளின் விஷயம் என்ன? அவர்களின் எண்ணிக்கை சிறிது என்று நினைக்காதீர்கள். தேசீய உற்பத்தியில் மூன்றில் இரண்டு பங்குகளை ஜனத்தொகையில் ஐந்தில் ஒரு பகுதியினர் அனுபவிக்கின்றனர் — அவர்கள் ஜனத்தொகையில் ஏழில் ஒரு பகுதியினர் என்று பிரிட்டிஷ் காமன்ஸ் சபை உறுப்பினர் ஒருவர் அண்மையில் கூறினார். இவற்றையெல்லாம் வைத்துப் பார்த்தால், தேசீய உற்பத்தியில் எவ்வளவு பெரிய பங்கு ஆடம்பரப் பொருள்கள் ரூபத்தில் உற்பத்தியாகவேண் டும்; அல்லது ஆடம்பரப் பொருள்களுக்காகப் பரிவர்த்தனை

செய்து கொள்ளப்பட வேண்டும்; இன்னும் அத்தியாவசியப் பொருள்களிலேயே எவ்வளவு பெரிய பங்கு அடியாட்களுக்காகவும், குதிரைகளுக்காகவும், பூனைகளுக்காகவும் இவை போன்ற ஏனையவற்றிற்காகவும் வீண்விரயமாக்கப்பட வேண்டும் என்பதைத் தெரிந்துகொள்வீர்கள். அத்தியாவசியப் பொருள்களின் விலைகள் உயரும் போது இந்த விரயமும் வெகுவாகக் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு விடுகிறது என்பதை நாம் அனுபவரீதியாக அறிவோம்.

சரி, அது இருக்கட்டும். அத்தியாவசியப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்யாத முதலாளிகளின் நிலைமை என்னவாகும்? பொதுவான கூலி உயர்வின் விளைவாக லாப விகிதத்தில் ஏற்படும் வீழ்ச்சியை, தங்களது பண்டங்களின் விலைவாசிகளை ஏற்றுவதன் மூலம் அவர்களால் சரிக்கட்டிக்கொள்ள முடியாது. ஏனென்றால் அந்தப் பண்டங்களுக்கான கிராக்கி கூடியிருக்காது. அவர்களது வருமானம் குறைய நேரிடும். இந்தக் குறைந்த வருமானத்திலிருந்து, அதே அளவுள்ள விலையேறிய அத்தியாவசியப் பொருள்களுக்கு அவர்கள் அதிக விலை கொடுக்க வேண்டியிருக்கும். அது மட்டுமல்ல, அவர்களது வருவாய் குறைந்துவிட்டதால், ஆடம்பரப் பொருள்களுக்கான தங்கள் செலவை அவர்கள் குறைத்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கும். இதனால் அவர்களது பண்டங்களுக்கான பரஸ்பர கிராக்கி குறையும். இந்தக் குறைந்த கிராக்கி காரணமாக அவர்களது பண்டங்களின் விலைவாசிகள் வீழ்ச்சியடையும். இவ்வாறாக, இந்தத் தொழில்களிலும் கூலி விகிதத்தின் பொதுவான உயர்வையொட்டி நேர்விகிதத்தில் மட்டுமின்றி, பொதுவான கூலி உயர்வு, அத்தியாவசியப் பொருள்களின் விலைவாசி உயர்வு, ஆடம்பரப் பொருள்களின் விலைவாசி வீழ்ச்சி ஆகியவைகளையொட்டிக் கூட்டு விகிதத்திலும் லாப விகிதம் குறைந்துவிடும்.

பல்வேறு வகையான தொழில்களில் ஈடுபடுத்தப்பட்ட மூலதனங்களுக்கான லாப விகிதங்களின் இந்த வித்தியாசம் என்ன விளைவை ஏற்படுத்தும்? ஏன், எக்காரணத்தைக் கொண்டாயினும், வெவ்வெறுன உற்பத்தித் துறைகளில் சராசரி லாப விகிதம் மாறுகிறபொழுதெல்லாம் பொதுவாக என்ன விளைவு ஏற்படுமோ அதுதான் இப்போதும் ஏற்படும்.

மூலதனமும் உழைப்பும் குறைந்த ஆதாயமுள்ள தொழில்களிலிருந்து மிகுந்த ஆதாயமுள்ள தொழில்களுக்கு மாற்றப்படும். ஒரு தொழில் துறையில் கிராக்கியின் அதிகரிப்புக்கேற்ப சப்ளை உயர்ந்துவிடும் வரை, மற்ற தொழில் துறைகளில் கிராக்கியின் குறைவுக்கேற்ப சப்ளை வீழ்ச்சியுற்றுவிடும் வரை இவ்வாறு மாற்றப்படும் நிகழ்முறை தொடர்ந்து நடக்கும். இவ்வகை மாற்றம் ஏற்பட்டவுடன் மீண்டும் பொதுவான லாப விகிதம் பல்வேறு தொழில்களிலும் சமனடையும். முழுக் குழப்பமும் பல்வேறு பண்டங்களின் கிராக்கிக்கும் சப்ளைக்குமிடையே உள்ள விகிதத்தில் ஏற்பட்ட ஒரு வெறும் மாறுதலால் எழுந்ததால், இந்தக் காரணம் நீங்கியதும் அதன் பலனும் மறைந்து, விலைவாசிகள் அவற்றின் பழைய நிலையை அடைந்து சமனடையும். கூலி உயர்வின் விளைவாக லாப விகிதத்தில் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சி சில தொழில்துறைகளுக்கு மட்டும் என்றில்லாமல் பொதுவான தன்மை பெறும். நமது அனுமானப்படி பார்த்தால், உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனிலோ அல்லது உற்பத்திப் பொருள்களின் ஒட்டுமொத்த அளவிலோ எவ்வித மாற்றமும் ஏற்பட்டிருக்காது; ஆனுல் உற்பத்தியின் இந்தக் குறிப்பிட்ட ஒட்டுமொத்த அளவு உருமாற்றம் பெற்றிருக்கும். உற்பத்திப் பண்டங்களின் ஒரு பெரும் பங்கு அத்தியாவசியப் பொருள்களாக இருக்கும்; குறைவான பங்கு ஆடம்பரப் பொருள்களாக இருக்கும், அல்லது வேறு விதமாகச் சொன்ஞல் ஒரு குறைந்த அளவு பங்கு அந்நிய ஆடம்பரப் பொருள்களுக்காகப் பரிவர்த்தனை செய்து கொள்ளப்பட்டு, அதன் ஆரம்ப வடிவத்தில் நுகரப்படும், அல்லது இன்னும் வேறு விதமாகச் சொன்ஞல் சுதேசிய உற்பத்தியின் பெரும்பாலான பகுதி ஆடம்பரப் பொருள்களுக்காக அல்லாமல், அந்நிய அத்தியாவசியப் பொருள்களுக்காகப் பரிவர்த்தனை செய்து கொள்ளப்படும். எனவே, கூலி விகிதத்தின் பொதுவான உயர்வு, மார்க்கெட் விலைகளின் தாற்காலிகமான பாதிப்புக்குப்பிறகு, பண்டங்களின் விலைகளில் நிரந்தரமான மாற்றம் எதுவும் ஏற்படுத்தாமல் லாப விகிதம் பொதுவாகக் குறைவதில்தான் போய் முடியும்.

இதற்கு முந்திய வாதத்தில் உபரிக் கூலி முழுவதும் அத்தியாவசியப் பொருள்களுக்காகவே செலவழிக்கப்படும்

என்று 'அனுமானித்துக் கொண்டு பேசினேனே என்று கேட்கலாம். இதற்கு நானளிக்கும் பதில், சகபிரஜை வெஸ்டனுக்கு மிகமிகச் சாதகமாகவே இந்த அனுமானத்தைக் கூறியிருக்கிறேன் என்பதுதான். முன்னர் தொழிலாளிகள் நுகர்ந்திராத பொருள்களுக்காக உபரிக் கூலி செலவிடப்பட்டால், அவர்களது வாங்கும் சக்தி உண்மையில் உயர்ந்திருக்கிறது என்பதற்கு நிரூபணம் தேவையில்லை. எனினும் இது கூலி உயர்வின் விளைவாக மட்டுமே ஏற்பட்டதால் அவர்களது வாங்கும் சக்தியின் இந்த உயர்வு, முதலாளிகளின் வாங்கும் சக்தியின் குறைவுக்குத் துல்லியமாகச் சமமாயிருக்க வேண்டும். ஆகவே பண்டங்களுக்கான ஒட்டுமொத்த கிராக்கி அதிகரித்திருக்காது; ஆனால் அந்த கிராக்கியில் அடங்கியுள்ள பகுதிகள் மாறியிருக்கும். ஒரு பக்கத்தில் ஏற்படும் கூடுதல் கிராக்கியை மறு பக்கத்தில் ஏற்படும் குறைந்த கிராக்கி ஈடு செய்யும். இவ்விதம் ஒட்டுமொத்த கிராக்கி நிலையாக இருக்கையில், பண்டங்களின் மார்க்கெட் விலைகளில் எத்தகைய மாற்றமும் ஏற்பட முடியாது.

எனவே நாம் ஒரு இருதலைவாத நிலையை அடைகிறோம்: ஒன்று, உபரிக் கூலி எல்லா உபயோகப் பொருள்களுக்கும் சரிசமத்துவமாகச் செலவழிக்கப்படுகிறது—அப்போது தொழிலாளி வர்க்கத்தின் கூடுதல் தேவை முதலாளி வர்க்கத்தின் குறைந்த தேவையால் ஈடு செய்யப்பட வேண்டும்; அல்லது உபரிக் கூலி சில பொருள்கள் மீது மட்டும் செலவழிக்கப்பட்டு, அவற்றின் மார்க்கெட் விலைகள் தாற்காலிகமாக உயர்கின்றன—அப்பொழுது சில தொழில்களில் லாப விகிதம் உயர்வதனாலும் மற்ற சில தொழில்களில் லாப விகிதம் குறைவதனாலும் மூலதனம், உழைப்பு இவற்றின் வினியோகம் மாற்றம் பெறும். ஒரு தொழில் துறையில் ஏற்பட்ட கூடுதல் கிராக்கிக்கேற்ப சப்ளை பெருகும் வரையிலும், மற்ற தொழில் துறையில் ஏற்பட்ட குறைந்த கிராக்கிக்கேற்ப சப்ளை சுருங்கும் வரையிலும் இந்த மாற்றம் தொடர்ந்து நிகழ்ந்து கொண்டேயிருக்கும். முதல் அனுமானப்படி, பண்டங்களின் விலைவாசிகளில் மாற்றம் நிகழாது. இரண்டாவது அனுமானப்படி, மார்க்கெட் விலைவாசிகளின் சிற்சில ஏற்ற இறக்கங்களுக்குப்பிறகு, பண்டங்களின்பரிவர்த்தனை மதிப்புக முன்

நிலவிய மட்டத்திற்கு இறங்கும். இரண்டு அனுமானங்களின் படியும் பார்த்தால் கூலி விகிதத்தின் பொதுவான உயர்வு இறுதியாக லாப விகிதத்தின் பொதுவான வீழ்ச்சியில் போய் முடியுமே தவிர வேறல்ல.

உங்களுடைய கற்பனை சக்தியைத் தூண்டுவதற்காகச் சகபிரஜை வெஸ்டன், இங்கிலாந்து விவசாயத் தொழிலாளி களின் கூலியில் ஒன்பது ஷில்லிங்கிலிருந்து பதினெட்டு ஷில்லிங்காகஒரு பொதுஉயர்வுஏற்படுவதால் விளையும் கஷ்டங் களைப் பற்றி எண்ணிப் பார்க்கும்படி உங்களைக் கேட்டுக் கொண்டார். அத்தியாவசியப் பொருள்களுக்கான கிராக்கி யில் ஏற்படும் பெருத்த உயர்வையும் அதன் விளைவாக விலை வாசிகளின் பயங்கர உயர்வையும் சிந்தியுங்கள் என்றும் கல வரத்துடன் கூறினார். விவசாயப் பொருள்களின் விலைவாசி கள் இங்கிலாந்தைவிட அமெரிக்காவில் குறைவாக இருந்த போதிலும், மூலதனத்துக்கும் உழைப்புக்குமிடையேயுள்ள பொதுவான உறவுகள் இங்கிலாந்திலும் அமெரிக்காவிலும் ஒரே மாதிரியாக இருந்தபோதிலும், இங்கிலாந்தைக் காட்டிலும் அமெரிக்காவில் வருடாந்தர உற்பத்தியின் ஒட்டு மொத்த அளவு மிகக்குறைவாக இருந்தபோதிலும் அமெரிக்க விவசாயத் தொழிலாளியின் சராசரிக் கூலி இங்கிலாந்து விவ சாயத் தொழிலாளியின் கூலியைவிட இரண்டு மடங்குக்கும் அதிகமானது என்பதை நீங்களெல்லோரும் அறிவீர்கள். பின் ஏன் நமது நண்பர் வெஸ்டன் இந்த அபாய மணியை ஒலிக் கிறார்? நம் முன்னுள்ள உண்மையான பிரச்சினையைத் திசை திருப்பவே அவ்விதம் செய்கிறார். ஒன்பது ஷில்லிங்கிலிருந்து பதினெட்டு ஷில்லிங்குக்குத் திடீரென்று கூலி உயர்வது 100 சதவிகிதத் திடீர் உயர்வாகும். இப்போது நாம், இங்கிலாந் தில் பொதுக் கூலி விகிதம் திடீரென்று 100 சதவிகிதத்திற்கு உயரமுடியுமா என்பதைப் பற்றியே விவாதித்துக் கொண் டிருக்கவில்லை. ஒவ்வொரு யதார்த்த நிலையிலும் குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்பவும் அவற்றை அனுசரித்தும் இருக்க வேண்டிய கூலி உயர்வின் அளவைப் பற்றி நாம் விவாதிப் பதற்கு எதுவுமே இல்லை. நாம் ஆராய வேண்டியதெல்லாம் கூலி விகிதத்தின் பொதுவான உயர்வு, அது ஒரு சதவிகிதமே

யாஞலும், என்ன விளைவுகளை ஏற்படுத்தும் என்பதைப் பற்றி மட்டும்தான்.

நண்பர் வெஸ்டனின் கற்பனையான 100 சதவிகிதக் கூலி உயர்வை ஒரு புறம் ஒதுக்கிவைத்துவிட்டு, 1849 முதல் 1859 வரை இங்கிலாந்து தேசத்தில் ஏற்பட்ட உண்மையான கூலி உயர்வை உங்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டுவருகிறேன்.

1848ல் அமுலாக்கப்பட்ட பத்து மணிநேர வேலைச் சட்டம்* உங்களனைவருக்கும் தெரியும். இதனைப் பத்து மணி நேர வேலைச் சட்டம் என்பதைவிட, பத்தரை மணிநேர வேலைச் சட்டம் என்பதே பொருந்தும். நாம் அனுபவத்தில் கண்ட மிகப் பெரிய பொருளாதார மாற்றங்களில் இந்தச் சட்டமும் ஒன்று. அது திடீரென்று, கட்டாயமாக அமுலாக்கப் பட்ட கூலி உயர்வாகும். இந்தக் கூலி உயர்வு ஏதோ சில ஸ்தல தொழில்களில் ஏற்பட்டது அல்ல; மாருக, இங்கி லாந்து தேசம் எந்தப் பெரும் தொழில்களைக் கொண்டு உலக மார்க்கெட்டில் ஆதிக்கம் செலுத்திவருகிறதோ, அந்தத் தொழில்களில் ஏற்பட்ட கூலி உயர்வாகும். மிகமிகப் பிரதிகூலமான சூழ்நிலைமைகளில் ஏற்பட்ட கூலி உயர் வாகும். மத்தியதர வர்க்கத்தின் அதிகாரபூர்வமான பிரசார கர்களான டாக்டர் யூரியும், பேராசிரியர் ஸீனியரும், மற்ற பொருளாதாரவாதிகளும் இந்தச் சட்டம் இங்கிலாந்து தேசத்தின் தொழிலுக்குச் சாவு மணியடிக்கும் என்று—நமது நண்பர் வெஸ்டனுடையவற்றைக் காட்டிலும் பலமான ஆதா ரங்களின் பேரில் என்பதை நான் கூற வேண்டும்—ருசுப்பித் தனர். அச்சட்டம் வெறும் கூலி உயர்வு மட்டுமல்ல என்றும், ஈடுபடுத்தப்படும் உழைப்பின் அளவைக் குறைப்பதைத் துவக்கமாகவும், அஸ்திவாரமாகவும் கொண்டு ஏற்படும் கூலி உயர்வு என்றும் நிரூபித்தனர். முதலாளியிடமிருந்து நீங்கள் எடுத்துக்கொள்ள விரும்பும் பன்னிரண்டாவது மணி தான் முதலாளி தனது லாபத்தைப் பெறும் ஒரே மணி என்றும் அவர்கள் வலிந்துரைத்தனர். இதனுல் சேமிப்புக்

---

* பத்து மணிநேர வேலைச் சட்டம் சிறுவர்கள் மீதும் மாதர்கள்மீதும் மட்டுமே அமல்படுத்தப்பட்டது. நடைமுறை யிலோ தொழிலதிபர்கள் இதைப் புறக்கணித்தார்கள்.—ப-ர்.

குறையும்; விலைவாசிகள் ஏறும்; மார்க்கெட்டுகள் கைநழுவும்; உற்பத்தி சுருங்கும்; இவற்றின் விளைவாகக் கூலிகள் மீண்டும் குறையும்; இறுதியில் சர்வநாசம் ஏற்படும் என்றும் பயமுறுத்தினர். உண்மையில், இந்தச் சட்டத்தோடு ஒப்பிடுகையில் மக்ஸிமிலியான் ரொபெஸ்பியேரின் உயர்ந்த பட்சச் சட்டங்கள்* ஒரு சிறிய விஷயம் என்று கூறினர். ஓர் அர்த்தத்தில் அவர்கள் சொன்னது சரிதான். ஆனல் உண்மையில் நிகழ்ந்த தென்ன? வேலைநாள் குறைக்கப்பட்டபோதிலும், ஆலை ஊழியர்களுக்குப் பணக்கூலி உயர்ந்தது; ஆலைகளில் வேலைக்கமர்த்தப் பட்டோரின் எண்ணிக்கை வெகுவாகப் பெருகியது; அவர்கள் உற்பத்தி செய்த பொருள்களின் விலைவாசிகள் தொடர்ந்து இறங்கிக்கொண்டே போயின; ஆலைத் தொழிலாளர்களது உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன்கள் வியக்கத் தக்க வளர்ச்சி கண்டன; பண்டங்களுக்கு என்றும் கண்டும் கேட்டுமிராத அளவு மார்க்கெட்டுகள் மேலும் மேலும் விரிவடைந்து கொண்டு போயின. 1861ம் ஆண்டில், மான்செஸ்டரில், விஞ்ஞான வளர்ச்சிச் சங்கக் கூட்டத்தில் திரு. நியூமென் பேசுகையில், தானும், டாக்டர் யூரியும், ஸீனியரும், பொருளாதார விஞ்ஞானத்தின் இன்னும் பிற அதிகாரபூர்வமான வல்லுனரும் தவறுதலாக நிலைமையைக் கணித்துவிட்டதாகவும், அதே சமயம் மக்களின் உணர்வே சரியாக இருந்ததென்றும் ஒப்புக்கொண்டதை நானே என் செவிகளால் கேட்டேன். நான் டபிள்யூ. நியூமெனைக்** குறிப்பிடுகிறேன், பேராசிரியர் பிரான்சிஸ் நியூமெனையல்ல, ஏனென்றால் டபிள்யூ. நியூமென் தாமஸ் டூக்கினுடைய "விலைகளின் வரலாறு"

---

* மாபெரும் பிரெஞ்சுப் புரட்சியின்போது ஜாகோபியன் பார்லிமெண்டு சட்டங்கள் மூலம் (1793-1794) அனேக அடிப்படைத் தேவைப் பொருள்களுக்குத் திட்டவட்டமான உயர்ந்தபட்ச விலைகளையும் திட்டவட்டமான உயர்ந்தபட்சக் கூலியையும் நிர்ணயித்தது.—ப-ர்.

** பிரிட்டிஷ் விஞ்ஞான வளர்ச்சிச் சங்கம் 1831ம் ஆண்டில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. சங்கத்தின் பொருளியல் பிரிவுக் கூட்டத்தில் வில்லியம் நியூமார்ச் ஆற்றிய உரையையே மார்க்ஸ் குறிப்பிடுகிறார். உரையாளரின் பெயரை அவர் தவறாக எழுதிவிட்டார்.—ப-ர்.

என்னும் நூலுக்குக் கட்டுரைகள் வழங்குபவராகவும், ஆசிரியராகவும், பொருளாதார விஞ்ஞானத்தில் முக்கிய இடம் வகிப்பவர். இந்தச் சிறந்த நூல் 1793 முதல் 1856 வரை நிலவிய விலைவாசிகளின் வரலாற்றை ஆராய்கிறது. கூலியின் மாறுத நிரந்தர ஒட்டுமொத்தத் தொகை, உற்பத்திப் பொருள்களின் மாறுத நிரந்தர ஒட்டுமொத்த அளவு, உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன்களின் மாறுத நிரந்தர மட்டம், முதலாளிகளின் மாற்றமில்லாத நிரந்தரச் சித்தம் ஆகியவை பற்றி நமது நண்பர் வெஸ்டன் கொண்டுள்ள மாறுத நிரந்தரக் கருத்தும், இன்னும் அவரது மற்றெல்லா மாறுபாடின்மையும் இறுதித்தன்மையும் சரியானவை என்றுல், பேராசிரியர் ஸீனியரின் அமுகுணி ஆரூடங்களும் சரியானவையாக இருக்கும்; அதே நேரம் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் விடுதலைக்கான முதல் நடவடிக்கையாக வேலை நேரத்தைப் பொதுவாக அளவறுக்க வேண்டுமென ஏற்கனவே 1815ல் அறிவித்த ராபர்ட் ஓவன்*, பொதுவாக நிலவிய துவேஷ மனப்பான்மையையும் எதிர்த்து, வேலைநேர அளவறுப்பை நியூ லானுர்க்கில் இருந்த தனது சொந்தப் பஞ்சாலையில், தனது சொந்தப் பொறுப்பில் அமுல் நடத்தியதும் தவறுனதாக இருக்கும்.

பத்துமணிச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டு, அதன் விளைவாகக் கூலி உயர்வு ஏற்பட்ட இதே காலத்தில் பிரிட்டனில் விவசாயக் கூலியிலும் பொது உயர்வு ஏற்பட்டது. இதற்கான காரணங்களை இங்கு விளக்கிக் கொண்டிருப்பது பொருத்தமில்லாததாக இருக்கும்.

நான் எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்திற்குத் தேவையற்றது என்றுலும், நீங்கள் தவறுகப் புரிந்து கொள்ளக்கூடாது என்பதற்காக, பூர்வாங்கமாகச் சில விஷயங்களை விளக்கிவிடுகிறேன்.

ஒரு மனிதன் வாரம் இரண்டு ஷில்லிங்காகக் கூலி பெற்றுக் கொண்டிருக்கையில், அக்கூலி நான்கு ஷில்லிங்காக உயர்ந்தால், கூலி விகிதம் 100 சதவிகிதமாக அதிகரிக்கும்.

---

*பார்க்க: ஓ. ஆர். ஓவன். *Observations on the Effect of the Manufacturing System* [செய்தொழில் முறையின் விளைவு பற்றிய குறிப்புக்கள்], லண்டன், 1817, பக்கம் 76. —ப-ர்.

கூலி விகிதத்தில் உயர்வு என்று சொல்லும்போது இது மிகவும் மகத்தான காரியம் போலத் தோன்றும். ஆனால் உண்மை யான கூலித் தொகை, அதாவது வாரம் நான்கு ஷில்லிங், அப்போதும் மிக அற்பமானதாக, பட்டினிக் கூலியாகத் தானிருக்கும். ஆகவே, கூலி விகிதத்தில் சதமானங்கள் என்னும் டாம்பீகப் பேச்சால் ஏமாந்துவிட உங்களை நீங்கள் அனுமதிக்கக் கூடாது. தொடக்கத்திலிருந்த தொகை என்ன என்று நீங்கள் எப்போதும் கேட்கவேண்டும்.

மேலும், வாரம் தலா 2 ஷில்லிங் பெறும் பத்து தொழி லாளிகளும், அதே மாதிரி 5 ஷில்லிங் பெறும் ஐந்து தொழி லாளிகளும், 11 ஷில்லிங் பெறும் ஐந்து தொழிலாளிகளும் இருந்தால், இந்த இருபது பேர்களும் சேர்ந்து மொத்தம் 100 ஷில்லிங் அல்லது 5 பவுன் பெறுவார்கள் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். இவர்களுடைய ஒட்டுமொத்தமான வாரக்கூலியில் ஓர் உயர்வு, உதாரணமாக 20 சதவிகிதம் ஏற்பட்டால் அவர்களுடைய மொத்தக் கூலி 5 பவுனிலிருந்து 6 பவுனாக அதிகரிக்கும். சராசரியை வைத்துப்பார்க்கும் போது கூலியின் பொதுவான விகிதம் 20 சதவிகிதம் உயர்ந்துவிட்டது என்றே நாம் கூறலாம். ஆனால், உண்மையில், பத்து பேர் களுடைய கூலி மாறாமல் அப்படியே இருக்கிறது; ஒரு ஐந்து பேர்களுடைய கூலி 5 ஷில்லிங்கிலிருந்து 6 ஷில்லிங்காக ஏறியிருக்கிறது; இன்னொரு ஐந்து பேர்களுடைய மொத்தக் கூலி 55 ஷில்லிங்கிலிருந்து 70 ஷில்லிங்கிற்கு உயர்ந்திருக் கிறது. அதாவது, பாதிப்பேர் தங்கள் நிலையை அறவே அபிவிருத்தி செய்து கொண்டிருக்கமாட்டார்கள்; ஒரு கால் வாசிப்பேர் மிகச் சொற்பமான அளவிலேயே அபிவிருத்தி செய்து கொண்டிருப்பார்கள்; மற்றொரு கால்வாசிப்பேர் தான் உண்மையாகவே தங்கள் நிலைமையை நன்றாக அபி விருத்தி செய்து கொண்டிருப்பார்கள். சராசரியாகக் கணக் கிடும் போது அந்த இருபது பேர்களுடைய ஒட்டுமொத்தக் கூலி அளவு 20 சதவிகிதம் உயர்ந்தேயிருக்கும்; அவர்களை ஈடுபடுத்தும் மொத்த மூலதனத்தையும், அவர்கள் உற்பத்தி செய்யும் பண்டங்களின் விலைவாசிகளையும் பொறுத்த வரையிலோ, சராசரிக் கூலி உயர்வை அவர்களனைவரும் சரிசமமாகப் பகிர்ந்துகொண்ட மாதிரியே மொத்தக் கூலி

அளவு இருக்கும். இங்கிலாந்து, ஸ்காட்லாந்து இவற்றின் வெவ்வேறு மாவட்டங்களில் விவசாயத் தொழிலாளர்களின் கூலி மட்டம் வெகுவாக மாறுபட்டிருந்ததால், இந்த உயர்வும் அவர்களை மிகச் சமமின்றியே பாதித்தது.

கடைசியாக, கூலி உயர்வு ஏற்பட்ட காலத்தில், இதற்கு எதிரிடையான செல்வாக்குகள்—ருஷ்ய யுத்தத்தின்* விளைவாகப் புதிய வரிகள் விதிக்கப்பட்டதும், விவசாயத் தொழிலாளிகளின் குடியிருப்பு மனைகள் விரிந்த அளவில் இடித்துத் தள்ளப்பட்டதும்**, இன்னும் இது போன்ற பிறவும் செயல்பட்டன.

இந்த முன்குறிப்புக்களுக்குப் பின், 1849 முதல் 1859 வரையுள்ள காலகட்டத்தில், பிரிட்டிஷ் விவசாயத் தொழிலாளிகளின் சராசரிக் கூலி விகிதத்தில் சுமார் 40 சதவிகித உயர்வு ஏற்பட்டது என்று கூறுகிறேன். என் கூற்றுக்குச் சான்றாகப் போதுமான விவரங்களை என்னால் கொடுக்க முடியும்; எனினும் இப்போதைய விஷயத்துக்கு, 1859ல் லண்டன் கலைக்கழகத்தில் "விவசாயத்தில் பிரயோகிக்கப்பட்ட சக்திகள்" என்பது பற்றி காலஞ்சென்ற ஜான் மார்ட்டன் சமர்ப்பித்த, நேர்மையுள்ள விமர்சனக் கட்டுரையை உங்களிடம் பிரஸ்தாபித்தால் போதும் என்று நினைக்கிறேன். இக்கட்டுரையில் திரு. மார்ட்டன், பன்னிரண்டு ஸ்காட்லாந்து மாவட்டங்களிலும், முப்பத்தைந்து இங்கிலாந்து மாவட்டங்களிலும் வதியும் சுமார் நூறு நில உடைமைக்காரர்களிடமிருந்து

---

* இங்கே குறிக்கப்படுவது 1853-1856 ஆண்டுகளில் நடந்த கிரைமீயப் போர்.—ப-ர்.

**ஒரு நிலச் சொந்தக்காரன் ஏழைகளின் நன்மைக்காகச் செலுத்த வேண்டியிருந்த வரித் தொகையின் அளவு அவனுடைய நிலத்தில் வசித்த ஏழைகளின் எண்ணிக்கையைப் பொறுத்திருந்தது. 19ம் நூற்றாண்டின் நடுவில் நாட்டுப்புறக் குடியிருப்பு வீடுகள் இடித்துத் தள்ளப்படுவது தீவிரம் அடைந்ததற்கு இதுவும் ஓரளவு காரணம் ஆயிற்று. தங்களுக்குத் தேவை இல்லாதவையும் ஆனால் ஏழைகளுக்குப் புகலிடங்களாகப் பயன்படக் கூடியவையும் ஆன கட்டிடங்களை நிலச் சொந்தக்காரர்கள் இடித்துத் தள்ளிவிட்டார்கள் (விரிவான விவரங்களுக்குப் பார்க்க: "மூலதனம்" பாகம் 1, அத்தியாயம் 23, "பிரிட்டிஷ் விவசாயப் பாட்டாளி" என்ற பிரிவு).—ப-ர்.

சேகரித்த பட்டியல்களிலிருந்தும் இன்னும் இதர பிரமாண பூர்வமான தஸ்தாவேஜுகளிலிருந்தும் மேற்கோள்கள் காட்டியிருக்கிறார்.

நமது நண்பர் வெஸ்டனின் கருத்துப்படி, அதிலும் தொழிற்சாலை ஊழியர்களின் கூலியில் அதே சமயத்தில் ஏற்பட்ட உயர்வையும் சேர்த்துப் பார்த்தால், 1849க்கும் 1859க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் விவசாய உற்பத்திப் பொருள்களின் விலைவாசிகள் மிகப் பெரிய அளவுக்கு அதிகரித்திருக்க வேண்டும். ஆனால் நடந்தது என்ன? ருஷ்ய யுத்தம் ஏற்பட்டிருந்தும், 1854 முதல் 1856 வரை விளைச்சல் தொடர்ச்சியாக மோசமாயிருந்த போதிலும், இங்கிலாந்தின் பிரதான விளைபொருளாகிய கோதுமையின் சராசரி விலை 1838 முதல் 1848 வரை ஒரு குவார்ட்டர் சுமார் 3 பவுனாக இருந்தது 1849க்கும் 1859க்குமிடையே ஒரு குவார்ட்டர் சுமார் 2 பவுன் 10 ஷில்லிங்காகக் குறைந்தது. விவசாயச் சராசரிக் கூலி 40 சதவிகிதம் உயர்ந்திருந்த அதே சமயத்தில் கோதுமையின் விலையில் 16 சதவிகிதத்துக்கும் அதிகமான வீழ்ச்சி ஏற்பட்டதை இது காட்டுகிறது. இதே காலகட்டத்தில், அதன் முடிவையும் ஆரம்பத்தையும், அதாவது 1859ம் ஆண்டையும் 1849ம் ஆண்டையும் நாம் ஒப்புநோக்கினால், அதிகார பூர்வமான கணக்குப்படியே ஒட்டாண்டிகளின் எண்ணிக்கை 9,34,419 ஆக இருந்தது 8,60,470 ஆக இறங்கிற்று. அதாவது 73,949 பேர் குறைவு. இந்தக் குறைவு மிகவும் சொற்பமானதுதான் என்றாலும், அடுத்த வருடங்களில் இது மீண்டும் இல்லாமலே போய்விட்டது என்றாலும், குறைவு குறைவு தானே?

தானியச் சட்டங்கள்* ரத்தானதன் விளைவாக, 1838—1848க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தோடு ஒப்பிடுகையில், 1849—1859க்கும் இடைப்பட்ட ஆண்டுகளில் அந்நிய

---

* தானியச் சட்டங்களை ரத்துசெய்வதுபற்றிய மசோதா 1846ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. வெளி நாடுகளிலிருந்து தானிய இறக்குமதியைக் குறுக்குவது அல்லது தடைசெய்வதை நோக்கமாகக் கொண்ட தானியச் சட்டங்கள் பெரு நிலச் சொந்தக்காரர்களின் நலன்களைக் கருதி விதிக்கப்பட்டன. ஆனால் வெளி நாடுகளிலிருந்து

தானிய இறக்குமதி இரு மடங்குக்கும் அதிகமாயிற்று என்று கூறப்படலாம். அதனுல் என்ன? சகபிரஜை வெஸ்டனின் கருத்துப்படியே பார்த்தால் நீங்கள் எதை எதிர்பார்க்கலாம்? திடீரென, பிரம்மாண்டமாக, தொடர்ச்சியாக வெளிநாட்டுச் சந்தைகளுக்குக் கிராக்கி ஏற்பட்டதால் அங்கே விவசாயப் பொருள்களின் விலைவாசிகள் பயங்கரமான அளவுக்கு உச்சமடைந்திருக்கவேண்டுமல்லவா? உள்நாட்டிலேயே ஏற்பட்டிருந்தாலும் வெளிநாட்டிலிருந்து ஏற்பட்டிருந்தாலும் கிராக்கியின் விளைவு ஒரே மாதிரியாக இருக்க வேண்டுமல்லவா? ஆனுல் உண்மையில் நிகழ்ந்ததென்ன? பிரான்ஸில் தானிய விளைச்சல் மோசமடைந்திருந்த ஒரு சில ஆண்டுகளைத் தவிர்த்து, இந்தக் காலம் முழுவதும் தானிய விலையில் நாசகர வீழ்ச்சியே அங்கு முறையீட்டுக்கான ஒரு நீடித்த விஷயமாக இருந்தது; அமெரிக்கர்களோ என்றுல் தங்கள் உபரி விளைச்சலை மீண்டும் மீண்டும் எரிக்கும்படியான நிர்ப்பந்தத்திலிருந்தார்கள்; திரு. யூர்ஹார்ட் சொல்வதை நாம் நம்புவதாக இருந்தால்—ருஷ்யா ஐரோப்பியச் சந்தைகளில் அமெரிக்கப் போட்டியால் தனது விவசாய ஏற்றுமதி முடமாக்கப்பட்டதன் காரணமாக, அமெரிக்காவில் உள்நாட்டுப் போரைத்* தூண்டிவிட்டது.

சகபிரஜை வெஸ்டனின் வாதத்தை அதன் சூட்சும வடிவத்திற்குச் சுருக்கினுல் அதன் சாரம் இதுவாகத்தான் இருக்கும்: ஒவ்வொரு கிராக்கி அதிகரிப்பும் உற்பத்தியின் ஒரு

மலிவான தானியங்களை இறக்குமதி செய்வது தொழிலாளர்களின் கூலியைக் குறைப்பதற்கு வாய்ப்பு அளித்தபடியால் பூர்ஷ்வாத் தொழிலதிபர்கள் தானியச் சட்டங்களை எதிர்த்துப் போராடினுர்கள்.—ப-ர்.

* அமெரிக்க உள்நாட்டுப் போர் (1861-1865) தொழில் துறையில் முன்னேறிய வட அமெரிக்க ராஜ்யங்களுக்கும் கலகக் கிளர்ச்சி செய்த தென் பகுதி அடிமைச் சொந்தக்காரர்களின் ராஜ்யங்களுக்கும் இடையே நடந்தது. பிரிட்டிஷ் தொழிலாளி வர்க்கம் அடிமைச் சொந்தக்காரப் பண்ணை முதலாளிகளை ஆதரித்த பிரிட்டிஷ் பூர்ஷ்வாக்களின் கொள்கையை எதிர்த்தது. அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் உள்நாட்டுப் போரில் பிரிட்டன் தலையிடாதவாறு அது தடுத்தது.—ப-ர்.

குறிப்பிட்ட ஒட்டுமொத்தத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே எப்போதும் நிகழ்கிறது. எனவே, அது தேவையான பொருள் களின் சப்ளையை ஒருபோதும் பெருக்க முடியாது; அவற்றின் பணவிலைகளைத்தான் உயர்த்த முடியும். ஆனால் மிகச் சாதாரண மான பரிசீலனை காட்டுவது என்ன? கிராக்கி அதிகரிப் பதால் சில சமயங்களில் பண்டங்களின் மார்க்கெட் விலைகள் அறவே பாதிக்கப்படுவதில்லை; மற்ற சில சமயங்களில் மார்க்கெட் விலைகள் தாற்காலிகமாக உயர்கின்றன; இதைத் தொடர்ந்து சப்ளை அதிகரிக்கிறது. இதையொட்டி விலைகள் அவற்றின் பழைய மட்டத்துக்கு இறங்குகின்றன; சில சமயங் களில் இதற்குக் கீழேயும் இறங்குகின்றன. கிராக்கி அதிகரிப்பு ஏற்படுவது கூலி உயர்வின் விளைவாகவா, அல்லது வேறு எவையேனும் காரணங்களாலா என்ற விஷயம் பிரச்சினையின் நிலைமைகளைச் சிறிதும் மாற்றுவதில்லை. சகபிரஜை வெஸ்ட னின் வாதப்படி கூலி உயர்வால் ஏற்படும் அசாதாரண மான சூழ்நிலைகளின் கீழ் நிகழும் நிகழ்ச்சியை விளக்குவது எவ்வளவு கஷ்டமோ அவ்வளவு கஷ்டம் பொதுவான இந்த நிகழ்ச்சியை விளக்குவதும். எனவே, அவரது வாதம் நாம் எடுத்துக்கொண்டுள்ள விஷயத்திற்கு எவ்வித விசேஷ சம்பந்தமுமற்றிருக்கிறது. கிராக்கி கூடுவதானது இறுதியாக மார்க்கெட் விலைகளை உயர்த்துவதற்குப் பதிலாக சப்ளையை அதிகரிக்கவே செய்கிறது என்பதற்கு எந்த விதிகள் காரணம் என்பதைப் புரிந்து கொள்வதில் அவருக்குள்ள குழப்பத்தையே இது காட்டுகிறது.

3. கூலியும் நாணயமும்

இரண்டாம் நாள் விவாதத்தில் நமது நண்பர் வெஸ்டன் தமது பழைய வலிந்துரைகளையே புதிய ரூபங்களில் சமர்ப் பித்தார். அவர் சொன்னார்: பணக்கூலியில் பொதுவான உயர்வு ஏற்படுவதன் காரணமாக, அந்தக் கூலியைக் கொடுக்க அதிகமான நாணயங்கள் தேவைப்படும். நாணயங் கள் மாறாத நிரந்தர அளவுடையனவாக இருக்கும் போது, இந்த மாறாத நிரந்தர அளவுடைய நாணயங்களைக் கொண்டு

எவ்வாறு கூடுதலான பணக்கூலியைக் கொடுக்க முடியும்? தொழிலாளியின் பணக்கூலி உயர்ந்த போதிலும், அவனுக்குக் கிடைத்த பண்டங்களின் மாருத நிரந்தர ஒட்டுமொத்த அளவிலிருந்து முதலில் சிக்கல் எழுந்தது; இப்போது பண்டங்கள் மாருத நிரந்தர ஒட்டுமொத்த அளவாக இருந்த போதிலும், கூடுதலான பணக்கூலியிலிருந்து சிக்கல் எழுகிறது. அவரது மூலக் கோட்பாட்டை நீங்கள் நிராகரித்துவிட்டால் அதனுல் ஏற்படும் கஷ்டங்கள் மறைந்துவிடும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

என்ருலும், நம் முன்னுள்ள விஷயத்துக்கும் இந்த நாணயப் பிரச்சினைக்கும் அறவே சம்பந்தமில்லை என்பதையும் காட்டுகிறேன்.

ஐரோப்பாவில் உள்ள வேறு எந்த நாட்டையும்விட உங்கள் நாட்டில், தொகைப் பட்டுவாடாச் சாதனம் மிகவும் சீராக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாங்குமுறை விரிவடைந்து, ஒருமுகப் படுத்தப்பட்டிருப்பதன் காரணமாக அதே அளவுள்ள ஒட்டு மொத்த மதிப்புகளைப் புழக்கத்திற்குக் கொண்டுவருவதற்கும் அதே அளவுள்ள கொடுக்கல் வாங்கலையோ அல்லது அதற்கும் அதிகமான கொடுக்கல் வாங்கலையோ நடத்துவதற்கும் மிகக் குறைவான நாணயமே தேவைப்படுகிறது. உதாரணமாக, கூலியை எடுத்துக்கொள்வோம். இங்கிலாந்து தேசத் தொழிற்சாலை ஊழியர் தமது வாரக்கூலியைக் கடைக்காரரிடம் கொடுக்கிருர்; அதைக் கடைக்காரர் வாரம் தோறும் பாங்கிக்காரருக்கு அனுப்புகிருர்; பாங்கிக்காரர் அதை ஒவ்வொரு வாரமும் தொழிற்சாலை அதிபருக்குத் திருப்புகிருர்; அவர் அதை மீண்டும் தமது தொழிலாளிகளுக்குக் கூலியாகச் செலுத்துகிருர். இப்படியே மாறி மாறி நடக்கிறது. இந்த ஏற்பாட்டின்படி ஒரு தொழிலாளியின் வருடாந்திரக் கூலியை—அது 52 பவுன் என்று வைத்துக் கொள்வோம்—ஒரே ஒரு சவரனைக் கொண்டு, அது ஒவ்வொரு வாரமும் அதே வட்டத்தில் திரும்பத் திரும்பச் சுழலுவதன் மூலம் கொடுத்துவிடலாம். இங்கிலாந்தில்கூடத் தொகைப் பட்டுவாடாச் சாதனம் ஸ்காட்லாந்தைவிடக் குறைவாகவே சீராக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிலும் எல்லா இடங்களிலும் சரி சமத்துவமாகச் சீராக்கப்படவில்லை. தனுல்,

உதாரணமாக, தொழிற்சாலை மாவட்டங்களைவிடச் சில விவசாய மாவட்டங்களில் மிகக் குறைவான அளவுள்ள ஒட்டுமொத்த மதிப்புகளைப் புழங்கிக் கொள்வதற்கு அதிகமான நாணயம் தேவைப்படுவதை நாம் பார்க்கிறோம்.

நீங்கள் இங்கிலிஷ் கால்வாயைக் கடந்து ஐரோப்பாவுக்குச் சென்றால் அங்கே இங்கிலாந்தைவிட பணக்கூலி மிகக் குறைவாக இருப்பதையும், ஆனால் அதைப் புழங்குவதற்கே ஜெர்மனி, இத்தாலி, சுவிட்ஸர்லாந்து, பிரான்ஸ் ஆகிய நாடுகளில் அதிக ஒட்டுமொத்த அளவு நாணயம் தேவைப்படுவதையும் காண்பீர்கள். அங்கே அதே சவரன் அதே அளவு வேகத்தில் பாங்கிக்காரரிடம் கிடைப்பதோ அல்லது தொழில் முதலாளிக்குத் திரும்புவதோ இல்லை. ஆகையால், வருடாந்தரக் கூலி 52 பவுன்களைப் புழங்குவதற்கு ஒரு சவரன் தேவைப்படுவதற்குப் பதிலாக, வருடாந்தரக் கூலி 25 பவுன்களைப் புழங்குவதற்கு அநேகமாக மூன்று சவரன்கள் தேவைப்படலாம். இவ்விதம் ஐரோப்பியக் கண்டத்திலுள்ள நாடுகளை இங்கிலாந்தோடு ஒப்பிடும்போது, அதிகமான பணக்கூலியைப் புழங்குவதற்குத் தேவைப்படும் நாணயத்தைவிட குறைவான பணக்கூலியைப் புழங்குவதற்கு அதிகமான நாணயம் தேவைப்படுவதை எடுத்த எடுப்பிலேயே நீங்கள் காண்பீர்கள். உண்மையில், இது நம் விஷயத்துக்குச் சம்பந்தப்படாத, வெறும் செயல்முறை பற்றிய கூற்றே.

எனக்குத் தெரிந்தவரை மிகச் சிறந்த கணிப்புகளின் படி, இந்த நாட்டுத் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் வருட வருமானத்தை 25 கோடி பவுனுக மதிப்பிடலாம். இந்தப் பெரும் தொகை சுமார் 30 லட்சம் பவுனால் புழங்கப்படுகிறது. கூலி 50 சதவிகிதம் உயர்கிறது என்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்போது 30 லட்சம் பவுன் நாணயத்துக்குப் பதிலாக 45 லட்சம் பவுன் நாணயம் தேவைப்படும். தொழிலாளியின் அன்றாடச் செலவுகளில் பெரும் பங்கு வெள்ளி, செம்பு ஆகிய வெறும் அடையாள நாணயங்கள் மூலம் நடைபெறுகிறபொழுது, தங்கத்துடன் அவற்றின் ஒப்பு மதிப்பு, நாணயமாக மாற்றமுடியாத காகிதப் பண விஷயத்தில் போல், சட்டத்தின் மூலமாக யதேச்சாதிகாரமாக நிர்ணயிக்கப்படுகிறபொழுது, பணக்கூலியில் 50 சதவிகித உயர்வு ஏற்

பட்டால் அதிகப்பட்சம் 10 லட்சம் சவரன்கள் கூடுதலாகப் புழக்கத்திற்குத் தேவைப்படும். இப்போது இங்கிலாந்து பாங்கின் அல்லது தனிப்பட்ட பாங்கர்களின் நிலவறைகளில் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் பத்து லட்சம் சவரன் பெறுமான உலோகக் கட்டிகளும் நாணயங்களும் புழக்கத்திற்கு வெளிக் கிளம்பும். பத்து லட்சம் சவரன் பெறுமான கூடுதல் நாணயங்களை அடிக்கும் வகையிலோ அல்லது அந்தக் கூடுதல் நாணயங்களுக்கான தேய்மானச் சேதாரவகையிலோ ஏற் படும் அற்ப சொற்பமான செலவையும்கூடத் தவிர்க்க முடி யும், கூடுதலான நாணயப் பற்றுக்குறையால் ஏதாவது சிரமம் ஏற்படுகிறபொழுது, உண்மையாகவே இது தவிர்க்கப் படுகிறது. இந்த நாட்டின் செலாவணி இரு பெரும் பிரிவு களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை நீங்கள் எல்லோ ரும் அறிவீர்கள். ஒரு பிரிவு செலாவணி, பலவித பாங்கிநோட்டு களைக் கொண்டது. இது வியாபாரிகளுக்கும் வியாபாரி களுக்குமிடையே கொடுக்கல் வாங்கல்கள் நடைபெறுகிற பொழுதும், வியாபாரிகளுக்கு உபயோகிப்போர் பெரும் தொகை கொடுக்க வேண்டியிருக்கும் பொழுதும் புழங்கப் படுகிறது. இன்னொருவகைச் செலாவணி, உலோக நாணயம், சில்லறை வியாபாரத்தில் புழங்குகிறது. இந்த இரு செலாவணிகளும் வெவ்வேறு வகைகளானாலும் அவை ஒன்றோடொன்று இணைந்துபிணைந்து செயல்படுகின்றன. இவ் விதம் ஒப்புநோக்கில் பெரிய கொடுக்கல் வாங்கல்களில்கூட 5 பவுனுக்குக் குறைந்த சில்லறைத் தொகைகளுக்கு தங்க நாணயம் மிக விரிந்த அளவில் புழங்கப்படுகிறது. நாளை 4 பவுன் பாங்கி நோட்டுகளோ, அல்லது 3 பவுன் பாங்கி நோட்டுகளோ, அல்லது 2 பவுன் பாங்கி நோட்டுகளோ வெளியிடப்படுமானால், இந்தப் பணப்புழக்கத்துறைகளில் ஏற்கனவே உபயோகத்திலிருந்த தங்க நாணயங்கள் உடனடியாக அங்கிருந்து வெளியேறி, பணக்கூலி உயர்வு காரணமாக அவை எங்கு தேவைப்படுகின்றனவோ அந்தத் துறைகளில் பாயும். இவ்விதம் 50 சதவிகிதக் கூலி உயர்வு காரணமாக ஏற்படக் கூடிய 10லட்சம் கூடுதல் செலாவணித் தேவையையும் உபரியாக ஒரு தங்க நாணயம் கூட அடிக் காமலேயே பூர்த்திசெய்து விடலாம். இதே ப , லங்கா

யரில் மிகக் கணிசமான காலம்வரை நடைபெற்று வந்தது போல, உபரியான ஒரு பாங்கி நோட்டுகூட வெளியிடாமல், கூடுதலான உண்டியல் புழக்கத்தால் உண்டு பண்ணலாம்.

கூலி விகிதத்தில் பொதுவான உயர்வு, உதாரணமாக சகபிரஜை வெஸ்டன் விவசாயக் கூலியில் ஏற்படுவதாக அனுமானித்தது போல 100 சதவிகித உயர்வு, அத்தியாவசியப் பொருள்களின் விலைகளை வெகுவாக உயர்த்தும் என்ருல், அவர் கருத்துப்படி பெறக்கூடாத கூடுதல் அளவு நாணயம் தேவைப்படும் என்ருல், பொதுவான கூலி வெட்டால் அதே பலன்கள், அதே அளவில் ஆனுல் எதிர்மாருன திசையில் ஏற்பட வேண்டும். நல்லது! 1858க்கும் 1860க்கும் இடைப்பட்ட வருடங்கள் பருத்தித் தொழிலைப் பொறுத்தவரையில் பெருத்த செழுமை மிக்க வருடங்கள் என்பதையும், குறிப்பாக இவ்வகையில் 1860ம் ஆண்டு வர்த்தகத்துறையின் வரலாற்றிலேயே ஈடு இணையற்ற ஆண்டு என்பதையும், அதே சமயம் மற்றெல்லாத் தொழில்களும் வெகுவாக செழித்துக் கொழித்தன என்பதையும் நீங்களெல்லோரும் அறிவீர்கள். பருத்தித் தொழிலாளிகளின் கூலியும் அவர்களது தொழிலோடு சம்பந்தப்பட்ட இதர தொழிலாளிகளின் கூலியும் அதற்கு முன் எப்போதையும் இருந்ததைவிட 1860ல் அதிகமாக இருந்தன. அமெரிக்க நெருக்கடி வந்தது. அவர்களது இந்த மொத்தக் கூலி திடீரென்று அவர்களது முந்திய தொகையில் சுமார் நான்கில் ஒரு பங்காகக் குறைந்தது. இது எதிர் திசையில் (அதாவது இதே அளவு கூலி உயர்வு ஏற்பட்டிருந்தால்—மொ-ர்.) 300 சதவிகிதம் கூடுதலாக இருந்திருக்கும். கூலி ஐந்து ஷில்லிங்குகளிலிருந்து இருபது ஷில்லிங்குகளாக உயர்ந்தால் அதை 300 சதவிகித உயர்வு என்கிறேம்; கூலி இருபது ஷில்லிங்குகளிலிருந்து ஐந்து ஷில்லிங்குகளாகக் குறைந்தால் அதை 75 சதவிகித வீழ்ச்சி என்கிறேம். என்ருலும் முதல் இனத்தில் உயரும் தொகையும் இரண்டாவது இனத்தில் குறையும் தொகையும் ஒரே மாதிரியாகவே, அதாவது பதினைந்து ஷில்லிங்குகளாகவே இருக்கும். அப்படித்தான் இது கூலி விகிதத்தில் இதற்கு முன் ஏற்பட்டிராத ஒரு திடீர் மாற்றமாக இருந்தது. பருத்தித் தொழிலில் நேரடியாக ஈடுபட்டிருந்த தொழிலாளிகளை

மட்டுமின்றி இந்தத் தொழிலை மறைமுகமாகச் சார்ந்திருந்த தொழிலாளிகளையும் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டால், இதனுல் பாதிக்கப்பட்ட மொத்தத் தொழிலாளிகளின் எண்ணிக்கை விவசாயத் தொழிலாளிகளின் எண்ணிக்கையைவிட அரை மடங்கு அதிகமாக இருந்தது. அந்தச் சமயம் கோதுமையின் விலை குறைந்ததா? 1858முதல் 1860வரை மூன்று ஆண்டுகளில் ஒரு குவார்ட்டரின் சராசரி வருடாந்தர விலை 47 ஷில்லிங் 8 பென்ஸாக இருந்தது. 1861லிருந்து 1863வரை மூன்று ஆண்டுகளில் ஒரு குவார்ட்டரின் சராசரி வருடாந்தர விலை 55 ஷில்லிங் 10 பென்ஸாக உயர்ந்தது. நாணயத்தைப் பொறுத்தவரையில் நாணயசாலையில் 1860ல் 33 லட்சத்து 78 ஆயிரத்து 102 பவுன் நாணயங்கள் அடிக்கப்பட்டதற்குப் பதிலாக 1861ல் 86 லட்சத்து 73 ஆயிரத்து 232 பவுன் நாணயங்கள் அடிக்கப்பட்டன. அதாவது 1860ல் விட 1861ல் 52 லட்சத்து 95 ஆயிரத்து 130 பவுன் நாணயங்கள் அதிகமாக அடிக்கப்பட்டன. பாங்கி நோட்டுப் புழக்கம் 1860ல் இருந்ததைவிட 1861ல் 13 லட்சத்து 19 ஆயிரம் பவுன் குறைவாக இருந்தது என்பது உண்மை. இதைக் கழித்து விடுங்கள். அப்போதும்கூட் தொழில் சுபிட்ச ஆண்டான 1860 உடன் ஒப்பிடுகையில் 1861ம் ஆண்டில் 39 லட்சத்து 76 ஆயிரத்து 130 பவுனுக்கு அல்லது முழுத் தொகையாகக் கூறுவதானுல் 40 லட்சம் பவுனுக்கு உபரி நாணயம் மிஞ்சிற்று. ஆனுல் அதே காலத்தில் இங்கிலாந்து பாங்கில் தங்க இருப்பும் குறைந்தது; துல்லியமாக அதே விகிதாச் சாரத்துக்குக் குறையாவிட்டாலும், ஏறக்குறைய அந்த விகிதாச்சாரத்துக்குக் குறைந்தது.

1862ம் வருடத்தை 1842ம் வருடத்தோடு ஒப்புநோக்கிப் பாருங்கள். 1862ல் புழங்கப்பட்ட பண்டங்களின் மதிப்பும் அளவும் வெகுவாக அதிகரித்தன என்பது ஒரு புறமிருக்க; அதே ஆண்டில் இங்கிலாந்திலும் வேல்ஸிலும் ரயில்வேக்கள் சம்பந்தப்பட்ட பங்குகள், கடன்கள் முதலிய முறையான பேரங்களுக்காகக் கொடுக்கப்பட்ட மூலதனம் மட்டும் 32 கோடி பவுனுக்கு எட்டிற்று. 1842ல் இது ஒரு நம்பமுடியாத தொகையாகவே தோன்றியிருக்கும். என்ருலும் மொத்த நாணயத்தொகை 1862லும் 1842லும் அநேகமாகச்

சமமாகவே இருந்தது. இதிலிருந்து பொதுவாக நீங்கள் ஒரு போக்கைக் காண முடியும். பண்டங்களின் மதிப்பு மட்டுமல்லாமல், பொதுவாகப் பணப் பேரங்களும் பிரம்மாண்டமாகப் பெருகிக் கொண்டிருக்கும்போது நாணயத் தொகை மேலும் மேலும் சுருங்கிக்கொண்டு வருவதை நீங்கள் காணலாம். நமது நண்பர் வெஸ்டனின் அபிப்பிராயத்தில் இது சிக்கறுக்க முடியாத ஒரு புதிர்.

இந்த விஷயத்தை அவர் சிறிதளவு ஆழமாக ஆராய்ந்திருந்தால், ஒரு உண்மையைக் கண்டுகொண்டிருப்பார். அதாவது, கூலி விஷயம் ஒரு புறமிருந்தாலும், அது மாறுத நிலையானது என்றே வைத்துக்கொண்டாலும், புழங்கப்பட வேண்டிய பண்டங்களின் மதிப்பும் மொத்தப் பரிமாணமும், முடிவு செய்யப்பட வேண்டிய பணப் பேரங்களின் அளவும் பொதுவாக தினமும் மாறுகின்றன; வெளியிடப்படும் பாங்கி நோட்டுகளின் எண்ணிக்கை தினமும் மாறுகிறது; பணம் எதுவும் கொடுக்காமலே, உண்டியல்கள், செக்குகள், பற்றுவரவுக் கணக்குகள், தீர்வகங்கள் முதலிய சாதனங்கள் மூலம் நடக்கும் கொடுக்கல் வாங்கல்களின் அளவும் தினமும் மாறுகிறது; மிகச் சரியாகத் தேவைப்படும் உலோக நாணயத்தைப் பொறுத்தவரையிலும், புழக்கத்திலிருக்கும் நாணயத்திற்கும், பாங்கிகளின் நிலவறைகளில் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் நாணயம், உலோகக்கட்டிகள், இவற்றுக்குமிடையே உள்ள விகிதம் கூட தினமும் மாறுகிறது; தேசியப் புழக்கத்தில் ஈடுபடுத்தப்படும் தங்கத்தின் அளவும், சர்வதேசப் புழக்கத்திற்கு அனுப்பிவைக்கப்படும் தங்கத்தின் அளவும் தினமும் மாறுகின்றன என்பதையெல்லாம் அவர் தெரிந்து கொண்டிருப்பார். இன்னும், மாறுத நிலையான நாணயம் என்னும் தமது கோட்பாடு மிகவும் தவறுனது என்பதையும், அன்றாட இயக்கத்துக்குப் பொருத்தமற்றது என்பதையும் கண்டுகொண்டிருப்பார். மேலும், நாணய விதிகளைப் பற்றிய தமது தவறுன கண்ணேட்டத்தைக் கூலி உயர்வுக்கெதிரான வாதமாக மாற்றுவதற்குப் பதில், இடைவிடாது மாறிக்கொண்டேயிருக்கும் நிலைமைகளுக்கேற்ப நாணயம் தன்னைச் சரிப்படுத்திக் கொள்வதை சாத்தியமாக்கும் விதிகளைப் 'பற்றி அவர் ஆராய்ந்திருக்க வேண்டும்.

4. சப்ளையும் கிராக்கியும்

நண்பர் வெஸ்டன் "repetitio est mater studiorum" என்னும் லத்தீன் பழமொழியை, அதாவது சொன்னதைச் சொல்வதே ஆராய்ச்சியின் தாய் என்பதை ஏற்றுக் கொண்டு, அதற்கிணங்க, கூலி உயர்வால் ஏற்படும் நாணயச் சுருக்கத்தால் மூலதனம் குறைந்துவிடும் இத்யாதி இத்யாதி என்று தமது பழைய கோட்பாட்டையே புதிய ரூபத்தில் கூறுகிறார். நாணயம் பற்றிய அவரது விதண்டா' வாதத்திற்கு ஏற்கனவே நான் பதில் கூறிவிட்டதால், அவர் கற்பனை காணும் நாணய ஆபத்திலிருந்து எழும் கற்பனையான விளைவுகளைப் பற்றிப் பேச இறங்குவது முற்றிலும் பயனற்றது என்று கருதுகிறேன். இப்போது உடனடியாக, பற்பல உருவங்களில் அவர் மீண்டும் மீண்டும் சொல்கிற ஒரே வறட்டு வாதத்தைச் சுலபமான சித்தாந்த உருவத்திற்குச் சுருக்கப் போகிறேன்.

அவர் எப்படித் தமது விஷயத்தைத் திறனற்ற முறையில் பரிசீலித்திருக்கிறார் என்பதை ஒரே ஒரு குறிப்பிலிருந்து தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ளலாம். கூலி உயர்வை எதிர்த்து அல்லது அத்தகைய உயர்வினால் ஏற்படும் உயர்ந்த கூலியை எதிர்த்து வாதம் செய்கிறார். நான் அவரைக் கேட்கிறேன்: உயர்ந்த கூலி என்றால் என்ன? குறைந்த கூலி என்றால் என்ன? உதாரணமாக, வாரம் ஐந்து ஷில்லிங் என்பதைக் குறைந்த கூலியாகவும், வாரம் இருபது ஷில்லிங் என்பதை உயர்ந்த கூலியாகவும் ஏன் சொல்ல வேண்டும்? இருபதோடு ஒப்பிடும் போது ஐந்து குறைவென்றால், இரு நூறோடு ஒப்பிடும்போது இருபது இன்னும் குறைவுதானே? உஷ்ணமானியைப் பற்றிச் சொற்பொழிவாற்ற வேண்டிய ஒரு மனிதன் மேல் வெப்பநிலை, கீழ்வெப்பநிலை என்று பேச ஆரம்பித்தால் அவனால் எந்த அறிவையும் புகட்ட முடியாது. கொதிநிலை எப்படி கண்டுபிடிக்கப்படுகிறது; உறைநிலை எப்படி கண்டுபிடிக்கப்படுகிறது; எப்படி இந்தத் திட்டவரைகள் உஷ்ணமானிகளை விற்பவர்கள் அல்லது உற்பத்தி செய்பவர்களின் சித்தத்தை யொட்டித் தீர்மானிக்கப்படாமல் அதற்குப் பதில் இயற்கை விதிகளை ஒட்டி நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன என்பதை அவன் முதலில் கூற வேண்டும். இவ்வாறே கூலியை

யும் லாபத்தையும் பொறுத்தவரையில சகபிரஜை வெஸ்டன பொருளாதார விதிகளிலிருந்து இத்தகைய திட்டவரைகளை உய்த்துணரத் தவறியது மட்டுமின்றி, அவற்றைப் பற்றி ஆராய வேண்டிய அவசியத்தைக்கூட உணர்ந்தாரில்லை. கூலிகளின் அளவுகளை அளக்கக் கூடிய ஒரு பரிமாணத்தோடு ஒப்பிட்டுத்தான் குறிப்பிட்ட கூலி உயர்வானதா, குறைவானதா என்று சொல்ல முடியும் என்பது தெளிவு. அப்படியிருக்க வெஸ்டன் பொது வழக்கான குறைவு, உயர்வு என்ற கொச்சைப் பதங்களை, ஏதோ நிர்ணயமான அர்த்தமுடையவையாக அங்கீகரிப்பதுடன் திருப்தி அடைந்துவிட்டார்.

ஏன் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு உழைப்பிற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு பணம் தரப்படுகிறது என்பதை அவரால் எனக்குச் சொல்லமுடியாது. அப்படியே இதற்கு அவர், ''இது சப்ளை, தேவை விதியைக் கொண்டு நிர்ணயிக்கப்படுகிறது'' என்று பதிலளிப்பாரேயானுல், நான் உடனே சப்ளையும் தேவையுமே எந்த விதியின்படி நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன என்று கேட்பேன். அப்படி நான் கேட்ட மாத்திரத்தில் அவர் திணறித் திண்டாட வேண்டியதுதான். உழைப்பின் சப்ளைக்கும் தேவைக்குமிடையே உள்ள விகிதாச்சாரம் இடைவிடாது மாறிக் கொண்டே யிருக்கின்றன. அவற்றுடன் உழைப்பின் மார்க்கெட் விலைகளும் மாறிக்கொண்டே இருக்கின்றன. சப்ளையைவிடத் தேவை அதிகரிக்குமானுல் கூலி உயர்கிறது; தேவையைவிட சப்ளை அதிகரிக்குமானுல் கூலி வீழ்ச்சியடைகிறது. என்றுலும் இத்தகைய சூழ்நிலைமைகளில் தேவை, சப்ளை ஆகியவற்றின் உண்மையான நிலவரத்தை உதாரணமாக ஒருவேலை நிறுத்தத்தாலோ அல்லது வேறு ஏதாவது முறையாலோ பரிசோதிப்பது அவசியமாக இருக்கலாம். ஆனுல் கூலியை ஒழுங்குபடுத்துகிற விதியாக சப்ளையையும், தேவையையும் நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்வீர்களேயானுல், கூலி உயர்வை எதிர்த்துக் கூக்குரலிடுவது சிறு பிள்ளைத்தனமானது, பிரயோஜனமற்றதுமாகும். ஏனெனில் நீங்கள் ஆதாரமாகக் காட்டும் அந்த உச்ச விதியின்படியே அவ்வப்போது கூலி உயர்வதானது, அவ்வப்போது கூலி குறைவதைப் போலவே அவசியமானது, உசிதமானதாகும். இனி, சப்ளையையும், தேவையையும் கூலியை ஒழுங்குபடுத்துகிற விதியாக நீங்கள்

ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை யென்றாலோ நான் என் கேள்வி யையே திரும்பக் கேட்கிறேன்: ஏன் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு உழைப்பிற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு பணம் தரப்படுகிறது?

இவ்விஷயத்தை இன்னும் விரிவாகப் பரிசீலிப்போம். உழைப்பின் மதிப்போ அல்லது வேறு எந்தப் பண்டத்தின் மதிப்போ எதானாலும் முடிவாக சப்ளையாலும் தேவை யாலும்தான் ஒழுங்குபடுத்தப்படுகிறது என்று நீங்கள் நினைத் தால் அது முற்றிலும் தவறாகும். சப்ளையும் தேவையும் மார்க்கெட் விலைகளின் தாற்காலிக ஏற்ற இறக்கங்களை ஒழுங்கு படுத்துவதைத்தவிர வேறு எதுவும் செய்வதில்லை. அவை கள், ஒரு பண்டத்தின் மார்க்கெட் விலை அதன் மதிப்புக்கு மேலே ஏன் உயர்கிறது, அதன் மதிப்புக்குக் கீழே ஏன் குறை கிறது என்பதை வேண்டுமானால் விளக்கலாம்; ஆனால் அந்த மதிப்பை அவற்றால் ஒருபோதும் விளக்க முடியாது. சப்ளையும் தேவையும் சமன் செய்துகொள்கின்றன அல்லது பொரு ளாதாரவாதிகள் கூறுவதுபோல ஒன்றை யொன்று சரிக் கட்டிக்கொள்கின்றன என்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்படி இந்த நேர் எதிரான சக்திகள் சமமாகிவிடும் அதே கணத்தில் அவை ஒன்றை யொன்று ஸ்தம்பிக்கச் செய்து, எந்த ஒரு திசைவழியிலும் செயலாற்றாமல் நின்றுவிடுகின்றன. அவ் வாறு சப்ளையும் தேவையும் ஒன்றையொன்று சமன் செய்து கொண்டு அதனால் அவை செயலற்றுப் போனதுமே, ஒரு பண்டத்தின் மார்க்கெட் விலை அதன் உண்மையான மதிப் போடு, அதன் திட்ட விலையோடு இசைந்து நிற்கிறது; இதைச் சுற்றி அதன் மார்க்கெட் விலைகள் ஊசலாடுகின்றன. ஆகை யால், அந்த மதிப்பின் தன்மையைப்பற்றி நாம் ஆராயும் போது சப்ளை, தேவை ஆகியவற்றின் மார்க்கெட் விலைகளின் மீது ஏற்படும் தாற்காலிக விளைவுகளை நாம் சர்ச்சை செய்ய வேண்டியதே இல்லை. இது கூலிக்கும் மற்றெல்லாப் பண்டங்களின் விலைகளுக்கும்கூடப் பொருந்தும்.

5. கூலியும் விலைகளும்

நமது நண்பரின் வாதங்கள் அனைத்தையும் அவற் எளிய சித்தாந்தக் கருத்து ரூபத்துக்குச் சுருக்கினால் அவை பின்கண்ட ஒரு சூத்திரத்துக்குள் அடங்கிவிடும்: "பண்டங்

களின் விலைகள் கூலியால் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன அல்லது ஒழுங்குபடுத்தப்படுகின்றன''.

இந்தப் பழசுபட்டுப் போன, தகர்க்கப்பட்டுவிட்ட தவறான வாதத்துக்கெதிராக நடைமுறை அனுபவத்தை நான் சான்று காட்ட முடியும். இங்கிலாந்து தேசத்து ஆலைத் தொழிலாளர்கள், சுரங்கத் தொழிலாளர்கள், கப்பல்கட்டும் தொழிலாளர்கள் முதலியோரின் உழைப்பிற்கு ஒப்புநோக்கில் உயர்ந்த கூலி கொடுக்கப்பட்ட போதிலும் அவர்களால் உற்பத்தி செய்யப்படும் பண்டங்கள் பிற நாட்டுப் பண்டங்களைவிட மலிவாக விற்கப்படுகின்றன. அதே சமயத்தில் இங்கிலாந்து தேச விவசாயத் தொழிலாளியின் உழைப்பிற்கு ஒப்புநோக்கில் குறைந்த கூலியே கொடுக்கப்பட்ட போதிலும் அவன் உற்பத்தி செய்யும் விளைபொருள்கள் இதர நாடுகளில் விற்கப்படுவதைவிட அதிக விலைக்கு விற்கப்படுகின்றன. ஒரு தேசத்தினுள் ஒரு பொருளோடு இன்னொரு பொருளை ஒப்பிட்டும், பல்வேறு நாடுகளின் பண்டங்களை ஒப்பிட்டும் சராசரியில் உயர்ந்த விலை உழைப்பு குறைந்த விலைப் பண்டங்களையும், குறைந்த விலை உழைப்பு உயர்ந்த விலைப் பண்டங்களையும் உற்பத்தி செய்கிறது என்பதை என்னால் காட்ட முடியும். இதற்குச் சில விதிவிலக்குகளும் இல்லாமலில்லை; ஆனால் அந்த விதிவிலக்குகள் வெளித்தோற்றமே தவிர உண்மையல்ல. எனினும் இப்படி நான் கூறுவதால், பண்டத்தின் உயர்ந்த விலைக்கு, உழைப்பின் குறைந்த விலைதான் காரணம் என்றோ, அல்லது பண்டத்தின் குறைவான விலைக்கு, உழைப்பின் அதிக விலைதான் காரணம் என்றோ ருசுவாகி விடாது. என்றாலும் எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும், பண்டங்களின் விலைகள் உழைப்பின் விலைகளால் தீர்மானிக்கப்படுவதில்லை என்பது ருசுவாகும். ஆனால் இந்த அனுபவ முறையை நாம் கைக்கொள்வது முற்றிலும் அவசியமற்றதாகும்.

''பண்டங்களின் விலைகள் கூலியால் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன அல்லது ஒழுங்குபடுத்தப்படுகின்றன'' என்னும் சூத்திரத்தைச் சகபிரஜை வெஸ்டன் முன்வைத்தார் என்பதை ஒருகால் யாரேனும் மறுக்கலாம். உண்மையில் அதை அவர் ஒரு போதும் உருவாக்கவில்லைதான். அதற்கு மாறாக, லாபமும் வாடகையும்கூடப் பண்டங்களது விலையின்

பகுதிகள்தான், ஏனென்றால் தொழிலாளியின் கூலி மட்டு மின்றி, முதலாளியின் லாபமும் நிலச்சொந்தக்காரனின் வாடகையும்கூடப் பண்டங்களின் விலையிலிருந்து தான் கொடு பட வேண்டும் என்று அவர் கூறினார். ஆனால் அவரது கருத்துப் படி விலைகள் எவ்விதம் உருவாகின்றன? முதலாவதாகக் கூலியால். பிறகு, முதலாளியின் தரப்பில் ஒரு கூடுதலான சதவிகிதமும், நிலச்சொந்தக்காரனின் தரப்பில் ஒரு கூடுத லான சதவிகிதமும் இந்த விலையில் சேர்க்கப்படுவதின் மூலம். உதாரணத்துக்காக ஒரு பண்டத்தின் உற்பத்தியில் ஈடுபட் டிருக்கும் ஒரு தொழிலாளியின் கூலி பத்து என்று வைத்துக் கொள்வோம். லாப விகிதம் 100 சதவிகிதமாக இருந்தால் முதலாளி கொடுத்த கூலியில் பத்தைக் கூட்டுவார்; அதே மாதிரி வாடகையும் கூலிக்கு 100 சதவிகிதமாக இருந்தால் மேற்கொண்டும் ஒரு பத்து கூட்டப்படும். அப்போது எல்லாம் சேர்ந்து பண்டத்தின் விலை முப்பதாக இருக்கும். அப்படியானாலும் இவ்வாறு விலைகளை நிர்ணயிப்பது கூலியைக் கொண்டு அவற்றை நிர்ணயிப்பதாகத்தானே ஆகும். மேலே கூறிய உதாரணத்தில் கூலி இருபதாக உயர்ந்தால், பண்டத்தின் விலை அறுபதுக்கு உயரும். இவ்விதமே கூலி உயர உயரப் பண்டத்தின் விலையும் உயர்ந்து கொண்டு போகும். ஆக, கூலிதான் விலைகளை ஒழுங்குபடுத்துகின்றது என்னும் சூத்திரத்தை வெளியிட்ட பழசுபட்டுப்போன அரசியல் பொருளாதார எழுத்தாளர்கள் அனைவரும் லாபத்தையும் வாடகையையும் கூலியின் மீது ஏற்படும் வெறும் கூடுதல் சதவிகிதங்களாக மதித்து அச்சூத்திரத்தை நிரூபிக்க முயற்சித் தனர். ஆனால் அவர்களில் யாராலும் அந்தச் சதவிகிதங் களின் வரம்புகளை ஒரு பொருளாதார விதியாக வகுத்துக் கொடுக்க முடியவில்லை. அதற்குப் பதிலாக, அவர்கள் லாபம் என்பது சம்பிரதாயம், பழக்கவழக்கம், முதலாளியின் சித்தம், அல்லது இது போன்ற விவரிக்க முடியாத தன்போக் கான ஏதாவதொரு முறையால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது என்றே கருதியதாகத் தோன்றுகிறது. அந்த லாப வரம்புகள் முதலாளிகளுக்கிடையே ஏற்படும் போட்டியால் தீர்மானிக் கப்படுகின்றன என்று அவர்கள் கூறுவார்களேயானால் அவர் கள் எதையும் சொன்னவர்களாக மாட்டார்கள். அந்தப்

போட்டி நிச்சயமாக, பல்வேறு தொழில்களில் நிலவும் பல்வேறு லாப விகிதங்களைச் சமனப்படுத்தும் அதாவது அவற்றை ஒரு சராசரி மட்டத்துக்குக் கொண்டு வரும்; ஆனால், அது லாப மட்டத்தையோ அல்லது பொதுவான லாப விகிதத்தையோ ஒருகாலும் தீர்மானிக்க முடியாது.

பண்டங்களின் விலைகள் கூலியால் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன என்று சொல்கிறபோது அதை நாம் எப்படி அர்த்தப் படுத்திக் கொள்கிறோம்? கூலி என்பது உழைப்பின் விலைக்கு மற்றொரு பெயர்தான்; எனவே, பண்டங்களின் விலைகள் உழைப்பின் விலையால் ஒழுங்குபடுத்தப்படுகின்றன என்றே நாம் அர்த்தப்படுத்திக்கொள்கிறோம். "விலை" என்பது பரிவர்த்தனை மதிப்பாகும், பணத்தால் வெளியிடப்படும் பரிவர்த்தனை மதிப்பாகும்—மதிப்பைப் பற்றி நான் பிரஸ்தாபிக்கிற போதெல்லாம் எப்போதும் பரிவர்த்தனை மதிப்பையே குறிப்பிடுகிறேன். எனவே, இந்தக் கருத்துப்படி, **"பண்டங்களின் மதிப்பு உழைப்பின் மதிப்பால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது"** அல்லது **"உழைப்பின் மதிப்பு சகல மதிப்புகளையும் அளக்கும் பொதுவான அளவுகோலாக இருக்கிறது."**

அப்படியானால் **"உழைப்பின் மதிப்பே"** எப்படி தீர்மானிக்கப்படுகிறது? இங்கே நாம் ஸ்தம்பித்து விடுகிறோம். சந்தேகமின்றி, தர்க்கரீதியாக ஆராய முயன்றால் ஸ்தம்பித்து விடுகிறோம். அப்படியிருந்தும் இந்தக் கோட்பாட்டைப் பின்பற்றியவர்கள் தர்க்க முறையைப்பற்றிக் கவலைப்படவேயில்லை. உதாரணமாக நமது நண்பர் வெஸ்டனை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். கூலியே பண்டங்களின் விலையை நிர்ணயிக்கிறதென்றும், எனவே கூலி உயர்ந்தால் விலைகள் உயர்ந்தே தீரும் என்றும் அவர் முதலில் கூறினார். பிறகு, கூலி உயர்வு நல்லதல்ல; ஏனென்றால் அதனால் பண்டங்களின் விலைகள் உயர்ந்து விடுகின்றன; கூலிகள் எந்தப் பண்டங்களுக்காகச் செலவிடப்படுகின்றனவோ அவற்றின் விலைகளைக் கொண்டே அளவிடப்படுகின்றன என்று புரண்டு பேசினார். இவ்வாறு நாம், உழைப்பின் மதிப்பு பண்டங்களின் மதிப்பை நிர்ணயிக்கிறது என்று தொடங்கி, பண்டங்களின் மதிப்பு உழைப்பின் மதிப்பை நிர்ணயிக்கிறது என்று முடித்தோம். இவ்

விதம் நாம் ஓர் அருச் சுழலுக்குள் இங்குமங்குமாக அலைந்து திரிந்து ஒரு முடிவுக்கும் வரமுடியாதிருக்கிறோம்.

ஒட்டுமொத்தத்தில், நாம் ஒரு பண்டத்தின் மதிப்பை—உதாரணமாக உழைப்பு, தானியம் அல்லது வேறு ஏதாவது ஒரு பண்டத்தின் மதிப்பை—சகல மதிப்புகளையும் அளக்கும் ஒரு பொது அளவுகோலாகவும் அவற்றை ஒழுங்குபடுத்தும் சாதனமாகவும் கொள்வதன் மூலம் சிக்கலைத் தட்டிக் கழிக்கிறோமே தவிர வேறல்ல என்பது தெளிவு. ஏனென்றால் இன்னும் நிர்ணயிக்கப்படாதிருக்கிற ஒரு மதிப்பைக் கொண்டு நாம் மற்றொரு மதிப்பை நிர்ணயிக்க முயற்சிக்கிறோம்.

''கூலி பண்டங்களின் விலைகளை நிர்ணயிக்கிறது'' என்னும் சூத்திரத்தை மிகவும் அருவமான பதங்களில் வெளியிடும் போது ''மதிப்பே மதிப்பை நிர்ணயிக்கிறது'' என்றாகிறது. இந்தக் கிளிப்பிள்ளை வாதம் நமக்கு மதிப்பைப்பற்றி உண்மையில் ஒன்றுமே தெரியாது என்னும் அர்த்தத்தைத் தருகிறது. இந்த ஆதாரக் கூற்றை நாம் ஒப்புக்கொள்கிறபோது அரசியல் பொருளாதாரத்தின் பொது விதிகளைப் பற்றிய எல்லா ஆய்வுகளும் வெறும் பிதற்றலாகி விடுகின்றன. ஆகையால் ரிக்கார்டோ 1817ல் பிரசுரமான ''அரசியல் பொருளாதாரத்தின் கோட்பாடுகள்'' என்னும் தமது நூலில், ''கூலிதான் விலைகளை நிர்ணயிக்கிறது'' என்னும் பழைய, பெருவழக்கான, கந்தலான, தவறான வாதத்தை அடிப்படையிலேயே தகர்த்தது அவரது பெரும் பெருமையாகும். இந்தத் தவறான வாதத்தை ஆடம் ஸ்மித்தும் அவருக்கு முன்பு இருந்த பிரெஞ்சு அறிஞர்களும் தங்களது ஆராய்ச்சியின் உண்மையான விஞ்ஞான ரீதியான பகுதிகளில் வெறுத்து ஒதுக்கியிருந்தாலும், அவர்கள் அதைத் தங்களது சாதாரண மக்களுக்குரிய, கொச்சையான அத்தியாயங்களில் மீண்டும் கையாண்டிருக்கிறார்கள்.

6. மதிப்பும் உழைப்பும்

சகபிரஜைகளே, பிரச்சினையின் உண்மையான போக்கைப் பற்றி விளக்க வேண்டிய கட்டத்திற்கு இப்போது நான் வந்திருக்கிறேன். இதை மிகத் திருப்திகரமாகச் செய்வேன் என்று

என்றால் உறுதி கூறமுடியாது. ஏனெனில் இதைச் செய்ய வேண்டுமானால் முழு அரசியல் பொருளாதாரத் துறையையே நான் விவரித்தாக வேண்டும். எனவே "effleurer la question" என்று பிரெஞ்சுக்காரர்கள் கூறுவதுபோல, பிரதான அம்சங்களை மட்டுமே என்னால் சர்ச்சை செய்ய முடியும்.

நாம் முன்வைக்க வேண்டிய முதல் கேள்வி இதுதான்: ஒரு பண்டத்தின் மதிப்பு என்ன? அது எப்படித் தீர்மானிக்கப் படுகிறது?

எடுத்த எடுப்பில் பார்த்தால் ஒரு பண்டத்தின் மதிப்பு என்பது முற்றிலும் ஒரு சார்புநிலையான பொருள்; ஒரு பண்டத்துக்கும் மற்றெல்லாப் பண்டங்களுக்கும் உள்ள சம்பந்தா சம்பந்தங்களைப் பரிசீலிக்காமல் இதைத் தீர்மானிக்க முடியாது என்றே தோன்றும். உண்மையில் மதிப்பைப் பற்றிப் பேசும்போது, அதாவது ஒரு பண்டத்தின் பரிவர்த்தனை மதிப்பைப்பற்றிப் பேசும்போது, அப்பண்டத்தை மற்றப் பண்டங்களுக்குப் பரிவர்த்தனை செய்து கொள்ளும் விகிதாச்சார அளவுகளை மனதில் வைத்துத்தான் பேசுகிறோம். ஆனால் அப்போது ஒரு கேள்வி எழுகிறது: பண்டங்கள் ஒன்றுக்கொன்று பரிவர்த்தனை செய்து கொள்ளப்படும் விகிதாச்சாரங்கள் எவ்விதம் ஒழுங்குபடுத்தப்படுகின்றன?

இந்த விகிதாச்சாரங்கள் எல்லையற்று மாறிக் கொண்டேயிருக்கின்றன என்பதை நாம் அனுபவத்திலிருந்து அறிவோம். ஒரே ஒரு பண்டத்தை, உதாரணமாகக் கோதுமையை எடுத்துக்கொண்டால், ஒரு குவார்ட்டர் கோதுமை பலவகையான பண்டங்களோடு எண்ணற்ற வெவ்வேறான விகிதாச்சாரங்களில் பரிவர்த்தனை செய்து கொள்ளப்படுவதைக் காண்போம். ஆனால், பட்டையோ, தங்கத்தையோ அல்லது வேறு எந்தப் பண்டத்தையோ கொண்டு மதிப்பிட்டாலும் கோதுமையின் மதிப்பு எப்போதும் மாறாதிருக்கையில், அந்த மதிப்பு பல்வேறு பண்டங்கள் சம்பந்தப்பட்ட இந்தப் பல்வேறு பரிவர்த்தனை விகிதாச்சாரங்களிலிருந்து மாறுபட்டதொன்றாக, சுயேச்சையுடையதொன்றாக இருக்க வேண்டும். பல்வேறு பண்டங்களோடு நிலவும் இந்த வெவ்வேறு சமன்நிலைகளை முற்றிலும் மாறானதொரு ரூபத்தில் வெளியிடுவதும் சாத்தியமானதாக இருக்க வேண்டும்.

அதோடு, ஒரு குவார்ட்டர் கோதுமை ஒரு குறிப்பிட்ட விகிதாச்சாரத்தில் இரும்புக்குப் பதிலாக மாற்றிக் கொள்ளப்படுகிறது, அல்லது ஒரு குவார்ட்டர் கோதுமையின் மதிப்பு குறிப்பிட்ட அளவு இரும்பு மூலம் வெளியிடப்படுகிறது என்று நான் சொல்கிறபோது, கோதுமையின் மதிப்பும் அதற்குச் சமமான இரும்பின் மதிப்பும் மூன்ருவதொரு பொருளுக்குச் சமம்; அந்த மூன்ருவது பொருள் கோதுமையாகவோ இரும்பாகவோ இருக்க முடியாது என்றே நான் கூறுகிறேன். ஏனென்ருல் அவை இரண்டும் ஒரே அளவையே இரு வெவ்வேறு ரூபங்களில் வெளியிடுகின்றன என்று நான் பாவிக்கிறேன். ஆகையால், அவற்றில் எதையும், கோதுமையையோ இரும்பையோ, ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தப்படுத்தாமலேயே அவற்றை அவற்றின் பொது அளவுகோலான இந்த மூன்ருவது பொருளுக்குச் சமமாக்க முடிய வேண்டும்.

இவ்விஷயத்தைத் தெளிவாக்குவதற்கு மிக எளிதான வடிவகணித உதாரணம் ஒன்றைக் கூறுகிறேன். எல்லாவகையான தோற்றங்களும் அளவுகளுமுள்ள முக்கோணங்களின் பரப்புக்களை ஒப்பிடுவதற்கு, அல்லது முக்கோணங்களைச் செவ்வகங்களோடோ அல்லது வேறு எந்த நாற்கரவடிவத்தோடோ ஒப்பிடுவதற்கு நாம் எவ்வாறு தொடங்குகிருேம்? எவ்வகையான முக்கோணத்தின் பரப்பையும் அதன் தோற்றத்திலிருந்து முற்றிலும் வேருன ஒன்ருகக் கணிக்கிருேம். பிறகு முக்கோணத்தின் இயல்பிலிருந்து, அதன் பரப்பு அதன் அடிப் பக்கத்தையும் குத்துயரத்தையும் பெருக்கிவரும் பெருக்கப் பலனில் பாதிஎன்பதைத் தெரிந்துகொண்டு, எல்லாவகையான முக்கோணங்களின் வெவ்வேருன பலன்களையும், எவ்வகையான நாற்கரவடிவங்களின் பலன்களையும் நாம் ஒப்பிட முடியும். ஏனென்ருல் அவையெல்லாவற்றையும் சில குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையுள்ள முக்கோணங்களாக மாற்ற முடியும்.

இதே முறை பண்டங்களின் மதிப்புகளுக்கும் பொருந்தும். எல்லாப் பண்டங்களின் மதிப்புகளையும் அவையெல்லாவற்றிற்கும் பொதுவாக இருக்கக் கூடிய ஓர் அளவுகோல் மூலம் மதிப்பிட இயல வேண்டும். அந்தக் குறிப்பிட்ட அளவுகோல் எந்த விகிதாச்சாரங்களில் அவற்றில் இருக்கின்றதோ,

அவற்றின் அடிப்படையில் தான் அவற்றைப் பாகுபடுத்த இயல வேண்டும்.

பண்டங்களின் பரிவர்த்தனை மதிப்புகள் அப்பண்டங்களின் சமூக நிகழ்ச்சிகளாக மட்டுமே இருக்கின்றன; அவற்றின் இயற்கையான குணும்சங்களுக்கும் பரிவர்த்தனை மதிப்புகளுக்கும் சம்பந்தமில்லை. எனவே நாம் கேட்க வேண்டிய முதல் கேள்வி, எல்லாப் பண்டங்களுக்கும் பொதுவான சமூக உள்ளடக்கம் என்ன? அது தான் உழைப்பு. ஒரு பண்டத்தை உற்பத்தி செய்ய ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு உழைப்பு அதன் மீது பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் அல்லது அதில் செலுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும். நான் உழைப்பு என்று மட்டும் சொல்லவில்லை; சமூக உழைப்பு என்று சொல்கிறேன். தனது சொந்த உடனடித் தேவைக்கென்றும், தானே உபயோகப்படுத்திக் கொள்வதற்கென்றும் ஒரு பொருளை உற்பத்தி செய்யும் மனிதன் சிருஷ்டிப்பது உற்பத்திப் பொருளே தவிர, பண்டம் அல்ல. சுய தேவையைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளும் ஒரு உற்பத்தியாளன் என்கிறவகையில் அவனுக்கும் சமூகத்திற்கும் எவ்வித உறவுமில்லை. ஆனால் ஒரு பண்டத்தை உற்பத்தி செய்வதற்கு ஒருவன் ஏதாவதொரு சமூகத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யக் கூடிய பொருளை உற்பத்தி செய்ய வேண்டும் என்பது மட்டுமின்றி, அவனது உழைப்பு சமூகம் ஈடுபடுத்தும் மொத்த உழைப்பில் ஒரு பிரிக்க முடியாத பகுதியாகவுமிருக்க வேண்டும். அதோடு அவனது உழைப்பு சமூகத்திற்குள் நிலவும் உழைப்புப் பிரிவினைக்குக் கீழ்ப்பட்டதாகவுமிருக்க வேண்டும். இதர உழைப்புப் பிரிவினைகளில்லாவிட்டால் அவனது உழைப்பு ஒன்றுமில்லை; அது தன் பங்குக்கு உழைப்புப் பிரிவினைகளை முழுமையாக்கவும் தேவைப்படுகிறது.

நாம் பண்டங்களை மதிப்புகளாகக் கருதுகிறபொழுது, அவை முன்னதாகவே செயலாக்கப்பட்ட, பொதிந்துள்ள, அல்லது நீங்கள் விரும்பினால் பருவடிவாக்கப்பட்ட சமூக உழைப்பு என்னும் ஒரே ஒரு அம்சத்தின் கீழ்தான் அப்படிப் பிரத்தியேகமாகக் கருதுகிறோம். இவ்வகையில், கூடுதலாகவோ அல்லது குறைவாகவோ உழைப்பைப் பெற்றிருப்பதைப் பொறுத்துத்தான் அவை வித்தியாசப்பட முடியும்.

உதாரணமாக, ஒரு செங்கலைவிட ஒரு பட்டுக் கைக்குட்டையில் அதிக அளவு உழைப்பு செலவிடப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் உழைப்பின் அளவுகளை நாம் எவ்வாறு அளப்பது? அந்த உழைப்பு நீடிக்கும் நேரத்தைக் கொண்டு அளக்கலாம்; அதாவது மணி, நாள் முதலியவற்றைக் கொண்டு உழைப்பை அளக்கலாம். இந்த அளவுகோலைப் பயன்படுத்தும்போது எல்லா வகையான உழைப்புகளும் சராசரி அல்லது சாதாரண உழைப்பைத் தங்களது அலகாகக் கொள்பவைகளாகின்றன.

எனவே, கீழ்க்கண்ட முடிவுக்கு நாம் வருகிறோம். ஒரு பண்டம் சமூக உழைப்பின் பருவடிவம் ஆதலால் அது ஒரு மதிப்பைப் பெறுகிறது. அந்த மதிப்பின் அளவு அல்லது அந்தச் சார்பு நிலை மதிப்பு, அப்பண்டத்தில் அடங்கியிருக்கும் சமூக உள்ளடக்கத்தின் அளவு அதிகமாகவோ குறைவாகவோ இருப்பதைப் பொறுத்திருக்கிறது. அதாவது, அதை உற்பத்தி செய்ய அவசியமாக உள்ள உழைப்பின் சார்பான மொத்தத்தைப் பொறுத்திருக்கிறது. ஆகையால் பண்டங்களின் சார்பு நிலை மதிப்புகள் அவற்றில் செலவழிக்கப்பட்டுள்ள, செயலாக்கப்பட்டுள்ள, பொதிந்துள்ள உழைப்பின் அளவுகளை அல்லது மொத்தப் பரிமாணங்களைக் கொண்டு தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. ஒரே கால அளவு உள்ள உழைப்பினால் உற்பத்தி செய்ய முடிகிற பண்டங்களின் ஒப்புநிலை அளவுகள் சரி சமமாக இருக்கின்றன. அல்லது ஒரு பண்டத்தின் மதிப்பிற்கும் வேறு ஒரு பண்டத்தின் மதிப்பிற்குமுள்ள விகிதாச்சாரம் முதல் பண்டத்தில் பொதிந்துள்ள உழைப்பிற்கும், இரண்டாம் பண்டத்தில் பொதிந்துள்ள உழைப்பிற்குமுள்ள விகிதாச்சாரத்தைப் போன்றிருக்கிறது.

அப்படியானால், பண்டங்களின் மதிப்புகளைக் கூலியைக் கொண்டு நிர்ணயிப்பதற்கும் அவற்றை உற்பத்தி செய்வதற்கு அவசியமாக உள்ள உழைப்பின் சார்பான அளவுகளைக் கொண்டு நிர்ணயிப்பதற்குமிடையே உண்மையிலேயே இத்தகைய ஆழமான வேறுபாடோ அல்லது மற்ற எப்படிப்பட்ட வேறுபாடோ உண்டா என்று உங்களில் பலர் கேட்கலாம் என்று எண்ணுகிறேன். ஆனால் உழைப்புக்குச் சன்மானம் என்பதும், உழைப்பின் அளவு என்பதும் முற்றிலும் வெவ்வேறான விஷயங்கள் என்பதை நீங்கள் அறிந்தி

வேண்டும். உதாரணத்துக்கு, ஒரு குவார்ட்டர் கோதுமை யிலும் ஒரு அவுன்ஸ் தங்கத்திலும் சமமான அளவு உழைப்பு பொதிந்திருக்கிறது என்று வைத்துக்கொள்வோம். மதிப்பின் உண்மையான தன்மையை முதலில் கண்டறிந்தவர்களில் ஒருவரான பெஞ்சமின் பிராங்கிளின் 1729ல் பிரசுரமான, ''காகித நாணயத்தின் தன்மையையும் அவசியத்தையும் பற்றிய ஒரு அடக்கமான ஆய்வு'' என்னும் தமது முதலாவது கட்டுரையில் இந்த உதாரணத்தைத்தான் பயன்படுத்தியிருந் தார். எனவேதான் நான் இந்த உதாரணத்தை எடுத்துக் கொண்டேன். சரி, நாம் ஒரு குவார்ட்டர் கோதுமையும் ஒரு அவுன்ஸ் தங்கமும் சம மதிப்புள்ளவைகள் அல்லது சமக் குறிப்பொருள்கள் என்று வைத்துக்கொண்டு பேசுவோம். ஏனென்றால் அவை ஒவ்வொன்றும் முறையே அவற்றில் பொதிந்துள்ள பல நாட்கள் அல்லது பல வாரங்களில் செய் யப்பட்ட சம அளவான சராசரி உழைப்பின் பருவடிவங்கள். இவ்வாறு தங்கம், தானியம் ஆகியவற்றின் சார்பான மதிப்பு களை நிர்ணயிக்கும் போது நாம் விவசாயத் தொழிலாளியின் கூலியைப் பற்றியும் சுரங்கத் தொழிலாளியின் கூலியைப் பற்றியும் எவ்வகையிலாவது பேசுகிறோமா? இல்லவே இல்லை. அவர்களுடைய தின அல்லது வார உழைப்புக்கு எவ்வாறு கூலி கொடுக்கப்பட்டது என்பதைப் பற்றியோ அல்லது கூலி உழைப்பு அமர்த்தப்பட்டதா என்பதைப் பற்றியோகூட நாம் அறவே தீர்மானிக்காமல் விட்டுவிடுகிறோம். அப்படியே கூலி உழைப்பு அமர்த்தப்பட்டிருந்தால் கூலிகள் மிகவும் சமமற்றதாக இருந்திருக்கும். ஒரு குவார்ட்டர் கோதுமை யில் எவனது உழைப்பு செயலாக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அந்தத் தொழிலாளி இரண்டு புஷல் கோதுமையைத்தான் பெறக் கூடும்; சுரங்கத்தில் அமர்த்தப்பட்ட தொழிலாளி அரை அவுன்ஸ் தங்கம் பெறக்கூடும். அல்லது அவர்களுடைய கூலிகள் ஒரே அளவுடையவை என்று வைத்துக்கொண்டால், அவர்கள் உற்பத்தி செய்த பண்டங்களின் மதிப்புகளிலிருந்து அவை கூடியமட்டும் எல்லா விகிதாச்சாரங்களிலும் விலகிச் செல்லக் கூடும். அந்தக் கூலிகள் ஒரு குவார்ட்டர் கோதுமை யில் அல்லது ஒரு அவுன்ஸ் தங்கத்தில் பாதியாகவோ,

றில் ஒரு பங்காகவோ, கால் பங்காகவோ, ஐந்தில் ஒரு

பங்காகவோ அல்லது வேறு எந்த விகிதாச்சாரப் பங்காகவோ இருக்கக் கூடும். எது எப்படியிருப்பினும் அவர்களுடைய கூலிகள் அவர்கள் உற்பத்தி செய்த பண்டங்களின் மதிப்புகளை மிஞ்சுபவையாகவோ அவற்றை விட அதிகமாகவோ இருக்கா; அதற்குப் பதில் அவை முடிந்த வகையிலெல்லாம் குறைவாகவே இருக்கும். எனவே அவர்களுடைய கூலிகள் உற்பத்திப் பொருள்களின் மதிப்புகளினால் வரையறுக்கப்படும்; ஆனால் அவர்களுடைய உற்பத்திப் பொருள்களின் மதிப்புகளோ கூலிகளினால் வரையறுக்கப் படமாட்டா. இவை யெல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, மதிப்புகள், உதாரணமாக, தானியம், தங்கம் இரண்டின் சார்பு நிலை மதிப்புகள், ஈடுபடுத்தப்பட்ட உழைப்பின் மதிப்புக்கு அதாவது கூலிக்கு எவ்விதச் சம்பந்தமுமில்லாமலேயே தீர்மானிக்கப்படுவதாக இருக்கும். ஆகையால் பண்டங்களில் பொதிந்துள்ள உழைப்பின் சார்புநிலை அளவுகளைக் கொண்டு அப்பண்டங்களின் மதிப்புகளை நிர்ணயிப்பது என்பது உழைப்பின் மதிப்பைக் கொண்டு அல்லது கூலியைக் கொண்டு பண்டங்களின் மதிப்புகளை நிர்ணயிக்கும் கிளிப்பிள்ளை வாதமுறையிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்ட ஒரு விஷயமாகும். இந்த அம்சம் நமது ஆராய்ச்சியில் போகப்போக இன்னும் விளக்கப்படும்.

ஒரு பண்டத்தின் பரிவர்த்தனை மதிப்பைக் கணக்கிடுவதில் நாம் அந்தப் பண்டத்தில் கடைசியாக ஈடுபடுத்தப்பட்ட உழைப்பின் அளவோடு அப்பண்டத்தின் கச்சாப் பொருளில் ஏற்கனவே செலுத்தப்பட்ட உழைப்பின் அளவையும் அத்துடன் இந்த உழைப்பைச் செய்வதற்கு உதவியாக இருந்த கருவிகள், தளவாடங்கள், இயந்திரங்கள், கட்டிடங்கள் முதலியவற்றில் செலுத்தப்பட்ட உழைப்பையும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். உதாரணமாக, ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு நெசவு நூலை எடுத்துக்கொள்வோம். அதன் மதிப்பு என்ன? நூற்கும் செய்முறையின் போது பஞ்சில் சேர்க்கப்பட்ட உழைப்பின் அளவு, பஞ்சிலேயே ஏற்கனவே செயலாக்கப்பட்ட உழைப்பின் அளவு, நூற்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட நிலக்கரி, எண்ணெய் மற்றும் இதர உப-பொருள்களில் செயலாக்கப்பட்ட உழைப்பின் அளவு, நீராவி இயந்திரம்,

நூற்புக் கதிர்கள், ஆலைக்கட்டிடம் முதலியவற்றில் பொதிந்துள்ள உழைப்பின் அளவு—இவையெல்லாவற்றினதும் பருவடிவமே நூலின் மதிப்பை நிர்ணயிக்கிறது. உற்பத்திக் கருவிகள் என்று சரியாகச் சொல்லப்படும் தளவாடங்கள், இயந்திரங்கள், கட்டிடங்கள் ஆகியவைகள் தொடர்ச்சியாக நீண்ட காலத்திற்கோ, குறுகிய காலத்திற்கோ மீண்டும் உற்பத்திச் செய்முறைகளில் பயன்படுகின்றன. கச்சாப் பொருள்களைப்போல அவை அப்போதே பூரணமாகப் பயன்பட்டு விட்டால் அவற்றின் முழு மதிப்பும் அவை உற்பத்தி செய்ய உதவிய பண்டங்களுக்கு உடனடியாக மாற்றப்பட்டு விடும். ஆனால், உதாரணமாக ஒரு நூற்புக் கதிர் படிப்படியாகப் பயன்படுவதால், அது சராசரி எவ்வளவு காலம் உழைக்கிறது, ஒரு குறிப்பிட்ட கால அளவில் எடுத்துக்காட்டாக ஒரு நாளில் அதன் சராசரித் தேய்மானம் எவ்வளவு என்னும் அடிப்படையில் ஒரு சராசரி கணக்கு செய்யப்படுகிறது. இவ்விதமாக, நூற்புக்கதிரின் எவ்வளவு மதிப்பு அன்றுடம் நூற்கப்படும் நூலுக்கு மாற்றப்படுகிறது; இதனுல், உதாரணமாக பவுண்டு நூலில் செயலாக்கப்பட்டுள்ள மொத்த உழைப்பில் ஏற்கெனவே நூற்புக்கதிரில் செயலாக்கப்பட்ட உழைப்பின் எவ்வளவு பகுதி சேர்ந்திருக்கிறது என்பதை நாம் கணக்கிடுகிருேம். இப்போதைய நமது ஆராய்ச்சிக்கு இதற்கு மேலும் இந்த அம்சத்தைப் பற்றிக் கூறவேண்டியது அவசியமில்லை என்று கருதுகிறேன்.

ஒரு பண்டத்தின் மதிப்பு அதன் உற்பத்தியில் பிரயோகிக்கப்பட்ட உழைப்பின் அளவைக் கொண்டு நிர்ணயிக்கப்படுகிறது என்று சொல்கிற பொழுது, ஒரு மனிதன் எவ்வளவு சோம்பேறியாகவோ, எவ்வளவு மந்தமாகவோ இருக்கிறனே அவ்வளவுக்கு அவன் உற்பத்தி செய்யும் பண்டம் அதிக மதிப்புள்ளதாயிருக்கும், ஏனெனில் அந்தப் பண்டத்தை உற்பத்தி செய்வதற்கு அதிக உழைப்பு நேரம் தேவைப்படுகிறது என்று எண்ணத்தோன்றும். ஆனல் இப்படி எண்ணுவது இரங்கத்தக்க தவறு. நான் "சமூக உழைப்பு" என்னும் சொல்லை உபயோகித்ததை நீங்கள் மறந்திருக்க மாட்டீர்கள். "சமூக" என்னும் அடைமொழியில் பல அம்சங்கள் பொதிந்திருக்கின்றன. ஒரு பண்டத்தின் மதிப்பு

அதில் செலவழிக்கப்பட்டுள்ள அல்லது பருவடிவாக்கப்பட்டிருக்கிற உழைப்பின் அளவைக் கொண்டு நிர்ணயிக்கப்படுகிறது என்று கூறுகிற பொழுது, அதை நாம் எப்படி அர்த்தப் படுத்திக்கொள்கிறோம்? ஒரு குறிப்பிட்ட சமூக நிலையில், உற்பத்தியின் குறிப்பிட்ட சமூக சராசரி நிலைமைகளின் கீழ், ஈடுபடுத்தப்பட்ட உழைப்பின் குறிப்பிட்ட சராசரி சமூக வேகத்தையும், குறிப்பிட்ட சராசரித் திறமையையும் கொண்டு ஒரு பண்டத்தை உற்பத்தி செய்ய அவசியமான உழைப்பின் அளவு என்று தான் நாம் அர்த்தம் கொள்கிறோம். இங்கிலாந்து தேசத்தில் கைத்தறியோடு இயந்திரத்தறி போட்டியிட முன்வந்தபோது, குறிப்பிட்ட அளவு நூலை ஒரு கெஜம் பருத்தித் துணியாகவோ, கம்பளித் துணியாகவோ நெய்வதற்கு முன்பு எவ்வளவு உழைப்பு நேரம் தேவைப்பட்டதோ அதில் பாதிதான் தேவைப்பட்டது. ஏழைக் கைத்தறி நெசவுத் தொழிலாளி முன்னர் ஒன்பது அல்லது பத்து மணி நேரம் வேலை செய்ததற்குப் பதிலாக இப்போது பதினேழு அல்லது பதினெட்டு மணி நேரம் வேலை செய்தான். அப்படி வேலை செய்தும் அவனது இருபது மணி நேர உழைப்பில் உற்பத்தியான பொருள் இப்போது பத்து மணி நேர சமூக உழைப்புக்கு அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு நூலை ஜவுளிப் பொருள்களாக மாற்றுவதற்குச் சமூக முறையில் அவசியமான பத்து மணி நேர உழைப்புக்கு மட்டுமே சமமாக இருந்தது. எனவே அவனது இருபது மணி நேர உழைப்பின் உற்பத்திப் பொருள் அவனது முந்திய பத்து மணி நேர உழைப்பின் உற்பத்திப் பொருளைவிட அதிகமான மதிப்புப் பெற்றிருக்கவில்லை.

இவ்வாறுகப் பண்டங்களில் செயலாக்கப்பட்ட சமூக முறையில் அவசியமான உழைப்பின் அளவு அப்பண்டங்களின் பரிவர்த்தனை மதிப்புகளை ஒழுங்குபடுத்துகிறதென்றல், ஒரு பண்டத்தின் உற்பத்திக்கு அவசியமான உழைப்பின் அளவில் ஏற்படும் ஒவ்வொரு உயர்வும் அப்பண்டத்தின் மதிப்பை அதிகரிக்கச் செய்ய வேண்டும்; அதேபோல, உழைப்பின் அளவில் ஏற்படும் ஒவ்வொரு குறைவும் அப்பண்டத்தின் மதிப்பைக் குறைப்பதாக இருக்க வேண்டும்.

அந்தந்தப் பண்டங்களின் உற்பத்திக்கு அவசியமான அந்தந்த உழைப்பின் அளவுகள் ஒரே மட்டத்திலிருந்தால் அவற்றின் சார்பு நிலை மதிப்புகளும் அதே மட்டத்திலிருக்கும். ஆனால் நிலைமைகள் அப்படியே இருந்துவிடுவதில்லை. ஈடுபடுத்தப்பட்ட உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன்களின் மாற்றங்களுக்கேற்ப, ஒரு பண்டத்தை உற்பத்தி செய்வதற்கு அவசியமான உழைப்பின் அளவு இடைவிடாமல் மாறிக் கொண்டேயிருக்கிறது. உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன்கள் உயர்வாக இருந்தால் ஒரு குறிப்பிட்ட உழைப்பு நேரத்திற்குள் அதிக அளவு பண்டங்கள் உற்பத்தி செய்து முடிக்கப் படுகின்றன; உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன்கள் குறைவாக இருந்தால் அதே காலப் பகுதிக்குள் குறைந்த அளவு பண்டங்களே செய்து முடிக்கப்படுகின்றன. உதாரணமாக, ஜனத்தொகை அதிகரிக்கும் காலத்தில் குறைந்த வளமுள்ள நிலங்களையும் சாகுபடி செய்ய வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டால் அப்போது முந்திய அளவு விளைபொருளை விளைவிப்பதற்கு அதிக அளவு உழைப்பு செலவழிக்க வேண்டியதேற்படும். இதனால் விவசாயப் பொருள்களின் மதிப்பு உயரும். மறு புறத்தில் ஒரு நூற்புத் தொழிலாளி, தான் இராட்டையில் ஒரு தினத்தில் எவ்வளவு பஞ்சை நூற்றிருப்பானோ அதைப் போலப் பல ஆயிரம் மடங்கு பஞ்சை அதே ஒரு தினத்தில் நவீன உற்பத்திச் சாதனங்களைக் கொண்டு நூலாக மாற்றுகிறான். அப்போது ஒவ்வொரு பவுண்டு பஞ்சும் முன்னைவிடப் பல ஆயிரமடங்கு குறைவான நூற்பு உழைப்பையே உட்கொண்டிருக்கும் என்பதும், விளைவாக, நூற்பதின் மூலம் ஒவ்வொரு பவுண்டு பஞ்சுக்கும் சேர்க்கப்பட்ட மதிப்பு முன்னைக் காட்டிலும் பல ஆயிர மடங்கு குறைவாக இருக்கும் என்பதும் தெளிவு. இதற்கேற்ப நூலின் மதிப்பும் தாழ்ந்துவிடும்.

வெவ்வேறான தேசீய மக்களின் வெவ்வேறான இயற்கைச் சக்திகளும், அவர்கள் பெற்றுள்ள வேலை செய்யும் திறமைகளும் ஒரு புறமிருக்க, உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன்கள் பிரதானமாகப் பின்கண்டவற்றைப் பொறுத்திருக்க வேண்டும்:

முதலாவதாக, மண்ணின் வளம், சுரங்கங்களின் வளம்

முதலியவை போன்ற உழைப்பின் இயற்கை நிலைமைகளை;

இரண்டாவதாக, உழைப்பின் சமூகத் திறன்கள் மேலும் மேலும் செவ்வைப்படுவதை; பிரம்மாண்டமான உற்பத்தியாலும், மூலதனக் குவிவாலும், உழைப்பின் சேர்க்கையாலும், உழைப்பின் உட்பிரிவினையாலும், இயந்திரங்களாலும், சீர்பட்ட உற்பத்தி முறைகளாலும், ரசாயனம் இன்னும் மற்ற இயற்கைச் சாதனங்களைப் பயன்படுத்துவதாலும், போக்குவரத்து, செய்திப்போக்கு வரத்துத் தொடர்புகளால் காலத்தையும் இடத்தையும் குறுக்குவதாலும், உழைப்பின் சமூகத் திறன்கள் விளைகின்றன. இன்னும், விஞ்ஞானம் இயற்கைச் சக்திகளை உழைப்பின் சேவைக்கு உட்படுத்தக் கூடிய, உழைப்பின் சமூகத் தன்மையை அல்லது கூட்டுறவுத் தன்மையை அபிவிருத்தி செய்யக் கூடிய இதர ஒவ்வொரு சாதனத்தின் மூலமும் உழைப்பின் சமூகத் திறன்கள் வளர்ச்சியடைகின்றன. உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன்கள் அதிகமாவதற்கு ஏற்ப, ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு உற்பத்திப் பொருள்களில் குறைவான உழைப்பே செலவழிக்கப்படுகிறது. எனவே இப்பொருள்களின் மதிப்பும் குறைவாகிறது. உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன்கள் குறைவாக இருப்பதற்கு ஏற்ப அதே அளவு உற்பத்திப் பொருள்களில் அதிகமான உழைப்பு செலவழிக்கப்படுகிறது; அதனால் அதன் மதிப்பும் கூடுகிறது. எனவே இதனை ஒரு பொது விதியாகக் கீழ்க்கண்டவாறு வரையறுக்கலாம்:

பண்டங்களின் மதிப்புகள் அவற்றின் உற்பத்தியில் ஈடுபடுத்தப்பட்ட உழைப்பின் நேரங்களுக்கு நேர் விகிதத்திலிருக்கும், ஈடுபடுத்தப்பட்ட உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன்களுக்கு எதிர் விகிதத்திலிருக்கும்.

இதுவரை **மதிப்பைப்** பற்றியே பேசினோம்; இனி மதிப்பு மேற்கொள்ளும் ஒரு தனிப்பட்ட ரூபமான **விலையைப்** பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் கூறுகிறேன்.

தனியாக எடுத்துக்கொண்டால் விலை என்பது, **மதிப்பின் பணக்குறியீடு** தவிர வேறில்லை. உதாரணமாக, இங்கிலாந்து நாட்டின் எல்லாப் பண்டங்களின் மதிப்புகளும் தங்க விலைகளைக் கொண்டே குறிப்பிடப்படுகின்றன; ஐரோப்பிய நாடுகளிலோ அவைகள் பெரும்பாலும் வெள்ளி விலைகளில் குறிப்

பிடப்படுகின்றன. தங்கம் அல்லது வெள்ளியின் மதிப்பு, மற்ற பண்டங்களின் மதிப்புகளைப் போலவே அவற்றை உற்பத்தி செய்வதற்கு அவசியமான உழைப்பைக் கொண்டு நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. உங்கள் நாட்டின் தேசீய உழைப்பின் குறித்த அளவு பருவடிவம் பெற்றிருக்கும் உங்கள் தேசத்துக் குறிப்பிட்ட அளவு உற்பத்திப் பொருள்களை, தங்கத்தையும் வெள்ளியையும் உற்பத்தி செய்யும் நாடுகளினுடைய அவற்றின் உழைப்பினது ஒரு குறித்த அளவு பருவடிவம் பெற்றிருக்கும் உற்பத்திப் பொருள்களுடன் பரிவர்த்தனை செய்து கொள்கிறீர்கள். இந்த வகையில்தான், உண்மையில் பண்டமாற்று முறையில்தான், எல்லாப் பண்டங்களினதும் மதிப்புகளை, அதாவது அவையவற்றில் செலவழிக்கப்பட்டுள்ள உழைப்பின் அளவுகளைத் தங்கத்தையும் வெள்ளியையும் கொண்டு மதிப்பிடக் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். மதிப்பின் பணக் குறியீட்டை, அதாவது மதிப்பை விலையாக மாற்றுவதை இன்னும் ஓரளவு கூர்ந்து கவனித்தால் அந்த நிகழ்முறை மூலம் தான் எல்லாப் பண்டங்களின் மதிப்புகளுக்கும் நீங்கள் ஒரு அவற்றுக்கே உரிய, ஒரேசீரான உருவத்தைத் தருகிறீர்கள் அல்லது அவற்றைச் சமமான சமூக உழைப்பு அளவைகளாகக் குறிப்பிடுகிறீர்கள் என்பதைக் காண்பீர்கள். விலை என்பது மதிப்பின் பணக்குறியீடாக மட்டும் இருக்கும் வரை, விலையை இயற்கை விலை என்றழைத்தார் ஆடம் ஸ்மித்; "அத்தியாவசிய விலை" (*prix nécessaire*) என்றழைத்தனர் பிரெஞ்சு பிஸியோகிரேட்டுகள்.*

அப்படியானால் மதிப்பிற்கும் மார்க்கெட் விலைகளுக்கும் அல்லது இயற்கை விலைகளுக்கும் மார்க்கெட் விலைகளுக்கும் உள்ள உறவு என்ன? தனித்தனியான உற்பத்தியாளர்களைப் பொறுத்தவரையில் உற்பத்தி நிலைமைகள் வெவ்வேறாக

---

* பிஸியோகிராட்டுகள்: பிரான்சில் 18ம் நூற்றாண்டின் நடுவில் தோன்றிய ஓர் அரசியல் பொருளாதாரப் போக்கு. இந்தப் போக்கின் முதன்மைப் பிரதிநிதி பிரான்சுவா கேனே (1694-1774). பிஸியோகிராட்டுகள் முதலாளித்துவத் தனியார் சொத்துரிமையின் வளர்ச்சிக்கு ஏற்ற நிலைமைகளை உருவாக்க வேண்டுமென்று கோரினார்கள், வியாபார சுதந்திரத்தை வலியுறுத்தினார்கள்.— ப-ர்.

மாறுபட்டிருப்பினும், ஒரே ரகமான எல்லாப் பண்டங்களின் மார்க்கெட் விலையும் ஒரே மாதிரியாகவே இருக்கும் என்பதை நீங்களெல்லோரும் அறிவீர்கள். சராசரியான உற்பத்திச் சூழ்நிலைமைகளில், ஒரு குறிப்பிட்ட பொருளை ஒரு குறிப்பிட்ட அளவில் மார்க்கெட்டுக்கு சப்ளை செய்வதற்கு அவசியமான சமூக உழைப்பின் சராசரி அளவைத்தான் மார்க்கெட் விலை குறிப்பிடுகிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட ரகப் பண்டத்தின் ஒட்டுமொத்தத்தை வைத்தே அது கணக்கிடப்படுகிறது. அந்த அளவு வரை ஒரு பண்டத்தின் மார்க்கெட் விலை அப்பண்டத்தின் மதிப்போடு ஒன்றி நிற்கிறது. மறுபுறத்தில், மதிப்பு அல்லது இயற்கை விலைக்கு ஒரு சமயம் மேலும், இன்னொரு சமயம் கீழும் மார்க்கெட் விலைகள் ஊசலாடுவது சப்ளை, கிராக்கி இரண்டின் ஏற்ற இறக்கங்களைப் பொறுத்திருக்கிறது. மதிப்பிலிருந்து மார்க்கெட் விலைகள் விலகிச் செல்லும் நிகழ்ச்சிகள் தொடர்ந்து நடைபெற்ற வண்ணமிருக்கின்றன. ஆனால் ஆடம் ஸ்மித் கூறியபடி:

''இயற்கை விலைதான் எல்லாப் பண்டங்களின் விலைகளையும் தொடர்ந்து ஆகர்ஷிக்கும் மத்திய விலையாகும். வெவ்வேறான தற்செயல் நிகழ்ச்சிகள் அவற்றைச் சில சமயங்களில் இயற்கை விலைக்கு வெகு உயரே அந்தரத்தில் நிறுத்தக் கூடும். இன்னும் சில சமயங்களில் அதற்கும் ஓரளவு கீழே இறங்கும்படி நிர்ப்பந்திக்கக்கூடும். நிலைப்பும் நீடிப்பும் கொண்ட இந்த மையத்தில் விலைகள் ஸ்திரப்படுவதற்கு இடைஞ்சலாயிருக்கும் தடைகள் எவையாயினும், அவை இடைவிடாது அதன்பாலே ஈர்க்கப்படுகின்றன.''*

இந்த விஷயத்தைத் தற்போது நான் நுட்பமாக ஆராய முடியாது. ஒரு விஷயத்தை மட்டும் கூறினால் போதுமானதாகும், சப்ளையும் கிராக்கியும் ஒன்றையொன்று சமன்படுத்திக் கொண்டால், பண்டங்களின் மார்க்கெட் விலைகள் அவற்றின் இயற்கை விலைகளோடு, அதாவது அப்பண்டங்களை உற்பத்தி செய்வதற்குத் தேவையான அந்தந்த உழைப்பின் அளவு

---

*A. Smith. *An Inquiry into the Nature and Causes of the Wealth of Nations* [நாடுகளுடைய செல்வத்தின் இயல்பையும் காரணங்களையும் பற்றிய ஆராய்ச்சி], தொகுதி 1, எடின்பரா, 1814, பக்கம் 93.—ப-ர்.

களால் தீர்மானிக்கப்படுகிற அவற்றின் மதிப்புகளோடு ஒன்றி இசைந்து போகும். ஆனால் சப்ளையும் கிராக்கியும் ஒரு ஏற்ற இறக்கத்தை இன்னொரு ஏற்ற இறக்கத்தின் மூலமும், ஒரு உயர்வை ஒரு வீழ்ச்சியின் மூலமும், ஒரு வீழ்ச்சியை ஒரு உயர்வின் மூலமும் மட்டுமே ஈடுசெய்த போதிலும் சப்ளையும் கிராக்கியும் ஒன்றையொன்று சமன் செய்துகொள்ளத் தொடர்ந்து முயற்சித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அன்றாட ஏற்ற இறக்கங்களை மட்டும் பரிசீலித்துக் கொண்டிருப்பதற்குப் பதிலாக, உதாரணமாக ஸ்ரீமான் டூக் தமது "விலைகளின் வரலாறு" என்ற நூலில் செய்திருப்பதுபோல, நீண்ட காலத்து மார்க்கெட் விலைகளின் இயக்கத்தை நீங்கள் பகுத்தாய்ந்து பார்த்தால், ஒரு விஷயம் தெளிவாகும். அதாவது மார்க்கெட் விலைகளின் ஊசலாட்டங்கள், மதிப்புகளிலிருந்து அவற்றின் பிறழ்ச்சிகள், அவற்றின் ஏற்ற இறக்கங்கள் ஒன்றையொன்று செயலறப் புரிந்து ஈடுசெய்து கொள்கின்றன; விளைவாக, நான் இப்போது சர்ச்சை செய்யாது விட வேண்டியிருக்கிற ஏகபோக முறையில் செல்வாக்கையும் மற்ற சில செயல்களையும் ஒரு புறம் ஒதுக்கிவைத்து விட்டால், எல்லா வகையான பண்டங்களும் சராசரியாக அவற்றின் மதிப்புகளின்படி அல்லது இயற்கை விலைகளின்படி விற்கப்படுகின்றன என்பதைக் காண்பீர்கள். மார்கெட் விலைகளின் ஏற்ற இறக்கங்கள் ஒன்றையொன்று ஈடு செய்து கொள்வதற்கான சராசரிக்கால அளவுகள் வெவ்வேறு ரகப் பண்டங்களுக்கு வெவ்வேறாக இருக்கும், ஏனெனில், கிராக்கியை சப்ளை அனுசரித்துப்போவது ஒரு வகைப் பண்டங்களுக்கு மற்றொரு வகைப் பண்டங்களைவிடச் சுலபமாக இருக்கும்.

பொதுப்படையாக, ஓரளவு நீண்ட காலங்களை எடுத்துக் கொண்டு பேசும் போது, எல்லாவகையான பண்டங்களும் அவையவற்றின் மதிப்புகளுக்குச் சமமான விலையில் விற்கப்படுகின்றன என்றால், லாபம்—தனிப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளில் அல்ல, ஆனால் பல்வேறு தொழில்களின் நிரந்தரமான, வழக்கமான லாபம்—பண்டங்களின் விலைகளின் மீது மிகுதியான கட்டணம் விதிப்பதாலோ அல்லது அவற்றை அவற்றின் மதிப்புக்கு அதிகமான விலையில் விற்பதாலோதான் கிடைக்கிறது என்று எண்ணுவது அர்த்தமற்றதாகும். இந்தக்

கருத்தைப் பொதுப்படையாக்கிப் பார்த்தால் அதன் அபத்தம் வெட்ட வெளிச்சமாகும். ஒரு மனிதன் விற்பவன் என்ற முறையில் தொடர்ச்சியாகப் பெறுவதை வாங்குபவன் என்ற முறையில் தொடர்ச்சியாக இழந்து விடுகிறான். விற்பவர்களாக இல்லாமல் வாங்குபவர்களாகவோ அல்லது உற்பத்தியாளர்களாக அல்லாமல் உபயோகிப்பவர்களாகவோ இருக்கும் மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று கூறுவது பொருத்தமற்ற விஷயம். இவர்கள் உற்பத்தியாளர்களுக்குச் செலுத்த வேண்டியதை அவர்களிடமிருந்தே முதலில் இலவசமாகப் பெறவேண்டும். ஒரு மனிதன் முதலில் உங்களிடமிருந்து பணம் பெற்றுக்கொண்டு, பிறகு உங்கள் பண்டங்களை வாங்கிக் கொள்வதன் மூலம் அதைத் திருப்பிக் கொடுப்பானேயானால் அந்த மனிதனுக்கு உங்கள் பண்டங்களை மிக கிராக்கியான விலைக்கு விற்பதன் மூலம் நீங்கள் ஒருபோதும் பணக்காரராக முடியாது. இத்தகைய பேரம் நஷ்டத்தை வேண்டுமானால் குறைக்கலாமே தவிர லாபம் பெறுவதற்கு ஒருக்காலும் உதவியாக இருக்காது.

எனவே, லாபங்களின் பொதுத் தன்மையை விளக்குவதற்கு ஒரு தேற்றத்திலிருந்து நீங்கள் ஆரம்பிக்க வேண்டும். அதாவது, சராசரியாகப் பண்டங்கள் அவற்றின் உண்மையான மதிப்புகளுக்கே விற்கப்படுகின்றன; அப்படி அப்பண்டங்களை அவற்றின் மதிப்புகளுக்கே, வேறுவிதமாகச் சொன்னால் அவற்றில் செயலாக்கப்பட்ட உழைப்பின் விகிதாச்சார அளவுக்கு ஏற்ப விற்பதன் மூலம்தான் லாபங்கள் பெறப்படுகின்றன என்னும் தேற்றத்திலிருந்து நீங்கள் துவங்க வேண்டும். இந்த அனுமானத்திலிருந்து நீங்கள் லாபத்தை விளக்க முடியவில்லையென்றால் அதனை உங்களால் என்றுமே விளக்க முடியாது. இது முரணுரையாகவும், அன்றாடம் நாம் கண்டறிவதற்கு மாறானதாகவும் தோன்றுகிறது. பூமி சூரியனைச் சுற்றுகிறது என்பதும், எளிதில் தீப்பற்றிக்கொள்ளக்கூடிய இரண்டு வாயுக்கள் சேர்ந்ததே தண்ணீர் என்பதும்கூட முரணுரையாகத்தான் தோன்றுகிறது. பொருள்களின் மாயமான தோற்றங்களை மட்டும் பற்றிக்கொள்ளும் அன்றாட அனுபவங்களை வைத்துப்பார்த்தால், விஞ்ஞான உண்மை எப்போதும் முரணுரையாகவே இருக்கிறது.

5 MAR 1966

7. உழைக்கும் சக்தி

மதிப்பின் தன்மையைப் பற்றி, எந்தப் பண்டமாயினும் அதன் மதிப்பின் தன்மையைப் பற்றிப் போகிற போக்கில் எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு இதுவரை ஆராய்ந்த பிறகு, இனி உழைப்பின் பிரத்தியேகமான மதிப்பின்பால் நம் கவனத்தைச் செலுத்த வேண்டும். இங்கு மீண்டும் முரணுரை போல் தோன்றும் ஒன்றைக் கூறி உங்களைத் திகைக்கவைக்கப் போகிறேன். நீங்கள் அன்றாடம் உங்கள் உழைப்பையே விற்கிறீர்கள்; ஆகையினால் உழைப்புக்கு ஒரு விலை இருக்கிறது; ஒரு பண்டத்தின் விலை என்பது அதன் மதிப்பின் பண உருவம் தானாதலால், உழைப்பின் மதிப்பு என்பது போன்ற ஒன்று நிச்சயமாக இருக்க வேண்டுமென்று நீங்கள் எல்லோரும் உறுதியாக நம்புகிறீர்கள். ஆனால் இந்தச் சொல்லுக்குப் பொது வழக்கில் உள்ள அர்த்தப்படி உழைப்பின் மதிப்பு என்று ஒன்று இல்லை. ஒரு பண்டத்தில் பருவடிவாக்கப் பட்டிருக்கும் அத்தியாவசியமான உழைப்பின் அளவே அதன் மதிப்பை உருவாக்குகிறது என்பதைக் கண்டோம். இப்போது மதிப்பைப் பற்றிய இதே கண்ணோட்டத்தை உபயோகித்து, உதாரணமாக, பத்து மணி நேர வேலை நாளின் மதிப்பை நாம் எப்படி வரையறுத்துக் கூறமுடியும்? அந்த நாளில் எவ்வளவு உழைப்பு அடங்கியிருக்கிறது? பத்து மணி நேர உழைப்பு. பத்து மணி நேர வேலை நாளின் மதிப்பு பத்து மணி நேர உழைப்புக்குச் சமம் என்றோ அல்லது அதில் அடங்கியுள்ள உழைப்பின் அளவுக்குச் சமம் என்றோ சொல்லுவது கூறியது கூறல் ஆவது மட்டுமின்றி அர்த்தமற்ற கூற்றாகும். ஆயின், "உழைப்பின் மதிப்பு" என்பதின் உண்மையான, ஆனால் மறைந்திருக்கும் அர்த்தத்தை நாம் தெரிந்து கொண்டு விட்டோமானால், எப்படி கிரகங்களின் உண்மையான சஞ்சாரத்தை நாம் அறிந்து கொண்டு விட்டால், அவற்றின் வெளித்தோற்றமான அல்லது வெறுமே கட்புலனாகும் சஞ்சாரங்களை நம்மால் விளக்க முடியுமோ, அந்த முறையிலேயே இந்த அறிவுக்குப் பொருந்தாத, உபயோகிப்பது சாத்தியமற்றது என்பதுபோல் தோன்றும் மதிப்பை நம்மால் விளக்க முடியும்.

தொழிலாளி விற்பது நேரடியாகத் தனது உழைப்பையல்ல; தனது உழைக்கும் சக்தியைத் தான்; அதைத் தாற்காலிகமாக உபயோகித்துக் கொள்ளும்படி முதலாளியிடம் ஒப்படைக்கிறான். இந்த விஷயம் எவ்வளவு உண்மை என்றால், ஒரு மனிதன் தனது உழைக்கும் சக்தியை விற்க அனுமதிக்கப் படுவதற்கான அதிகப் பட்ச நேரம், இங்கிலாந்தின் சட்டங்களால் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் நிச்சயமாகச் சில ஐரோப்பிய நாடுகளின் சட்டங்களால் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மனிதன் தன் உழைக்கும் சக்தியை வரையறையற்ற நேரத்திற்கு விற்க அனுமதிக்கப்பட்டால் அடிமை முறை உடனே திரும்பவும் தோன்றிவிடும். இப்படிப்பட்ட விற்பனை, உதாரணமாக அவன் தனது உழைக்கும் சக்தியை தன் வாழ்நாள் முழுமைக்கும் விற்றுவிட்டால், அது அவனை வேலைக்கு அமர்த்துபவரின் ஆயுள்கால அடிமையாக உடனேயே மாற்றிவிடும்.

இங்கிலாந்து தேசத்தின் மிகப் பழமையான பொருளாதாரவாதிகளில் ஒருவரும், மிகச் சுயமான தத்துவஞானிகளில் ஒருவருமான தாமஸ் ஹாப்ஸ் ஏற்கெனவே தனது "லெவியாதன்" நூலில் இந்த அம்சத்தை இயல்புணர்வோடு கண்டுபிடித்த போதிலும் அவரது பின்னோடிகள் இந்த அம்சத்தைக் கவனிக்காமல் விட்டு விட்டார்கள். அவர் கூறுகிறார்:

> "மற்றெல்லாப் பொருள்களையும் போலவே ஒரு மனிதனின் மதிப்பு அல்லது பெறுமானம் அவனது விலையாகும்; அதாவது அவனது சக்தியின் உபயோகத்துக்காக எவ்வளவு கொடுக்கப்படுமோ அவ்வளவு."

இதை அடிப்படையாகக் கொண்டு இதர எல்லாப் பண்டங்களையும் போலவே உழைப்பின் மதிப்பையும் நம்மால் தீர்மானிக்க முடியும்.

ஆனால் இப்படிச் செய்வதற்கு முன்னால் நாம் ஒரு வினாவைக் கேட்டுக்கொள்வோம். ஒரு புறம் நாம் மார்க்கெட்டில் வாங்குவோர் கூட்டமொன்றைக் காண்கிறோம்; நிலம், யந்திரங்கள், கச்சாப்பொருள்கள், உயிர் வாழ்வதற்கு அத்தியாவசியமான சாதனங்கள் ஆகியவற்றை — பண்படாத நிலையிலுள்ள நிலம் ஒன்று தவிர இவை எல்லாம் உழைப்பின்

உற்பத்திப் பொருள்களாகும் — தங்களது உடைமைகளாகக் கொண்டவர்கள் இவர்கள். இன்னொரு புறம் தங்கள் உழைக்கும் சக்தியையும், பாடுபடும் கரங்களையும், மூளைகளையும்தவிர விற்பதற்கு வேறெதுமில்லாத விற்போர் கூட்டமொன்றையும் நாம் காண்கிறோம். இவற்றில் ஒரு கூட்டத்தினர் லாபம் சம்பாதித்து மேன்மேலும் பணக்காரர்களாவதற்காகத் தொடர்ச்சியாக வாங்கிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள்; இன்னொரு கூட்டத்தினரோ, தங்கள் ஜீவனத்திற்காகத் தொடர்ந்து விற்றுக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். இந்த விசித்திர நிலைமை எப்படி ஏற்பட்டது? இந்தப் பிரச்சினை பற்றிய ஆராய்ச்சி, முற்பட்டகால அல்லது ஆரம்பகாலக் குவியல் என்று பொருளாதாரவாதிகள் அழைக்கும் விஷயம் பற்றிய ஆராய்ச்சியாகவே இருக்கும். ஆனால் இதை உண்மையில் ஆரம்பகாலப் பறிமுதல் என்றே அழைக்க வேண்டும். இந்த ஆரம்பகாலக் குவியல் என்று அழைக்கப்படுவது உழைக்கும் மனிதனுக்கும்அவனது உழைப்புச் சாதனங்களுக்குமிடையே முன்னர் நிலவிவந்த ஒன்றிப்பைச் சிதைத்த சரித்திர இயக்கப் போக்குகளின் ஒரு வரிசையே தவிர வேறல்ல என்பதை நாம் காண முடியும். ஆயினும் இப்படிப்பட்டதோர் ஆராய்ச்சி இப்போதைய எனது விஷயத்தின் வரம்புக்கு அப்பாற்பட்டதாகும். உழைக்கும் மனிதனுக்கும் அவனது உழைப்புச் சாதனங்களுக்குமிடையே பிரிவினை ஒரு தடவை ஏற்பட்டு விட்ட பிறகு இப்படிப்பட்ட ஒரு நிலைமை தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக் கொள்வதோடு, உற்பத்தி முறையில் ஒரு புதிய அடிப்படையான புரட்சி ஏற்பட்டு, அதனை அழித்தொழித்து மீண்டும் முன்னிருந்த ஒன்றிப்பை ஒரு புதிய வரலாற்று ரூபத்தில் ஏற்படுத்தும் வரை தொடர்ந்து விரிந்த அளவில் வளர்ந்து கொண்டுதானிருக்கும்.

அப்படியானால், **உழைக்கும் சக்தியின் மதிப்பு** என்பது தான் என்ன?

மற்ற ஒவ்வொரு பண்டத்தின் மதிப்பையும் போலவே, உழைக்கும சக்தியின் மதிப்பும் அதை உற்பத்தி செய்வதற்கு அவசியமான உழைப்பின் அளவைக் கொண்டே தீர்மானிக்கப்படுகிறது. ஒரு மனிதனின் உழைக்கும் சக்தி அவனது வாழும் தனித்தன்மையில் தானிருக்கிறது. ஒரு மனிதன் வளர

வும் தன் உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளவும் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு அத்தியாவசியப் பொருள்களின் திரளை அவன் உப யோகித்தாக வேண்டும். ஆனால் இயந்திரத்தைப் போலவே மனிதனும் தேய்ந்து போவான்; அவனுக்குப் பதில் இன்னொரு மனிதனை அவனிடத்தில் அமர்த்த வேண்டும். தனது சொந்தப் பராமரிப்புக்காக அவனுக்கு அத்தியாவசியப் பொருள் களின் திரள் தேவைப்படுவது மட்டுமின்றி, உழைப்பு மார்க் கெட்டில் தனது இடத்தை நிரப்பக் கூடிய, தொழிலாளர் இனத்தை நீடிக்கச் செய்யக்கூடிய குழந்தைகளைப் பெற்று வளர்ப்பதற்கும் அவனுக்கு அத்தியாவசியப் பொருள்களின் இன்னொரு திரள் தேவைப்படுகிறது. தவிரவும், தன்னுடைய உழைக்கும் சக்தியை விருத்தி செய்து கொள்ளவும், குறிப் பிட்ட தொழில் தேர்ச்சியைப் பெறுவதற்கும், மேலும் ஓரளவு மதிப்புகள் செலவிடப்பட வேண்டியிருக்கிறது. நாம் எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்திற்குச் சராசரி உழைப்பைப் பற்றி ஆராய்ந்தால் போதும்; இந்தச் சராசரி உழைப்பிற் குரிய கல்விக்கும் வளர்ச்சிக்கும் ஆகும் செலவு சொற்பமே. எனினும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு நான் ஒன்று கூற வேண்டும். வெவ்வேறு தரமான உழைக்கும் சக்திகளை உற்பத்தி செய்வதற்கான செலவுகள் வித்தியாசப் படுவது போலவே வெவ்வேறான தொழில்களில் ஈடுபடுத்தப் பட்டுள்ள உழைக்கும் சக்திகளின் மதிப்புகளும் வித்தியாசப் பட வேண்டும். ஆகையால் சமமான கூலி என்னும் கூச்சல் தவறை அடிப்படையாகக் கொண்டது, ஒருபோதும் நிறைவேற முடியாத ஒரு பைத்தியக்காரத்தனமான விருப்ப மாகும் அது. ஆதாரக்கூற்றுகளை ஒப்புக்கொண்டு முடிவு களைத் தட்டிக்கழிக்க முயலும் தவறான, ஆழமற்ற தீவிர வாதத்திலிருந்து கிளர்வதே இது. கூலி அமைப்பு முறையின் அடிப்படையின் கீழ் உழைக்கும் சக்தியின் மதிப்பும் ஏனைய ஒவ்வொரு பண்டத்தினதும் போலவே தீர்மானிக்கப்படுகிறது; வெவ்வேறு ரகமான உழைக்கும் சக்திகள் வெவ்வேறு மதிப்பு கள் பெற்றிருப்பதால் அதாவது அவற்றின் உற்பத்திக்கு உழைப்பின் வெவ்வேறு அளவுகள் தேவைப்படுவதால், அவை உழைப்பு மார்க்கெட்டில் வெவ்வேறு விலைகளைப் பெற வேண் டும். எனவே, கூலி அமைப்பு முறையின் அடிப்படை கீழ்

கமமான அல்லது நியாயமான சன்மானம் வேண்டுமென்று கூக்குரலிடுவது அடிமை அமைப்பு முறையின் கீழ் சுதந்திரம் வேண்டுமென்று கூக்குரலிடுவதற்குச் சமமாகும். நீங்கள் சரியானது, நியாயமானது என்று நினைப்பது இங்கு விஷயத்திற்குப் பொருந்தாது. விஷயம் என்னவென்றால் ஒரு குறிப்பிட்ட உற்பத்தி அமைப்பு முறையில் எது அவசியமானது, தவிர்க்கமுடியாதது என்பதே.

ஆக இதுவரை சொல்லிவந்ததிலிருந்து உழைக்கும் சக்தியின் மதிப்பு அந்த உழைக்கும் சக்தியை உற்பத்தி செய்யவும் விருத்தி செய்யவும் பராமரிக்கவும் நிலை நிறுத்தவும் தேவைப்படும் அத்தியாவசியப் பொருள்களின் மதிப்புகளைக் கொண்டு தீர்மானிக்கப்படுகிறது என்பது தெளிவு.

8. உபரி மதிப்பை உற்பத்தி செய்தல்

ஓர் உழைப்பாளியின் தினசரி அத்தியாவசியப் பொருள்களின் சராசரி அளவை உற்பத்தி செய்ய ஆறு மணி நேர சராசரி உழைப்பு தேவைப்படுகிறது என்று வைத்துக்கொள்வோம். மேலும், 3 ஷில்லிங் பெறுமான அளவு தங்கத்தில் ஆறு மணி நேரச் சராசரி உழைப்பு செயலாக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றும் வைத்துக்கொள்வோம். அப்போது, 3 ஷில்லிங் என்பது அந்த உழைப்பாளியினுடைய உழைக்கும் சக்தியின் ஒரு நாள் மதிப்பின் விலையாக அல்லது பணக் குறியீடாக இருக்கும். அவன் தினசரி ஆறு மணி நேரம் வேலை செய்தால் தினமும் தனக்குத் தேவையான சராசரி அளவு அத்தியாவசியப் பொருள்களை வாங்குவதற்கு, அதாவது தன்னை ஒரு உழைப்பாளியாக உயிர்வாழச் செய்து கொள்வதற்குப் போதுமான மதிப்பை தினசரி உற்பத்தி செய்வான்.

ஆனால் நமது உழைப்பாளியோ கூலி உழைப்பாளி. எனவே அவன் தன் உழைக்கும் சக்தியை ஒரு முதலாளிக்கு விற்க வேண்டும். அதை அவன் தினசரி 3 ஷில்லிங்குக்கோ, அல்லது வாரம் 18 ஷில்லிங்குக்கோ விற்றால், அதை அதனுடைய

மதிப்புக்கு விற்றவனுகிருன். அவன் ஒரு நூற்பாளி என்று வைத்துக்கொள்வோம். அவன் தினசரி ஆறு மணி நேரம் வேலை செய்தால், பஞ்சின்மீது அனுதினமும் 3 ஷில்லிங் மதிப்பைக் கூட்டுவான். அவனுல் தினசரி கூட்டப்படும் இந்த மதிப்பு தினசரி அவன் பெறும் அவனுடைய கூலி அல்லது உழைக்கும் சக்திக்கான விலைக்குத் துல்லியமாகச் சமமான தாக இருக்கும். ஆனுல் இந்நிலையில் எந்த அளவு உபரி மதிப்போ அல்லது உபரி உற்பத்திப் பொருளோ முதலாளிக்குப் போகாது. இங்கேதான் நமக்கு உண்மையான சிக்கல் ஏற்படு கிறது.

உழைப்பாளியின் உழைக்கும் சக்தியை வாங்கி அதன் மதிப்பைக் கொடுத்துவிடுவதன் மூலம், முதலாளி, மற்றெந்த வாங்குவோனையும் போலவே, வாங்கிய பண்டத்தை உப யோகித்துக்கொள்ளும் அல்லது பயன்படுத்திக்கொள்ளும் உரிமையைப் பெறுகிருன். ஒரு இயந்திரத்தை ஓடவைத்து அதை உபயோகித்துக்கொள்வதை அல்லது பயன்படுத்திக் கொள்வதைப் போலவே ஒரு உழைப்பாளியை வேலை செய்யவைப்பதன் மூலம் அவனுடைய உழைக்கும் சக்தி உபயோகித்துக்கொள்ள அல்லது பயன்படுத்திக் கொள்ளப் படுகிறது. எனவே, உழைப்பாளியின் உழைக்கும் சக்தியான தினசரி, அல்லது வார மதிப்பைக் கொடுத்து விடுவதன் மூலம், முதலாளி, அந்த உழைக்கும் சக்தியை முழு நாளைக்கும் அல்லது முழு வாரத்திற்கும் பயன்படுத்திக்கொள்ளும் அல்லது வேலைசெய்ய வைக்கும் உரிமையைப் பெறுகிருன். வேலை நாள் அல்லது வாரத்திற்குச் சில குறிப்பிட்ட வரையறைகள் நிச்சயமாக இருக்கத்தான் செய்கின்றன. அவற்றைப் பற்றி இன்னும் ஆழமாகப் பின்னுல் ஆராய்வோம்.

தற்போது ஒரு நிர்ணயகரமான அம்சத்தின் மீது உங்கள் கவனம் திரும்ப வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்.

உழைக்கும் சக்தியின் மதிப்பு அதனைப் பராமரிக்க அல்லது புனர்-உற்பத்தி செய்யத் தேவையான உழைப்பின் அளவைக் கொண்டு நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. ஆனுல் அந்த உழைக்கும் சக்தியின் பயன்பாடு உழைப்பாளியின் உழைப்புத் திறனுலும் அவனுடைய உடல் வலிமையாலும் மட்டுமே வரையறுக்கப்படுகிறது. ஒரு குதிரைக்குத் தேவைப்படும்

தினம் என்பதும் அது சவாரி செய்பவனைச் சுமந்து செல்லக் கூடிய நேரம் என்பதும் எப்படி வெவ்வேறானவைகளோ அது போலவே உழைக்கும் சக்தியின் தின அல்லது வார மதிப்பு என்பது அதனைத் தினம் அல்லது வாரம் செலவிடுதல் என்பதிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டதாகும். உழைப்பாளியுடைய உழைக்கும் சக்தியின் மதிப்பை வரையறுக்கும் உழைப்பின் அளவு அவனுடைய உழைக்கும் சக்தி ஆற்றக் கூடிய உழைப்பின் அளவுக்கு எவ்வகையிலும் வரம்பு கட்டுவதில்லை. நமது நூற்பாளியின் உதாரணத்தையே எடுத்துக்கொள்வோம். அவன் தன்னுடைய உழைக்கும் சக்தியைத் தினந்தோறும் மீண்டும் உற்பத்தி செய்துகொள்வதற்கு, அவன் தினந்தோறும் மூன்று ஷில்லிங் மதிப்பை மீண்டும் உற்பத்தி செய்ய வேண்டும். இதை அவன் தினம் ஆறு மணி நேரம் வேலை செய்வதன் மூலம் செய்வான் என்பதை நாம் பார்த்தோம். எனினும் இது அவனை ஒரு நாளைக்குப் பத்து அல்லது பன்னிரண்டு அல்லது அதற்கு அதிகமான மணி நேரம் வேலை செய்வதற்குத் திறனற்றவனாக்கி விடுவதில்லை. ஆனால் நூற்பாளியின் உழைக்கும் சக்திக்கான மதிப்பைத் தினசரியாகவோ அல்லது வாரமாகவோ கொடுத்துவிடுவதன் மூலம், முதலாளி, அவனுடைய உழைக்கும் சக்தியை முழு நாளைக்குமோ அல்லது முழு வாரத்துக்குமோ பயன்படுத்தி கொள்ளும் உரிமையைப் பெற்றிருக்கிறான். எனவே, முதலாளி அவனைத் தினமும், உதாரணமாக, பன்னிரண்டு மணி நேரம் வேலை செய்ய வைக்கிறான். ஆகவே, தனக்குக் கொடுக்கப்படும் கூலியை அல்லது தனது உழைக்கும் சக்தியின் மதிப்பை ஈடுசெய்வதற்குத் தேவையான ஆறு மணி நேரத்தைத் தவிர அதிகமாக மேலும் ஆறு மணி நேரம் அவன் வேலை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. இதனை நான் உபரி உழைப்பு மணி நேரம் என்று அழைக்கிறேன்; இந்த உபரி உழைப்பு உபரி மதிப்பாக, உபரி உற்பத்திப் பொருளாகப் பரிணமிக்கிறது. உதாரணமாக, நமது நூற்பாளி அன்றாடம் தனது ஆறு மணி நேர வேலை மூலம் மூன்று ஷில்லிங் மதிப்பை, தனது கூலிக்குத் துல்லியமாகச் சமமான மதிப்பைப் பஞ்சின்மீது கூட்டுவானேயானால், அவன் பன்னிரண்டு மணி நேரத்தில் ஆறு ஷில்லிங் மதிப்பைப் பஞ்சுக்குக் கூட்டுவதோடு, அந்த அளவு விகிதத்தில் உபரி நூலை

யும் உற்பத்தி செய்வான். அவன் தனது உழைக்கும் சக்தியை முதலாளிக்கு விற்றுவிட்டதால், அவனால் சிருஷ்டிக்கப்படும் முழு மதிப்பும் அல்லது உற்பத்திப் பொருள் முழுவதும் முதலாளிக்கே சொந்தமாகிறது; ஏனென்றால் ஒரு குறிப் பிட்ட நேரம் வரையில் முதலாளியே அவனது உழைக்கும் சக்தியின் சொந்தக்காரன். எனவே, மூன்று ஷில்லிங்கை முன்பணமாகக் கொடுப்பதன் மூலம், முதலாளி, ஆறு ஷில்லிங் மதிப்பைப் பெறுவான்; ஏனென்றால், ஆறு மணி நேர உழைப்பு பருவடிவாகியுள்ள ஒரு மதிப்பை அச்சாரமாகக் கொடுத்து, அதற்குப் பதிலாகப் பன்னிரண்டு மணி நேர உழைப்பு பருவடிவாகியுள்ள ஒரு மதிப்பைப் பெறுவான். இதே முறையை முதலாளி தினமும் பின்பற்றி நாள்தோறும் மூன்று ஷில்லிங்குகள் முன்பணமாகக் கொடுத்து, தினமும் ஆறு ஷில்லிங்குகளைத் தன் பையில் போட்டுக் கொள்வான்; இதில் ஒரு பாதி மீண்டும் கூலி கொடுப்பதற்குப் போய்விடும், இன்னொரு பாதி உபரி மதிப்பாக உருவாகும்; இதற்கு அவன் எதுவும் செலுத்தமாட்டான். மூலதனத்துக்கும் உழைப்புக்குமிடையே நிலவும் இந்த விதமான பரிவர்த்தனை மீதுதான் முதலாளித்துவ உற்பத்தி அல்லது கூலி அமைப்பு முறை நிர்மாணிக்கப்பட்டுள்ளது; இது போன்ற பரிவர்த்தனை தொடர்ச்சியாகத் தொழிலாளியைத் தொழிலாளியாகப் புனர்-உற்பத்தி செய்யவும் முதலாளியை முதலாளியாகப் புனர்-உற்பத்தி செய்யவும் காரணமாக இருக்கிறது.

உபரி மதிப்பின் விகிதம், மற்றெல்லாச் சூழ்நிலைகளும் மாறாதிருந்தால், உழைக்கும் சக்தியின் மதிப்பைத் திரும்பவும் உற்பத்தி செய்வதற்குத் தேவையான வேலைநாளின் பகுதிக்கும் முதலாளிக்காக வேலை செய்த உபரி நேரம் அல்லது உபரி உழைப்புக்கும் இடையே உள்ள விகிதாச்சாரத்தைப் பொறுத்திருக்கும். எனவே உபரி மதிப்பின் விகிதம், ஒரு தொழிலாளி தனது உழைக்கும் சக்தியின் மதிப்பைத் திரும்பவும் உற்பத்தி செய்வதற்கு அல்லது தனது கூலிக்கு ஈடுசெய்வதற்கு மட்டும் எவ்வளவு மணி நேரம் உழைத்தால் போதுமோ அதற்கும் மேலாகவும், கூடுதலாகவும் வேலைநாள் நீடிக்கப்படுவதன் விகிதாச்சாரத்தைப் பொறுத்திருக்கிறது.

9. உழைப்பின் மதிப்பு

இப்போது நாம் மீண்டும் "உழைப்பின் மதிப்பு அல்லது விலை" என்னும் விஷயத்துக்குத் திரும்ப வேண்டும்.

உண்மையில், உழைப்பின் மதிப்பு அல்லது விலை என்பது உழைக்கும் சக்தியின் மதிப்புத்தான் என்பதையும், அந்த உழைக்கும் சக்தியைப் பராமரிப்பதற்குத் தேவையான பண்டங்களின் மதிப்புகளைக் கொண்டே அது அளக்கப்படுகிறது என்பதையும் பார்த்தோம். ஆனால் உழைப்பாளி தனது உழைப்பைச் செய்து முடித்த பிறகே தன் கூலியைப் பெறுகிறான் என்பதாலும், மேலும் தான் முதலாளிக்கு உண்மையில் கொடுப்பது தனது உழைப்பையே என்பதை அவன் தெரிந்திருப்பதாலும், தனது உழைக்கும் சக்தியின் மதிப்பு அல்லது விலை தனது உழைப்பின் விலையாகவே அல்லது மதிப்பாகவே அவனுக்குத் தோன்றுகிறது. அவனுடைய உழைக்கும் சக்தியின் விலை, ஆறு மணி நேர உழைப்பு செயலாக்கப்பட்டுள்ள மூன்று ஷில்லிங் என்றால் அவன் பன்னிரண்டு மணி நேரம் வேலை செய்யும்போது, அந்தப் பன்னிரண்டு மணி நேர உழைப்பில் ஆறு ஷில்லிங் மதிப்பு செயலாக்கப்பட்டிருந்தாலும், இந்த மூன்று ஷில்லிங்கையே பன்னிரண்டு மணி நேர உழைப்பின் மதிப்பாக அல்லது விலையாக அவன் கருதி விடுகிறான். இதிலிருந்து இரண்டு விளைவுகள் ஏற்படுகின்றன:

முதலாவதாக, கறாராகக் கூறுவதானால் உழைப்பின் மதிப்பு, விலை என்பவை அர்த்தமற்ற பதங்களாக இருப்பினும், உழைக்கும் சக்தியின் மதிப்பு அல்லது விலை என்பது உழைப்பின் விலையாக அல்லது மதிப்பாகவே தோற்றமளிக்கிறது.

இரண்டாவதாக, உழைப்பாளியின் அன்றாட உழைப்பின் ஒரு பகுதிக்கே ஊதியம் தரப்படுகிறது; மற்றொரு பகுதிக்கு ஊதியம் தரப்படுவதில்லை; ஊதியம் தரப்படாத அந்த உழைப்பின் அல்லது உபரி உழைப்பின் சேமிப்பிலிருந்தே சரியாக உபரி மதிப்பு அல்லது லாபம் பெறப்படுகிறது. இப்படியெல்லாமிருந்தும் முழு உழைப்புமே ஊதியம் தரப்பட்டுவிட்ட உழைப்புப் போலவே தோன்றுகிறது.

இந்தப் போலியான தோற்றம் கூலி உழைப்பை உழைப்

பின் பிற சரித்திர பூர்வமான வடிவங்களிலிருந்து தனித்துப் பிரித்துக் காட்டுகிறது. கூலி அமைப்பு முறையின் கீழ் ஊதிய மற்ற உழைப்பும் ஊதியமுள்ள உழைப்பாகத் தோன்று கிறது. இதற்கு மாருக, அடிமையைப் பொறுத்தவரையில் ஊதியம் தரப்பட்ட அவனது உழைப்பின் பகுதிகூட ஊதியம் தரப்படாததாகவே தோன்றுகிறது. அடிமை வேலை செய்ய வேண்டுமானுல் அவன் நிச்சயமாக வாழவேண்டும். அவனது வேலை நாளில் ஒரு பகுதி அவனது சொந்தப் பராமரிப்புக்கான மதிப்பை ஈடுசெய்வதற்குப் போய்விடு கிறது. ஆனுல் அவனுக்கும் அவனது எஜமானனுக்கு மிடையே எவ்வித பேரமும் நடப்பதில்லையாதலால், அந்த இரு தரப்பாரிடையேயும் எவ்வித விற்றல் - வாங்கல் நட வடிக்கைகளும் நடக்கவில்லையாதலால் அவனது உழைப்பு முழுவதும் இலவசமாகத் தரப்பட்டுவிட்டது போலவே தோன்றுகிறது.

இன்னெரு புறம பண்ணையடிமையை, ஒரு வகையில் சொன்னுல், அவன் சமீப காலம் வரை கிழக்கு ஐரோப்பா முழுவதும் இருந்த மாதிரியே, எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். இந்த விவசாயி தனது சொந்த நிலத்திலோ அல்லது தனக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிலத்திலோ சுமார் மூன்று நாள் வேலை செய் தான். அடுத்த மூன்று நாள் தனது பிரபுவின் பண்ணையில் இலவசமாகக் கட்டாய ஊழியம் செய்தான். இங்கே ஊதிய முள்ள, ஊதியமில்லாத பகுதிகள் கால, இட வரம்புகளோடு தெளிவாகப் பிரிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்கிருேம். ஒரு மனிதனை இலவசமாக வேலை செய்ய வைக்கும் இந்த இயற் கைக்கு மாருன எண்ணத்தைக் கண்டு நமது லிபரல்களுக்கு நீதிநெறிக் கோபம் கரைபுரண்டோடுகிறது.

ஆனுல் உண்மையில், ஒரு மனிதன் வாரத்தில் மூன்று நாள் தனக்காகத் தன் நிலத்தில் வேலை செய்துவிட்டு மூன்று நாள் தனது பிரபுவின் பண்ணையில் இலவசமாக வேலை செய் வதும், அவன் தொழிற்சாலையில் தினசரி தனக்காக ஆறு மணி நேரமும் தனது முதலாளிக்காக ஆறு மணி நேரமும் வேலை செய்வதும் இரண்டும் ஒன்றே. ஆயினும் இரண்டாவது ரக வேலையில் உழைப்பின் ஊதியமுள்ள பகுதியும், ஊதிய மில்லாத பகுதியும் பிரிக்க முடியாதபடி ஒன்ருேடொன்று

பிணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மேலும் இந்த முழு பேரத்தின் தன்மையும் ஒரு ஒப்பந்தத்தின் மூலமும், வார இறுதியில் கிடைக்கும் சம்பளத்தின் மூலமும் பூரணமாக மூடிமறைக்கப் படுகின்றது. ஒன்றில் இலவச உழைப்பு மனமொப்பித் தரப் படுவதுபோலவும் இன்னொன்றில் அந்த இலவச உழைப்பு பலவந்தமாக்கப்பட்டிருப்பது போலவும் தோன்றுகிறது. இதுதான் உள்ள வித்தியாசமெல்லாம்.

''உழைப்பின் மதிப்பு'' என்னும் சொல்லை நான் உப யோகப்படுத்தும் போது ''உழைக்கும் சக்தியின் மதிப்பு'' என்பதைக் குறிக்கும் பெருவழக்குக் கொச்சைச் சொல் என்கிறவகையிலேயே அதனை நான் உபயோகிப்பேன்.

10. பண்டத்தை அதன் மதிப்பில் விற்பதால் லாபம் கிடைக்கிறது

ஆறு பென்னிகளுக்குச் சமமான ஒரு மதிப்பில் ஒரு மணி நேர சராசரி உழைப்பு செயலாக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றோ அல்லது ஆறு ஷில்லிங் பெறுமான மதிப்பில் பன்னிரண்டு மணி நேர சராசரி உழைப்பு செயலாக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றோ வைத்துக்கொள்வோம். அதோடு, உழைப்பின் மதிப்பு மூன்று ஷில்லிங் அல்லது ஆறு மணி நேர உழைப்பின் விளைவாக ஏற்பட்ட உற்பத்திப் பொருள்களின் மதிப்புக்கு ஈடானது என்றும் வைத்துக்கொள்வோம். அப்போது, ஒரு பண்டத்தை உற்பத்தி செய்வதில் பயன்படுத்தப்பட்ட கச்சாப் பொருள், இயந்திரத் தேய்மானம் முதலியவற்றில் இருபத்து நான்கு மணி நேர சராசரி உழைப்பு செயலாக்கப் பட்டிருக்கிறதென்றால், அந்த உற்பத்திச் சாதனங்களின் மதிப்பு பன்னிரண்டு ஷில்லிங்குகளாகும். மேலும், முதலாளி யால் வேலைக்கமர்த்தப்பட்ட தொழிலாளி அந்த உற்பத்திச் சாதனங்களோடு மேற்கொண்டும் பன்னிரண்டு மணி நேர உழைப்பைக் கூட்டினால், இந்தப் பன்னிரண்டு மணி நேரம் மேலும் ஆறு ஷில்லிங் பெறுமான கூடுதல் மதிப்பை உண்டு பண்ணுகிறது. ஆகவே அந்த உற்பத்திப் பொருளின் மொத்த மதிப்பு முப்பத்து ஆறு மணி நேரம் செயலாக்கப்பட்ட

உழைப்பின் அளவாக, பதினெட்டு ஷில்லிங்குகளுக்குச் சமமானதாக இருக்கும். ஆனால் உழைப்பின் மதிப்பு, அல்லது தொழிலாளிக்குக் கொடுக்கப்படும் கூலி மூன்று ஷில்லிங் மட்டுமேயாதலால், தொழிலாளியால் வேலைசெய்து பண்டத்தின் மதிப்பில் செயலாக்கப்பட்ட ஆறு மணி நேர உபரி உழைப்புக்கு முதலாளி எதுவும் கொடுக்கமாட்டான். எனவே இப்பண்டத்தை அதன் மதிப்பின் அளவுக்கே பதினெட்டு ஷில்லிங்குக்கு விற்று, முதலாளி மூன்று ஷில்லிங் மதிப்பை, அதற்காக எதுவும் தராமல், பெறுவான். இந்த மூன்று ஷில்லிங்கே உபரி மதிப்பு அல்லது லாபமாக ஆகி அவனது பைக்குள் செல்கிறது. இவ்விதம் முதலாளி தனது பண்டத்தை அதன் மதிப்புக்கு மேல் **அதிகமாக** விற்காமல் **அதன் உண்மையான மதிப்புக்கே** விற்று மூன்று ஷில்லிங் லாபம் பெறுவான்.

ஒரு பண்டத்தின் மதிப்பு அதில் அடங்கியுள்ள உழைப்பின் **ஒட்டுமொத்தமான அளவைக்** கொண்டு தீர்மானிக்கப்படுகிறது. ஆனால் அந்த உழைப்பின் அளவில் ஒரு பகுதி, கூலி வடிவத்தில் ஈடு செலுத்தப்பட்ட மதிப்பாகச் செயலாக்கப்படுகிறது; மறு பகுதியோ, எவ்வகையான **ஈடும்** செலுத்தப்படாத மதிப்பாகச் செயலாக்கப்படுகிறது. அதாவது பண்டத்தில் அடங்கியுள்ள உழைப்பில் ஒரு பகுதி **ஊதியம் பெற்ற உழைப்பு**, மற்றொரு பகுதி **ஊதியம் பெறாத** உழைப்பு. எனவே, பண்டத்தை **அதன் மதிப்பிற்கே** அதாவது அதில் பருவடிவாக்கப்பட்டிருக்கும் **உழைப்பின் ஒட்டுமொத்தமான அளவிற்கே** விற்பதால் முதலாளி நிச்சயமாக லாபத்திற்கே விற்பான். அவன் தான் ஈடு செலுத்திப் பெற்றதை மட்டுமின்றி, தனது தொழிலாளியின் உழைப்பு செலவிடப்பட்டிருந்த போதிலும் தான் எதையும் செலுத்தாமல் பெற்றதையும்கூட விற்கிறான். முதலாளிக்குப் பண்டத்தின் மதிப்பு என்பது ஒன்று; அதன் உண்மையான மதிப்பு என்பது மற்றொன்று—இரண்டும் வெவ்வேறான விஷயங்கள். எனவே, பொதுவான சராசரி லாபங்கள் பண்டங்களை **அவற்றின் உண்மையான மதிப்புகளுக்கு** விற்பதால் கிடைக்கின்றனவே தவிர அம்மதிப்புகளுக்கு **மேலாக** விற்பதால் அல்ல என்பதை மீண்டும் கூறுகிறேன்.

11. உபரி மதிப்பு பிரிவினையாகும் பற்பல பங்குகள்

உபரி மதிப்பை, அல்லது பண்டத்தின் மொத்த மதிப்பில் எப்பகுதியில் தொழிலாளியின் உபரி உழைப்பு அல்லது ஊதியம் தரப்படாத உழைப்பு செயலாக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அப்பகுதியை நான் லாபம் என்று அழைக்கிறேன். அந்த லாபமனைத்தையும் வேலைக்கமர்த்தும் முதலாளியே தன் பைக்குள் போட்டுக் கொள்வதில்லை. இந்த உபரி மதிப்பின் ஒருபங்கை நில உடைமைக்காரன் விவசாயம், கட்டிடங்கள், அல்லது ரயில்வேக்கள் அல்லது வேறு எந்த உற்பத்திக் காரியங்களுக்காகவும் பயன்படும் நிலத்தின் மீது தனக்குள்ள ஏகபோகம் காரணமாக வாடகை என்ற பெயரால் பறித்துக் கொள்கிறான். மற்றொரு புறத்தில், உழைப்புச் சாதனங்களைப் பெற்றிருப்பதே வேலைக்கமர்த்தும் முதலாளியை உபரி மதிப்பை உற்பத்தி செய்யவும் அல்லது வேறு விதமாகச் சொன்னால் ஊதியம் கொடுக்காத உழைப்பில் ஒரு பகுதியைத் தனதாக்கிக் கொள்ளவும் வல்லவனாக்குகிறது. இந்த விஷயமே உழைப்புச் சாதனங்களை உடைமையாகக் கொண்டு அவற்றை முழுதாகவோ அல்லது பகுதியாகவோ வேலைக்கமர்த்தும் முதலாளிக்குக் கடனாகக் கொடுப்பவனை, ஒரு வார்த்தையில் சொன்னால், லேவாதேவி முதலாளியை, அந்த உபரி மதிப்பின் இன்னொரு பகுதியை வட்டி என்ற பெயரால் கோரிப் பெற வல்லவனாக்குகிறது. இவ்வாறாக, வேலைக்கமர்த்தும் முதலாளிக்கு அந்த வகையில் தொழில் அல்லது வர்த்தக லாபம் என்று அழைக்கப்படுவது மட்டுமே மிஞ்சுகிறது.

மேற்சொன்ன மூன்று வகையோரிடையே ஒட்டுமொத்த உபரி மதிப்பின் இந்தப் பிரிவினை எந்த விதிகளைக் கொண்டு ஒழுங்காக்கப்படுகிறது என்ற பிரச்சினை நாம் எடுத்துக் கொண்ட விஷயத்திற்கு முற்றிலும் அப்பாற்பட்டது. எனினும் முன்கூறியவற்றிலிருந்து கீழ்க்கண்டவை விளைகின்றன:

வாடகை, வட்டி, தொழில் லாபம் இவையெல்லாம் பண்டத்தின் உபரி மதிப்பினுடைய அல்லது அதில் உள்ளடங்கியுள்ள ஊதியம் தரப்படாத உழைப்பினுடைய வெவ்வேறு பகுதிகளின் வெவ்வேறு பெயர்கள் மட்டுமே; அவை ஒரே மாதிரியாக இந்த ஊற்றுக்கண்ணிலிருந்து, இந்த ஊற்றுக்

கண்ணிலிருந்து மாத்திரமே பெறப்படுகின்றன. அவை நேராக நிலத்திலிருந்து அல்லது நேராக மூலதனத்திலிருந்து பெறப்படுவதில்லை. ஆனால் நிலமும் மூலதனமும் அவற்றின் சொந்தக்காரர்களுக்கு, வேலைக்கமர்த்தும் முதலாளி தொழிலாளியிடமிருந்து பிழிந்தெடுக்கும் உபரி மதிப்பிலிருந்து தங்கள் தங்கள் பங்குகளைப் பெற உதவுகின்றன. உழைப்பாளியைப் பொறுத்தவரை, தன்னுடைய உபரி உழைப்பின், அல்லது ஊதியம் பெறாத உழைப்பின் மூலமாக உண்டாகும் உபரி மதிப்பு முழுவதையுமே வேலைக்கமர்த்தும் முதலாளி தன் பைக்குள் போட்டுக்கொள்கிறானா அல்லது அதன் பகுதிகளை வாடகை, வட்டி என்ற பெயரால் மூன்றும் தரப்பினருக்குக் கொடுக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறானா என்பது இரண்டாந்தர முக்கியத்துவம் உள்ள விஷயமே ஆகும். ஒரு வேளை, வேலைக்கமர்த்தும் முதலாளி தனது சொந்த மூலதனத்தையே உபயோகப்படுத்திக் கொள்பவனாக, தானே நில உடைமைக்காரனாக இருந்தால், அப்போது தான் உபரி மதிப்பு முழுவதும் அவன் பைக்குள் செல்லும்.

வேலைக்கமர்த்தும் முதலாளி உபரி மதிப்பிலிருந்து இறுதியாகத் தனக்கென்று வைத்துக்கொள்ள முடியக்கூடிய பங்கு என்னவாக இருந்தாலும், இந்த உபரி மதிப்பைத் தொழிலாளியிடமிருந்து நேரடியாகப் பிழிந்தெடுப்பவன் அவனே தான். எனவே, வேலைக்கமர்த்தும் முதலாளிக்கும் கூலி உழைப்பாளிக்குமிடையே உள்ள இந்த உறவின் மீது தான் முழுக் கூலி அமைப்பு முறையும் தற்போதைய முழு உற்பத்தி முறையும் நிலை கொண்டிருக்கின்றன. ஆகையால், நமது விவாதத்தில் கலந்துகொண்ட சகபிரஜைகள் சிலர், குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பங்களில் விலைவாசி உயர்வு வேலைக்கமர்த்தும் முதலாளியையும், நில உடைமைக்காரனையும், பணம் படைத்த முதலாளியையும், வேண்டுமானால், வரி வசூலிப்பவனையும் சமமற்ற அளவுகளில் பாதிக்கலாம் என்று கூறியதில் உண்மையிருந்தாலும், அவர்கள் விஷயங்களை நயமாக மழுப்பவும் வேலைக்கமர்த்தும் முதலாளிக்கும் உழைப்பாளிக்குமிடையே உள்ள இந்த அடிப்படையான உறவை இரண்டாம் பட்சமாகக் காட்டவும் முயன்றது தவறாகும்,

3—270

மேலே கூறப்பட்டதிலிருந்து இன்னொரு விளைவும் ஏற்படுகிறது.

பண்டத்தின் மதிப்பில் கச்சாப் பொருள்கள், இயந்திரங்கள், இவற்றின் மதிப்பை மட்டும், சுருங்கச் சொன்னால் பயன்படுத்தப்பட்ட உற்பத்திச் சாதனங்களின் மதிப்பை மட்டும் குறிக்கும் பகுதி எவ்வகையான வருவாயாகவும் அமைவதில்லை; அது மூலதனத்தை மட்டுமே மீட்டளிக்கிறது. இந்தப் பிரச்சினை ஒருபுறமிருக்க, பண்டத்தின் மதிப்பின் மற்றொரு பகுதி அதாவது வருவாயாக அமையக்கூடிய அல்லது கூலி, லாபம், வாடகை, வட்டி என்ற ரூபங்களில் செலவழிக்கப் படக்கூடிய பகுதி கூலியின் மதிப்பால், வாடகையின் மதிப்பால், லாபங்களின் மதிப்பால், இன்னும் இது போன்றவற்றால் அமைந்திருக்கிறது என்று நினைப்பது தவறு. நாம் கூலி விஷயத்தை ஒதுக்கிவைத்துவிட்டு, தொழில் லாபங்கள், வட்டி, வாடகை, இவற்றைப் பற்றி மட்டும் முதலில் பரிசீலிப்போம். பண்டத்தில் அடங்கியிருக்கும் உபரி மதிப்பு அல்லது ஊதியமற்ற உழைப்பு செயலாக்கப்பட்டிருக்கும் அதன் மதிப்பின் பகுதி மூன்று வெவ்வேறு பெயர்களைக் கொண்ட மூன்று வெவ்வேறு பிரிவுகளாகப் பிரிகிறது என்பதைச் சற்று முன்னர் பார்த்தோம். ஆனால் பண்டத்தின் இந்தப் பகுதியின் மதிப்பு இந்த மூன்று பிரிவுகளின் தனித்தனியான மதிப்புகளின் கூட்டுத் தொகை கொண்டு அமைந்திருக்கிறது அல்லது உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்வது முற்றிலும் தவறாகும்.

ஒரு மணி நேர உழைப்பால் ஆறு பென்னி மதிப்பு ஏற்படுமானால், தொழிலாளியின் வேலை நேரம் பன்னிரண்டு மணிகளானால், இதில் பாதி நேரம் ஊதியம் தரப்படாத உழைப்பானால், இந்த உபரி உழைப்பு பண்டத்தோடு மூன்று ஷில்லிங் உபரி மதிப்பை அதாவது எவ்வித ஈடும் கொடுக்கப் படாத மதிப்பைக் கூட்டும். இந்த மூன்று ஷில்லிங் உபரி மதிப்பே, வேலைக்கமர்த்தும் முதலாளி நில உடைமைக்காரனோடும், லேவாதேவிக்காரனோடும் எந்த விகிதாச்சாரத்தில் வேண்டுமானாலும் பிரித்துக்கொள்ளக்கூடிய முழு நிதியாக அமைகிறது. இந்த மூன்று ஷில்லிங் மதிப்பே அவர்கள் தங்களுக்குள் பிரித்துக்கொள்வதற்குள்ள மதிப்பின் வரம்பாக

அமைகிறது. ஆனால் வேலைக்கமர்த்தும் முதலாளி தானே தன் லாபத்துக்காகவென்று பண்டத்தின் மதிப்போடு ஒரு யதேச்சாதிகாரமான மதிப்பைக் கூட்டுவதாகவும் அத்தோடு நில உடைமைக்காரனுக்கென்றும், பிற வகைகளிலும் மதிப்புகள் சேர்க்கப்படுவதாகவும் யதேச்சாதிகாரமாகத் தீர்மானிக்கப் பட்ட இந்தக் கூடுதலான மதிப்புகள் மொத்த மதிப்பாக அமைவதாகவும் விஷயம் நிகழ்வதில்லை. எனவே, ஒரு குறிப் பிட்ட மதிப்பு மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிவினையாகும் விஷயத்தை அந்த மதிப்பு மூன்று தனித்தனியான மதிப்புகளின் கூட்டுச் சேர்க்கையால் உருவாகும் விஷயத்தோடு போட்டுக் குழப்பி, வாடகை, லாபம், வட்டி, இவை பெறப்படும் கூட்டு மதிப்பை ஒரு யதேச்சாதிகாரமான பரிமாணமாக மாற்றும் பெருவழக்கான கருத்தோட்டம் எவ்வளவு தவறானது என்பதை நீங்கள் காண்பீர்கள்.

ஒரு முதலாளிக்குக் கிடைக்கும் மொத்த லாபம் 100 பவுனுக்குச் சமமானால் அந்தத் தொகையை முழுமையான பரிமாணம் என்ற வகையில் கணக்கெடுக்கும்போது அதை நாம் லாபத் தொகை என்கிறோம். ஈடுபடுத்தப்பட்ட மூல தனத்திற்கும் அதே 100 பவுனுக்கும் உள்ள விகிதாச்சாரத் தைக் கணக்கிடும்பொழுது, நாம் இந்தச் சார்பு நிலை அளவை, லாப விகிதம் என்கிறோம். இந்த லாப விகிதத்தை இரு வகைகளில் கூறலாம் என்பது தெளிவு.

கூலிக்காக ஈடுபடுத்தப்பட்ட மூலதனம் 100 பவுன் என்று வைத்துக்கொள்வோம். உபரி மதிப்பாகச் சிருஷ்டிக்கப் பட்டதும் 100 பவுன் என்று வைத்துக்கொள்வோம். தொழி லாளியின் வேலை நேரத்தில் பாதி ஊதியம் தரப்படாத உழைப்பு கொண்டது என்பதை இது நமக்குக் காட்டும். கூலிக்காக ஈடுபடுத்திய மூலதனத்தின் மதிப்பைக் கொண்டு இந்த லாபத்தை அளவிட்டால், லாப விகிதம் நூறு சதவிகிதம் ஆகிறது என்று நாம் சொல்வோம்; ஏனென்றால் ஈடுபடுத்தப் பட்ட மதிப்பு நூறாகவும், பெறப்பட்ட மதிப்பு இரு நூறாகவு மிருக்கும்.

வேறு வகையில், கூலியாக ஈடுபடுத்தப்பட்ட மூலதனத்தை மட்டுமின்றி, ஈடுபடுத்தப்பட்ட மொத்த மூலதனத்தையும் கணக்கிலெடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால், உதாரணமாக,

மொத்த மூலதனம் 500 பவுனில், 400 பவுன் கச்சாப் பொருள்கள், இயந்திரங்கள், முதலியவற்றின் மதிப்பைக் குறிப்பதாக இருக்குமானால், அப்போது லாப விகிதம் இருபது சதவிகிதம் மட்டும்தான் என்று சொல்வோம்; ஏனென்றால் லாபம் ஆகிய நூறு, ஈடுபடுத்தப்பட்ட மொத்த மூலதனத்தில் ஐந்தில் ஒரு பங்காகத்தானிருக்கும்.

லாப விகிதத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிட்ட முதல் முறையே ஊதியம் கொடுக்கப்பட்ட உழைப்புக்கும் ஊதியம் கொடுக்கப்படாத உழைப்புக்குமிடையே உள்ள உண்மையான விகிதாச்சாரத்தை, உழைப்பின் *exploitation** (இந்தப் பிரெஞ்சுச் சொல்லை உபயோகப்படுத்த நீங்கள் என்னை அனுமதிக்க வேண்டும்) உடைய உண்மையான தரத்தை உங்களுக்கு எடுத்துக்காட்டும் ஒரே முறையாகும். இரண்டாவது முறை பொது வழக்கிலிருக்கும் முறை, உண்மையில் சில நோக்கங்களுக்குப் பொருத்தமான முறையே. எவ்வகையிலும், முதலாளி, தொழிலாளியிடமிருந்து அபகரிக்கும் இலவச உழைப்பின் அளவை மூடி மறைப்பதற்கு இது மிகவும் உபயோகமாக இருக்கிறது.

இதற்கு மேலும் நான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிற விஷயங்களில் லாபம் என்னும் சொல்லை, முதலாளி அபகரிக்கும் உபரி மதிப்பின் முழுத் தொகைக்குமே தான்—அது பல் வேறு தரப்பினரிடையே செய்து கொள்ளப்படும் பிரிவினையைப் பற்றிக் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ளாமல்—உபயோகிக்கப்போகிறேன். அதேபோல, லாப விகிதம் என்னும் சொற்களைப் பயன்படுத்துகையில் கூலியாக ஈடுபடுத்தப்படும் மூலதனத்தின் மதிப்பின் விகிதமாகவே லாபத்தை எப்போதும் அளவிடப் போகிறேன்.

12. லாபம், கூலி, விலைகள் இவற்றின் பொது விகிதாச்சாரம்

பண்டத்தின் மதிப்பிலிருந்து அதில் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ள கச்சாப் பொருள்கள், மற்றும் பிற உற்பத்திச் சாதனங்களின் மீட்டளிக்கும் மதிப்பைக் கழித்துவிட்டால்,

* சுரண்டல்.—ப-ர்.

அதாவது அதில் அடங்கியுள்ள பழைய உழைப்பின் மதிப்பைக் கழித்துவிட்டால், எஞ்சியிருக்கும் அதன் மதிப்பு கடைசியாக வேலைக்கமர்த்தப்பட்ட தொழிலாளி கூட்டிய உழைப்பின் அளவு ஆகிவிடும். அந்தத் தொழிலாளி தினசரி பன்னிரண்டு மணி நேரம் வேலை செய்தால், பன்னிரண்டு மணி நேர சராசரி உழைப்பு ஆறு ஷில்லிங் பெறுமான ஓரளவு தங்கத்தில் பருவடிவு பெற்றிருந்தால், இந்த ஆறு ஷில்லிங் கூடுதல் மதிப்பே அவனது உழைப்பால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஒரே மதிப்பாக இருக்கும். அவனது உழைப்பு நேரத்தால் தீர்மானிக்கப்படும் இந்தக் குறிப்பிட்ட மதிப்புதான் அவனும் முதலாளியும் தங்கள் தங்கள் பங்குகளை அல்லது ஈவுகளைப் பெறவேண்டியுள்ள ஒரே தொகை, கூலியாகவும் லாபமாகவும் பிரித்துக்கொள்ளப்பட வேண்டியுள்ள ஒரே மதிப்பு ஆகும். இந்த மதிப்பு இரு தரப்பாரிடையேயும் எத்தகைய வெவ்வேறுன விகிதாச்சாரங்களில் பிரித்துக்கொள்ளப்பட்டாலும் அதன் அளவு மாற்றமடையாதென்பது தெளிவு. அதோடு, ஒரு தொழிலாளிக்குப் பதிலாக முழு உழைக்கும் ஜனப் பகுதியையே வைத்தாலும், உதாரணமாக ஒரு வேலை நாளைக்குப்பதிலாக ஒரு கோடி இருபது லட்சம் வேலை நாட்களை வைத்தாலும் எந்த மாற்றமும் ஏற்படாது.

முதலாளியும் தொழிலாளியும் இந்த வரையறுக்கப்பட்ட மதிப்பைத்தான், அதாவது தொழிலாளியின் ஒட்டுமொத்த உழைப்பைக் கொண்டு கணிக்கப்படும் மதிப்பைத்தான் தங்களுக்குள் பிரித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்கிறபோது, இதில் ஒருவர் எவ்வளவு அதிகம் பெறுகிருரோ அவ்வளவு மற்றவருக்குக் குறையும்; ஒருவர் எவ்வளவு குறைவாகப் பெறுகிருரோ அவ்வளவு மற்றவருக்கு அதிகமாகும். எப்போதாலும் ஒரு குறிப்பிட்ட பரிமாணத்தில் ஒரு பகுதி அதிகரித்தால் இன்னெரு பகுதி அந்த அளவுக்குக் குறையவே செய்யும். கூலி மாறினல் லாபமும் எதிர்த் திசையில் மாற்றமடையும். கூலி குறைந்தால், லாபம் அதிகரிக்கும்; கூலி அதிகரித்தால், லாபம் குறையும். நாம் முன் சொன்ன உதாரணத்தின்படி தொழிலாளி தான் சிருஷ்டித்த மதிப்பில் பாதிக்குச் சமமாக மூன்று ஷில்லிங் பெற்ருல் அல்லது அவனது முழு வேலை நாள் பாதி ஊதியமுள்ளதாகவும், பாதி

ஊதியமில்லாததாகவும் இருந்தால், லாப விகிதம் 100சதவிகிதமாக இருக்கும்; ஏனென்றால் முதலாளியும் மூன்று ஷில்லிங்குகள் பெறுவான். தொழிலாளி இரண்டு ஷில்லிங்குகள் மட்டும் பெற்றால் அல்லது முழு நாளில் மூன்றில் ஒரு பங்கு மட்டும் தனக்காக வென்று வேலை செய்தால், முதலாளிக்கு நான்கு ஷில்லிங்குகள் கிடைக்கும்; அப்போது லாப விகிதம் 200சதவிகிதமாக இருக்கும். தொழிலாளி நான்கு ஷில்லிங்குகள் பெற்றால், முதலாளி இரண்டு ஷில்லிங்குகள்தான் பெறுவான்; அப்போது லாப விகிதம் 50 சதவிகிதத்திற்கு வீழ்ச்சியுறும். ஆயினும் இந்த மாற்றங்கள் பண்டத்தின் மதிப்பை எவ்வகையிலும் பாதிக்கா. எனவே, பொதுவான கூலி உயர்வு பொதுவான லாப விகிதத்தைக் குறைக்குமே தவிர, பண்டங்களின் மதிப்புகளைப் பாதிக்காது.

ஆனால் இறுதியாகத் தங்களது மார்க்கெட் விலைகளைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியிருக்கும் பண்டங்களின் மதிப்புகள் அவற்றில் பொதிந்துள்ள உழைப்பின் மொத்த அளவுகளைக் கொண்டு மட்டும் தீர்மானிக்கப்படுகின்றனவே தவிர, ஊதியமுள்ள உழைப்பு, ஊதியமில்லாத உழைப்பு என்னும் பிரிவினையால் அல்ல என்ற போதிலும், இதைக் கொண்டு, உதாரணமாக, பன்னிரண்டு மணி நேரத்தில் உற்பத்தியாகும் தனிரகப் பண்டங்களின் மதிப்புகளோ, அல்லது தொகுப்பான பண்டங்களின் மதிப்புகளோ நிலையானவையாக இருக்கும் என்று கூறிவிட முடியாது. ஒரு குறிப்பிட்ட உழைப்பு நேரத்தில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட அல்லது குறிப்பிட்ட உழைப்பின் அளவைக் கொண்டு உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பண்டங்களின் எண்ணிக்கை அல்லது திரள், ஈடுபடுத்தப்பட்ட உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனைப் பொறுத்திருக்குமேயன்றி, அந்த உழைப்பின் நேரப்பரப்பையோ அல்லது நீடிப்பையோ பொறுத்திருக்காது. உதாரணமாக, நூற்கும் உழைப்பின் ஒரு குறிப்பிட்ட உற்பத்தித் திறனைக் கொண்டு, பன்னிரண்டு மணி நேர வேலை நாளில் பன்னிரண்டு பவுண்டு நூல் உற்பத்தி செய்யப்படலாம்; அதே கால அளவில் இதைவிடக் குறைந்த உற்பத்தித் திறனைக் கொண்டு இரண்டு பவுண்டு நூல் மட்டுமே உற்பத்தி செய்யப்படலாம். அப்போது, பன்னிரண்டு மணி நேரச் சராசரி உழைப்பு ஆறு

ஷில்லிங் மதிப்பில் செயலாக்கப்பட்டிருக்கிறதென்ருல், முதலில் கூறிய இனத்தில் பன்னிரண்டு பவுண்டு நூலின் விலை ஆறு ஷில்லிங்குகளாக இருக்கும்; இரண்டாவது கூறிய இனத்தில் இரண்டு பவுண்டு நூலின் விலை கூட ஆறு ஷில்லிங்குகளாகவே இருக்கும். எனவே, ஒரு பவுண்டு நூலின் விலை ஒரு இனத்தில் ஆறு பென்னிகளாகவும் இன்னொரு இனத்தில் மூன்று ஷில்லிங்குகளாகவுமிருக்கும். இந்த விலை வித்தியாசம் ஈடுபடுத்தப்பட்ட உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன்களிலுள்ள வித்தியாசத்திலிருந்துதான் ஏற்படும். உற்பத்தித் திறன் அதிகமாயிருக்கையில் ஒரு பவுண்டு நூலில் ஒரு மணி நேர உழைப்பு செயலாக்கப்படும்; உற்பத்தித் திறன் குறைவாயிருக்கையில் ஒரு பவுண்டு நூலில் ஆறு மணி நேர உழைப்பு செயலாக்கப்படும். எனவே, முதல் வகையில், கூலி ஒப்பு நோக்கில் உயர்வாகவும், லாப விகிதம் குறைவாகவும் இருந்தாலும் ஒரு பவுண்டு நூலின் விலை ஆறு பென்னிகளாக மட்டுமே இருக்கும்; இரண்டாவது வகையில், கூலி குறைவாகவும் லாபம் அதிகமாகவுமிருந்தாலும் ஒரு பவுண்டு நூலின் விலை மூன்று ஷில்லிங்குகளாக இருக்கும். இது இப்படித் தான் இருக்கும்; ஏனென்ருல், ஒரு பவுண்டு நூலின் விலை அதில் செலுத்தப்பட்டுள்ள உழைப்பின் மொத்த அளவைக் கொண்டு தீர்மானிக்கப்படுகிறதே தவிர, அந்த மொத்த அளவின் ஊதியமுள்ள உழைப்பு, ஊதியமில்லாத உழைப்பு என்னும் விகிதாச்சாரப் பிரிவினை கொண்டு தீர்மானிக்கப்படுவதில்லை. எனவே, உயர்ந்த விலை உழைப்பு குறைந்த விலைப்பண்டங்களையும், குறைந்தவிலை உழைப்பு உயர்ந்த விலைப்பண்டங்களையும் உற்பத்தி செய்யும் என்று நான் முன்னுல் கூறிய உண்மை இவ்வாருகத் தனது முரணுரைத் தோற்றத்தை இழந்து விடுகிறது. இது எதைக் குறிக்கிறது? ஒரு பண்டத்தின் மதிப்பு, அதனுள் பொதிந்திருக்கும் உழைப்பின் அளவினுல் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது; அதனுள் பொதிந்திருக்கும் அந்த உழைப்பின் அளவு ஈடுபடுத்தப்படும் உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனை முற்றிலும் பொறுத்திருக்கிறது; எனவே, உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனில் ஏற்படும் ஒவ்வொரு மாற்றத்துக்கும் ஏற்ப உழைப்பின் அளவும் மாறும் என்னும் பொது விதியையே இது குறிக்கிறது.

13. கூலி உயர்வுக்காகவோ அல்லது அது குறைக்கப்படுவதை எதிர்த்தோ நடந்த முயற்சிகளின் முக்கிய சம்பவங்கள்

கூலி உயர்வைப் பெற, அல்லது கூலி வெட்டை எதிர்த்து நடைபெற்ற முயற்சிகளின் முக்கிய சம்பவங்களைப் பற்றி இப்போது முழு கவனத்தோடு பரிசீலிப்போம்.

1) **உழைக்கும் சக்தியின் மதிப்பு** அல்லது இன்னும் பெரு வழக்கான பேச்சு முறையில் சொல்வதானால், **உழைப்பின் மதிப்பு** அத்தியாவசியப் பொருள்களின் மதிப்பை, அல்லது அவற்றை உற்பத்தி செய்வதற்கு அவசியமான உழைப்பின் அளவைக் கொண்டு தீர்மானமாகிறது என்று நாம் பார்த்தோம். அப்போது ஒரு குறிப்பிட்ட நாட்டில், ஒரு தொழிலாளிக்குச் சராசரியாகத் தினசரி தேவைப்படும் அத்தியாவசியப் பொருள்களின் மதிப்பு ஆறு மணி நேர உழைப்பு பொதிந்திருக்கும் மூன்று ஷில்லிங்குகளுக்குச் சமமானால், அந்தத் தொழிலாளி தனது அன்றாடப் பராமரிப்புக்கு ஈடானதை உற்பத்தி செய்ய தினம் ஆறு மணி நேரம் வேலை செய்ய வேண்டியிருக்கும். முழு வேலை நாள் பன்னிரண்டு மணி நேரம் கொண்டதாக இருந்தால், முதலாளி அவனது உழைப்பின் மதிப்பாக மூன்று ஷில்லிங்குகளை அவனுக்குக் கொடுப்பான். இந்த வேலை நாளில் பாதி ஊதியமில்லாத உழைப்பாக இருக்கும்; எனவே லாபம் 100 சதவிகிதமாக இருக்கும். ஆனால் உற்பத்தித் திறன் குறைந்ததன் காரணமாக அதே அளவு விவசாய விளைபொருள்களை உற்பத்தி செய்ய அதிக உழைப்பு தேவைப்படுகிறது என்று வைத்துக்கொள்வோம்; அதனால் அன்றாட சராசரி அத்தியாவசியப் பொருள்களின் விலை மூன்று ஷில்லிங்காக இருந்தது, நான்கு ஷில்லிங்காக உயர்ந்துவிடுகிறது என்றும் வைத்துக்கொள்வோம். அப்பொழுது உழைப்பின் **மதிப்பு** மூன்றில் ஒரு பங்கு அல்லது $33^1/_3$ சதவிகிதம் அதிகரிக்கும். தொழிலாளிக்கு அவனது பழைய வாழ்க்கைத் தரத்தின்படி தினசரிப் பராமரிப்புக்கு ஈடானதை உற்பத்தி செய்ய வேலை நாளில் எட்டு மணி நேரம் தேவைப்படும். எனவே, உபரி உழைப்பு ஆறு மணியிலிருந்து நான்கு மணியாகக் குறையும்; லாப விகிதம் 100 சதவிகிதத்

திலிருந்து 50 சதவிகிதத்திற்கு வீழ்ச்சியுறும். தொழிலாளி கூலி உயர்வைக் கோரும் போது, தனது பண்டத்தின் அடக்க விலை கூடிவிடுகையில் அதன் கூடுதல் மதிப்பைப் பெறமுயலும் மற்ற எந்தப் பண்ட விற்பனையாளனையும் போலவே, தனது உழைப்பின் கூடுதல் மதிப்பு தனக்கு அளிக்கப்பட வேண்டும் என்றே கோருகிறான். கூலி உயரவில்லை என்றால் அல்லது அத்தியாவசியப் பொருள்களின் அதிகரித்த மதிப்பை ஈடு செய்யும் வகையில் போதுமானபடி கூலி உயரவில்லை என்றால், உழைப்பின் விலை, உழைப்பின் மதிப்பிற்கும் கீழாகத் தாழ்வுறும்; தொழிலாளியின் வாழ்க்கைத் தரம் மோசமடையும்.

ஆனால் எதிர்த் திசையிலும் கூட ஒரு மாற்றம் ஏற்படக் கூடும். உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் உயர்வால், முன்னர் தேவைப்பட்ட அதே அளவு சராசரி அன்றாட அத்தியாவசியப் பொருள்கள் மூன்று ஷில்லிங்கிலிருந்து இரண்டு ஷில்லிங் காகக் குறையலாம்; வேறு விதமாகச் சொன்னால், அன்றாட அத்தியாவசியப் பொருள்களின் மதிப்புக்கு ஈடானதைப் புனர்-உற்பத்தி செய்ய வேலை நாளில் ஆறு மணி நேரத் துக்குப் பதிலாக நான்கு மணி நேரம் மட்டுமே தேவைப்படுவ தாக இருக்கலாம். இப்போது தொழிலாளி இரண்டு ஷில் லிங்குகள் கொடுத்தே, முன்பு மூன்று ஷில்லிங்குகள் கொடுத்து எவ்வளவு அத்தியாவசியப் பொருள்களை வாங்கினானோ அவற்றை வாங்க முடியும். உண்மையில், உழைப்பின் மதிப்பு குறைந்தாலும், அந்தக் குறைந்த மதிப்பைக் கொண்டே, முன்னர் பெற்ற அளவு பண்டங்களைப் பெற முடியும். அப் போது லாபம் மூன்று ஷில்லிங்கிலிருந்து நான்கு ஷில்லிங் காகவும், லாப விகிதம் 100 சதவிகிதத்திலிருந்து 200 சதவி கிதமாகவும் உயரும். தொழிலாளியின் முழு வாழ்க்கைத் தரம் மாறாமல் அப்படியே இருக்குமாயினும், அவனுடைய சார்பு நிலைக் கூலியும், அதையொட்டி முதலாளியின் சமூக அந்தஸ் தோடு ஒப்பிடும்போது அவனது சார்பு நிலைச் சமூக அந்தஸ் தும் குறைவுபட்டேயிருக்கும். அவ்வாறாகச் சார்புநிலைக் கூலி குறைக்கப்படுவதைத் தொழிலாளி எதிர்த்துப் போராடி னால், தனது சொந்த உழைப்பின் அதிகரிக்கப்பட்ட உற்பத்தித் திறன்களின் விளைவில் குறித்த பங்கு பெற முயற்சிக்கவும்,

சமூக மட்டத்தில் தனது முந்திய சார்புநிலை அந்தஸ்தை நிலைநாட்டிக்கொள்ளவும் மட்டுமே அவன் முயல்கிறான். இப்படி, தானியச் சட்டங்கள் ரத்தானபிறகு, தானியச் சட்ட எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சியின் போது அளிக்கப்பட்ட புனித மான வாக்குறுதிகளைத் துராகிருதமாக மீறி இங்கிலாந்து நாட்டின் ஆலை முதலாளிகள் கூலியைப் பொதுவாகப் பத்து சதவிகிதம் குறைத்தார்கள். தொழிலாளர்களின் எதிர்ப்பு முதலில் சிதறடிக்கப்பட்டது. என்றாலும், இப்போது நான் இங்கே விவரித்துக்கொண்டிருக்க முடியாத சில சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலைமைகள் காரணமாக, பத்து சதவிகிதக் கூலி இழப்பு பின்னால் திரும்ப அடையப்பட்டது.

2) அத்தியாவசியப் பொருள்களின் மதிப்புகளும் அவற்றைத் தொடர்ந்து உழைப்பின் மதிப்பும் மாறாது அப்படியே இருக்கலாம். ஆனால் ஏற்கனவே பணத்தின் மதிப்பில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தின் காரணமாக, அவற்றின் பணவிலைகளில் ஒரு மாறுதல் ஏற்படக்கூடும்.

வளம் மிகுந்த புதுத் தங்கச் சுரங்கங்கள் கண்டுபிடிக்கப் படுவதன் மூலமாக, இப்போது, உதாரணமாக, இரண்டு அவுன்ஸ் தங்கத்தை உற்பத்தி செய்வதற்கு, முன்பு ஒரு அவுன்ஸ் தங்கத்தை உற்பத்தி செய்ததற்கான உழைப்பைவிட அதிகமான உழைப்பு தேவைப்படாதிருக்கலாம். அந்நிலையில் தங்கத்தின் மதிப்பு பாதியாக அல்லது ஐம்பது சதவிகிதமாகக் குறையும். அப்போது, இதர எல்லாப் பண்டங்களின் மதிப்புகளும் போலவே உழைப்பின் மதிப்பும் முந்திய பணவிலைகளின் இரட்டிப்பு மடங்குகளால் குறிக்கப்படும். முன்னர் ஆறு ஷில்லிங்குகளால் குறிக்கப்பட்ட பன்னிரண்டு மணி நேர உழைப்பு இப்போது பன்னிரண்டு ஷில்லிங்குகளால் குறிக்கப்படும். தொழிலாளியின் கூலி ஆறு ஷில்லிங்குகளாக உயர்வதற்குப் பதிலாக முன் போலவே மூன்று ஷில்லிங்குகளாகவே இருந்தால் அவனது உழைப்பின் பணவிலை அவனது உழைப்பின் பாதி மதிப்புக்கு மட்டுமே சமமாக இருக்கும். இதனால் அவனது வாழ்க்கைத் தரம் மட்டுமீறிய வகையில் படுமோசமடையும். அவனது கூலி உயர்வடைந்த போதிலும், தங்கத்தின் மதிப்பு வீழ்ச்சிக்கு ஏற்ற விகிதாச்சாரத்தில் அந்த உயர்வு ஏற்படாவிட்டால் அப்போதும் அதிக

அல்லது குறைந்த அளவில் இவ்வாறு நிகழும். இப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில் உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன்களிலோ, அல்லது சப்ளையிலும் கிராக்கியிலுமோ, அல்லது பண்டங்களின் மதிப்புகளிலோ எவ்வித மாற்றமும் ஏற்படாது. அந்த மதிப்புகளின் பணப் பெயர்களைத் தவிர எதுவுமே மாறியிருக்காது. இது போன்ற நிலைமையில், தொழிலாளி விகிதாச்சார அளவில் கூலி உயர்வு வேண்டுமென்று வற்புறுத்தக் கூடாது என்று சொல்வது, அவன் பொருள்களாகப் பெறுவதற்குப் பதிலாக வெறும் பெயர்களைப் பெறுவதோடு திருப்தியடைய வேண்டும் என்று கூறுவதாகும். மேற்சொன்னது போன்று பணம் மலியும் போதெல்லாம், முதலாளிகள் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு தொழிலாளியை வஞ்சிப்பதற்கு விழிப்போடிருக்கிறார்கள் என்பதைக் கடந்த காலச் சரித்திரமனைத்தும் நிரூபிக்கிறது. புதிய தங்க வயல்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதாலும், வெள்ளிச் சுரங்கங்கள் முன்னை விட நன்கு வேலை செய்வதாலும், பாதரசம் முன்னிலும் மலிவாகக் கிடைப்பதாலும் விலையுயர்ந்த உலோகங்களின் மதிப்பு மீண்டும் வீழ்ச்சியடைந்துவிட்டது என்று அரசியல் பொருளாதாரவாதிகள் பெருந்தொகையினர் கொண்ட பிரிவு அறுதியிட்டுக் கூறுகிறது. தற்போது ஐரோப்பாவில் கூலி உயர்வுக்காகப் பரந்த அளவிலும் ஒரே காலத்திலும் நடக்கும் முயற்சிகளை இவை விளக்கும்.

3) இதுவரை நாம், வேலை நாளுக்குக் குறிப்பிட்ட வரம்புகள் உண்டு என்றே வைத்துப் பேசிவந்தோம். என்றாலும் வேலை நாளுக்கு, அதற்கென்று, நிரந்தரமான வரம்புகள் கிடையா. வேலை நாளை உழைப்பவனின் உடல் வலிமை இடங்கொடுக்கும் எல்லை வரையில் நீட்டுவது மூலதனத்தின் நிரந்தரமான போக்காகும்; ஏனென்றால் அப்பொழுதுதான் அந்த அளவுக்கு உபரி உழைப்பும் விளைவாக அதனால் கிடைக்கும் லாபமும் அதிகரிக்கும். மூலதனம் வேலை நாளை நீட்டுவதில் எவ்வளவு அதிகமாக வெற்றிபெறுகிறதோ, அவ்வளவு அதிகமாக அது பிறரின் உழைப்பை அபகரிக்கும். பதினேழாம் நூற்றாண்டிலும் ஏன் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முதல் அறுபத்தாறு வருடங்களிலும்கூட இங்கிலாந்து முழுவதிலும் பத்து மணி நேர வேலை நாள்தான் மாமூலான வேலை நாளாக

இருந்தது. உண்மையில் பிரிட்டிஷ் உழைப்பாளி மக்களை எதிர்த்து பிரிட்டிஷ் நிலப்பிரபுக்கள் நடத்திய யுத்தமான ஜாகோபியன் எதிர்ப்பு யுத்தத்தின்போது*, மூலதனம் வெறியாட்டம் போட்டு, வேலை நாளைப் பத்து மணி நேரத்திலிருந்து, பன்னிரண்டு, பதினன்கு, பதினெட்டு மணி நேரமாக நீடித்தது. மால்தஸ் எளிதில் உணர்ச்சிவயப்படக் கூடியவர் என்று எவ்வகையிலும் சந்தேகப்பட முடியாதவர்; அப்படிப்பட்டவரே 1815ம் வருட வாக்கில் வெளியிடப்பட்ட ஒரு பிரசுரத்தில், இது போன்ற நிலைமை நீடிக்குமானல் நாட்டின் வாழ்வு அதன் ஊற்றுக்கண்ணிலேயே தாக்கப்பட்டதாகும் என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்.** புதிதாகக் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட இயந்திரங்கள் பரந்த அளவில் புகுத்தப்படுவதற்குச் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, அதாவது 1765ம் வருட வாக்கில், "தொழிலைப்பற்றி ஒரு கட்டுரை" என்னும் தலைப்பில் இங்கிலாந்தில் ஒரு பிரசுரம் வெளியிடப்பட்டது. தொழிலாளி வர்க்கத்தின் பரம வைரியான இந்தப் பிரசுரத்தின் அனுமதேய ஆசிரியர் வேலை நாளின் வரம்புகளை விஸ்தரிக்க வேண்டியதின் அவசியத்தை ஆத்திரத்தோடு வற்புறுத்துகிருர். இதை நிறைவேற்றுவதற்கு வேறு சில வழிகளோடு, வேலைவிடுதிகளை* நிறுவ வேண்டுமென்றும், அவை "பயங்கர விடுதிகளாக" இருக்க வேண்டுமென்றும் அவர் யோசனை கூறுகிருர். இந்த "பயங்கர விடுதிகளுக்கு" அவர் நிர்ணயிக்கும் வேலை நாள் வரம்பு எவ்வளவு? பன்னிரண்டு மணி நேரம்; 1832ல் முதலாளிகளும் அரசியல் பொருளாதாரவாதிகளும் அமைச்சர்களும் எந்த நேரம் உண்மையில் அமுலி

---

* 18ம் நூற்ருண்டில் நடந்த மாபெரும் பிரெஞ்சுப் புரட்சிக் காலத்தில் பிரிட்டன் பிரான்சுக்கு எதிராக நடத்திய போர்கள் இங்கே குறிக்கப்படுகின்றன. இந்தப் போர்களின்போது பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் உழைப்பாளி மக்கள் திரளுக்கு எதிராக நாட்டில் பயங்கர அடக்கு முறையை அமல் நடத்தியது. மக்கள் எழுச்சிகள் கொடுமையாக நசுக்கப்பட்டன. தொழிலாளர் சங்கங்கள் தடை செய்யப்பட்டன.—ப-ர்.

** *An Inquiry into the Nature and Progress of Rent, and the Principles by which it is Regulated* என்னும் தலைப்பிட்ட மால்தஸின் பிரசுரத்தைக் கார்ல் மார்க்ஸ் இங்கே குறிப்பிடுகிருர்.—ப-ர்.

விருப்பதோடு பன்னிரண்டு வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகளுக்கு அவசியமான உழைப்பு நேரமும்கூட என்று அறிவித்தார்களோ அதே பன்னிரண்டு மணி நேரம்.

தனது உழைக்கும் சக்தியை விற்பதன் மூலம்—தற்போதைய அமைப்பு முறையின் கீழ் அவன் அவ்வாறு செய்து தீர வேண்டும்—தொழிலாளி, அந்தச் சக்தியை உபயோகித்துக் கொள்ள முதலாளிக்குத் தருகிறான்; ஆனால் குறிப்பிட்ட பகுத்தறிவு வரம்புகளுக்குட்பட்டே. அவன் தனது உழைக்கும் சக்தியை அதைப் பராமரிக்கவே—அதன் இயல்பான தேய்மானம் ஒரு புறமிருந்தாலும்—விற்கிறானே தவிர அதை அழிப்பதற்காக அல்ல. அவன் தன்னுடைய உழைக்கும் சக்தியை அதன் அன்றாட அல்லது வாராந்தர மதிப்புக்கு விற்பதில், இரண்டு நாளைய அல்லது இரண்டு வாரத்தியத் தேய்மானத்தையோ, சேதாரத்தையோ ஒரு நாள் அல்லது ஒரு வாரத்தில் அந்த உழைக்கும் சக்திக்கு ஏற்படுத்திவிடக் கூடாது என்னும் விஷயம் தொக்கி நிற்கிறது. 1,000 பவுன் பெறுமான மான ஒரு இயந்திரத்தை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். அந்த இயந்திரம் பத்து வருடங்களில் பயன்பட்டு முடிந்து விடுமானால், அது உற்பத்தி செய்ய உதவும் பண்டங்களின் மதிப்பில் ஆண்டுதோறும் 100 பவுன்களைக் கூட்டும். அது ஐந்து வருடங்களுக்குள் பயன்பட்டு முடிந்து விடுமானால் 200 பவுன்களைக் கூட்டும். வேறு விதமாகச் சொன்னால் அதன் வருடாந்தரத் தேய்மானத்தின் மதிப்பு அது பயன்பட்டு முடிந்த காலத்திற்குத் தலைகீழ் விதத்திலிருக்கும். ஆனால் இந்த அம்சத்தில் தொழிலாளிக்கும் இயந்திரத்திற்கும் வேறுபாடு உண்டு. இயந்திரம் அதன் உபயோகத்துக்கு நேர் ஈடாகத் தேய்வதில்லை. மாறாக மனிதனோ, வெறுமே அளவில் கூடுதலான

---

* பிரிட்டனில் வேலை விடுதிகள் 17ம் நூற்றாண்டில் நிறுவப்பட்டன. இந்த விடுதிகளில் கடுங்காவல் சிறைக்குரிய கட்டுப்பாடுகள் நிலவின. 1834ம் ஆண்டில் பிறப்பிக்கப்பட்ட சட்டத்தின்படி, வேலை விடுதிகள் ஏழைகளுக்கு உதவும் ஒரே ஒரு வடிவமாக மாற்றப்பட்டன. *An Inquiry into the Nature and Progress of Rent, and the Principles by which it is Regulated* [வாடகையின் இயல்பையும் அதை முறைப்படுத்தும் கோட்பாடுகளையும் பற்றிய ஆராய்ச்சி], லண்டன், 1815.—ப-ர்.

வேலையால் தோற்றத்திற்குப் புலனுவதைவிட அதிகமான வீதாச்சாரத்தில் சிதைகிருன்.

வேலை நாளை அதன் முந்திய பகுத்தறிவு ரீதியான வரம்புகளுக்குக் குறைப்பதற்கு முயற்சிகள் செய்வதன்மூலம், அல்லது, மாமூலான வேலை நாளைச் சட்டரீதியாக நிர்ணயிக்கச் செய்யத் தங்களால் முடியாத போது, தங்களிடமிருந்து அபகரிக்கப்பட்ட உபரி நேரத்துக்கு ஏற்ற வீதாச்சாரத்தில் மட்டுமின்றி, அதற்கும் அதிகமான வீதாச்சாரத்தில் கூலியை உயர்த்தி மட்டுமீறிய வேலையைக் கட்டுப்படுத்த முயற்சிகள் செய்வதன் மூலம் தொழிலாளிகள் தங்களுக்கும் தங்கள் இனத்துக்கும் ஆற்ற வேண்டிய கடமையைத்தான் நிறைவேற்றுகிருர்கள். மூலதனத்தின் கொடுமையான சுரண்டலுக்கு அவர்கள் வரம்புகள் மட்டுமே கட்டுகிருர்கள். நேரம் தான் மனிதனுடைய வளர்ச்சிக்கான பரப்பாகும். சுயேச்சையாகச் செலவழிப்பதற்குரிய நேரம் எவனிடம் இல்லையோ, உண்ணல், உறங்கல் முதலிய வெறும் உடல் தேவைகளுக்கான இடைக்காலம் தவிர எவனுடைய வாழ்நாள் முழுவதும் முதலாளிக்காக உழைப்பதில் . மூழ்கிப் போய்விடுகிறதோ, அவன் சுமை மிருகத்திற்கும் கடையவனுகிருன். அவன் பிறருக்குச் செல்வத்தை உற்பத்தி செய்யும் இயந்திரமாகி, உடல் சிதைந்து, பண்பற்ற உள்ளம் கொண்டவனுகிருன். என்றுலும் நவீனகாலத் தொழில்களின் வரலாறு காட்டுவது என்ன? மூலதனம் கட்டுப்படுத்தப்படவில்லை என்றுல், தொழிலாளிவர்க்கம் முழுவதையும் இந்த இழிவினும் இழிநிலையில் தள்ளுவதறகு அது விளைவைப்பற்றிக் கவலைப்படாமல், ஈவு இரக்கமற்றுப் பாடுபடும் என்பதையே நவீன காலத் தொழில்களின் வரலாறு முழுவதும் எடுத்துக் காட்டுகிறது.

வேலை நாளை நீட்டி, முதலாளி அதிகக் கூலி கொடுத்த போதிலும் உழைப்பின் மதிப்பைக் குறைக்கக் கூடும். பிழிந்தெடுக்கப்படும் கூடுதல் உழைப்பினளவுக்கும் அதனுல் உழைக்கும் சக்திக்கு அதிவிரைவாக ஏற்படும் சேதாரத்துக்கும் ஈடாகக் கூலி உயரவில்லை என்றுல் இவ்வாறு நிகழும். இதை இன்னெரு வகையிலும் செய்யலாம். உதாரணமாக, ஆங்கில பூர்ஷ்வாப் புள்ளிவிவர நிபுணர்கள் லங்காஷயர் ஆலைகளில்

தொழிலாளர் குடும்பங்களின் சராசரிக் கூலி உயர்ந்து விட்டது என்று உங்களுக்குக் கூறுவார்கள். ஆனால், குடும்பத் தலைவன் ஆகிய ஆடவன் மட்டுமின்றி, அவனுடைய மனைவி, மூன்று அல்லது நான்கு குழந்தைகளும்கூட இப்போது மூல தனத்தின் தேர்ச் சக்கரங்களுக்கு அடியில் எறியப் பட்டிருக் கிறார்கள் என்பதையும், அவர்களுடைய மொத்தக் கூலி உயர்வு அந்தக் குடும்பத்திலிருந்து பிழிந்தெடுக்கப்பட்ட மொத்த உபரி உழைப்புக்கு ஈடாகவில்லை என்பதையும் அவர்கள் மறந்துவிட்டார்கள்.

தொழிற்சாலைச் சட்டங்களுக்கு உட்பட்டிருக்கும் எல் லாத் தொழில்களிலும் இப்போது நிலவுவது போன்ற, குறிப்பிட்ட வேலை நாள் வரம்புகளுக்குள்ளும், உழைப்பின் மதிப்பினது பழைய அளவைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக வேனும் கூலி உயர்வது அவசியமாகலாம். உழைப்பின் தீவிரத்தை அதிகரிப்பதன்மூலம், ஒரு மனிதன் முன்பு இரண்டு மணி நேரத்தில் எவ்வளவு ஜீவ சக்தியைச் செலவழித்தானோ அவ்வளவு ஜீவ சக்தியை இப்போது ஒரு மணி நேரத்தில் செலவழிக்கும்படி செய்யலாம். இது, தொழிற்சாலைச் சட்டங்களின் கீழ் வந்துள்ள தொழில்களில், இயந்திரங்களை விரைவுபடுத்துவதன் மூலமும், ஒரே நபர் மேற்பார்க்கும் இயந்திரங்களின் எண்ணிக்கையை அதிகப்படுத்துவதன் மூலமும் ஓரளவுக்கு அமுலுக்கு வந்துள்ளது. ஒரு மணி நேரத் தில் செலவழிக்கப்படும் உழைப்பின் தீவிரம் அல்லது ஒட்டு மொத்த அளவு எந்த அளவுக்கு அதிகரிக்கிறதோ அதற்கு ஓரளவு சரியான வீதாச்சாரத்திலாவது வேலை நாள் குறையுமானால், அதுவே தொழிலாளரின் வெற்றியாகும். இந்த வரம்பு மீறப்படுமானால் அவன் ஒரு வடிவத்தில் பெற்றதை இன்னொரு வடிவத்தில் இழந்துவிடுகிறான். அப்போது, பத்து மணி நேர வேலையும்கூட இதற்கு முன்னர் பன்னிரண்டு மணி நேர வேலையைப் போலவே நாசகரமானதாகிவிடக் கூடும். உழைப்பின் தீவிரம் அதிகரிப்பதற்கு ஏற்பக் கூலியும் உயர வேண்டும் என்று போராடுவதன் மூலம், மூலதனத்தின் இந்தப் போக்கைக் கட்டுப்படுத்துவதில், தொழிலாளி, தனது உழைப்பு மதிப்பு குறைவதையும், தனது இனம் க்ஷீணிப்பதை யும் எதிர்க்க மட்டுமே செய்கிறான்.

4) முதலாளித்துவ உற்பத்தி, இப்போது நான் விளக்குவதற்கு அவசியம் இல்லாத காரணங்களால், சில குறிப்பிட்ட ஆவர்த்த வட்டங்களுக்குள் இயங்குகிறது என்பதை நீங்களெல்லோரும் அறிவீர்கள். அமைதி, வளரும் ஊக்கம், சுபிட்சம், அமித உற்பத்தி, நெருக்கடி, ஸ்தம்பிப்பு என்னும் கட்டங்களில் அது இயங்கிவருகிறது. பண்டங்களின் மார்க்கெட் விலைகளும், லாபத்தின் மார்க்கெட் விகிதங்களும் இந்தக் கட்டங்களைப் பின்பற்றி, ஒரு சமயம் அவற்றின் சராசரிகளுக்குக் கீழே வீழ்ந்தும், இன்னொரு சமயம் அவற்றிற்கு மேல் உயர்ந்தும் வருகின்றன. வட்டம் முழுவதையும் எடுத்துக்கொண்டு பரிசீலித்தால், மார்க்கெட் விலையின் ஒரு திரிபு இன்னொரு திரிபைச் சமன் செய்து கொள்வதையும், வட்டத்தின் சராசரியை எடுத்துக் கொண்டால் பண்டங்களின் மார்க்கெட் விலைகள் அவற்றின் மதிப்புகளால் கட்டுப்படுத்தப்படுவதையும் நீங்கள் காண்பீர்கள். நல்லது! மார்க்கெட் விலைகள் வீழ்ச்சியுறும் கட்டத்தின் போதும், நெருக்கடி, ஸ்தம்பிப்பு ஆகிய கட்டங்களின் போதும் தொழிலாளி முற்றும் வேலையிலிருந்து தள்ளப்படாது போனாலும், அவனது கூலி குறையும் என்பது மட்டும் நிச்சயம். தான் ஏமாற்றப்படாதிருக்க வேண்டுமானால், மார்க்கெட் விலைகளின் இப்படிப்பட்ட வீழ்ச்சி ஏற்பட்ட போதிலும், எந்த விகிதாச்சார அளவுக்குக் கூலியைக் குறைப்பது அவசியமாகி விட்டது என்பதைக் குறித்து அவன் முதலாளியோடு தர்க்கித்துப் போராட வேண்டும். சுபிட்சக் கட்டங்களின் போது, கூடுதலான லாபங்கள் ஏற்படும் சமயத்தில் அவன் கூலி உயர்வுக்குப் போராடவில்லை என்றால் ஒரு தொழில் வட்டம் முழுவதையும் சராசரியாக எடுத்துக்கொண்டு பார்க்கையில், அவன் தனது சராசரிக் கூலியை அல்லது தனது உழைப்பின் மதிப்பைக் கூடப் பெறமாட்டான். வட்டத்தின் பிரதிகூலமான கட்டங்களால் அவனது கூலி நிச்சயமாகப் பாதிக்கப்பட்டிருக்கையில், வட்டத்தின் சுபிட்சக் கட்டங்களில், முன்னால் ஏற்பட்ட இழப்புக்கு அவன் நஷ்ட ஈடு கேட்காதிருக்க வேண்டும் என்று கோருவது மதியீனத்தின் சிகரமாகும். கிராக்கி, சப்ளை, இவற்றின் தொடர்ச்சியான ஏற்ற இறக்கங்களின் காரண

மாக இடைவிடாது மாறிக்கொண்டிருக்கும் மார்க்கெட் விலைகளின் ஈடு கட்டுதல் மூலம் மட்டுமே பொதுவாக எல்லாப் பண்டங்களின் மதிப்புகளும் பணமாக்கப்படுகின்றன. இப்போதைய அமைப்பு முறைப்படி மற்றப் பண்டங்களைப் போலவே உழைப்பும் ஒரு பண்டமே. ஆகையால் அது தன் மதிப்புக்கு நேரான ஒரு சராசரி விலையைப் பெற வேண்டுமானால் அதே ஏற்ற இறக்கங்களை அனுபவித்தாக வேண்டும். உழைப்பை ஒரு புறத்தில் பண்டமாகப் பாவிப்பதும், இன்னொரு புறத்தில் பண்டங்களின் விலைகளைத் தீர்மானிக்கும் விதிகளிலிருந்து விலக்கி வைக்க முயல்வதும் அபத்தமாகும். ஓர் அடிமை நிரந்தரமான, குறிப்பிட்ட பராமரிப்பு அளவைப் பெறுகிறான்; கூலி உழைப்பாளி அப்படியல்ல. ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் ஏற்படும் கூலி வீழ்ச்சியைச் சரிக்கட்டுவதற்காகவாவது இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் கூலி உயர்வு பெற அவன் முயற்சிக்க வேண்டும். அவன் முதலாளியின் சித்தத்தையும், அதிகாரத்தையும் ஒரு நிரந்தரமான பொருளாதார விதி என்று ஏற்றுக்கொள்ள இணங்கிவிடுவானேயானால், அப்போது அவன் அடிமைக்குள்ள பாதுகாப்பு இன்றி, அந்த அடிமையின் எல்லாத் துயரங்களையும் அனுபவிப்பான்.

5) நான் ஆராய்ந்த எல்லா உதாரணங்களிலும் —இவை நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்று ஒன்பது என்று சொல்லலாம்— ஒரு விஷயத்தை நீங்கள் பார்த்தீர்கள். அதாவது, கூலி உயர்வுக்கான போராட்டம் முன் நிகழ்ந்த மாற்றங்களின் அடிச் சுவட்டையொட்டியே நடைபெறுகிறது என்பதையும், உற்பத்தி அளவில், உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன்களில், உழைப்பின் மதிப்பில், பணத்தின் மதிப்பில், பிழிந்தெடுக்கப் பட்ட உழைப்பின் நேரநீடிப்பில் அல்லது தீவிரத்தில், கிராக்கி, சப்ளை இவற்றின் ஏற்ற இறக்கங்களைப் பொறுத்தும் தொழில் வட்டத்தின் பல்வேறு கட்டங்களையொட்டியும் மார்க்கெட் விலைகளின் ஊசலாட்டங்களில் முன்னரே ஏற்பட்ட மாறறங்களின், தவிர்க்க முடியாத விளைவே இந்தக்கூலி உயர்வுப் போராட்டம் என்பதையும், சுருங்கச் சொன்னால் மூலதனத்தின் முந்திய நடவடிக்கைக்கெதிரான உழைப்பின் எதிர் நடவடிக்கைகளே இந்தக் கூலி உயர்வுப் போராட்டம் என்பதையும் நீங்கள் கண்டீர்கள். கூலி உயர்வுக்கான

போராட்டத்தை இந்தச் சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலைகளிலிருந்தெல்லாம் நீங்கள் தனித்துப் பார்ப்பீர்களேயானால், கூலியின் மாற்றங்களை மட்டும் காணுவீர்களேயானால், அக்கூலி இதர எந்த மாற்றங்களிலிருந்து தோன்றுகிறதோ அம்மாற்றங்களைப் புறக்கணித்துவிட்டுப் பார்ப்பீர்களேயானால், தவறான முடிவுகளுக்கு வருவதற்காகவே நீங்கள் தவறான ஆதாரக் கூற்றிலிருந்து ஆரம்பித்தவர்களாவீர்கள்.

14. மூலதனத்திற்கும் உழைப்பிற்கும் இடையிலுள்ள போராட்டமும் அதன் விளைவுகளும்

1) தொழிலாளர்கள் கூலி வெட்டுக்கு எதிராக அவ்வப்போது நடத்தும் எதிர்ப்பும், கூடுதலான கூலி பெற அவர்கள் அவ்வப்போது செய்யும் முயற்சிகளும் கூலி அமைப்பு முறையிலிருந்து பிரிக்கமுடியாதவை என்பதையும், இவையெல்லாம் உழைப்பும் ஒரு பண்டமாகவும் எனவே விலைகளின் பொது இயக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் விதிகளுக்குட்பட்டதாகவும் இருப்பதனால் ஏற்படும் விளைவுகள் என்பதையும் காட்டினேன். மேலும், பொதுவான கூலி உயர்வு பொதுவான லாப விகிதம் குறைவதற்கு இட்டுச் செல்லும், ஆனால் பண்டங்களின் சராசரி விலைகளையோ அல்லது மதிப்புகளையோ பாதிக்காது என்பதையும் காட்டினேன். இதற்கு மேல் இப்போது நம் முன் இறுதியாக எழுந்துள்ள கேள்வி, மூலதனத்துக்கும் உழைப்பிற்குமிடையே நடக்கும் இந்த இடைவிடாத போராட்டத்தில் உழைப்பு எந்த அளவுக்கு வெற்றிபெற முடியும் என்பதே.

இதற்கு நான் ஒரு பொதுமைப்பாட்டின் மூலம் பதில் சொல்லலாம். அதாவது, மற்றெல்லாப் பண்டங்களையும் போலவே உழைப்பைப் பொறுத்தவரையிலும்கூட அதன் மார்க்கெட் விலை காலக்கிரமத்தில் அதன் மதிப்போடு இசைந்து போகும்; எனவே, என்ன ஏற்ற இறக்கங்கள் ஏற்பட்டாலும் —தொழிலாளி தன்னால் செய்ய முடிந்ததையெல்லாம் செய்தாலும்—சராசரியில், அவன் தன்னுடைய உழைப்பின் மதிப்பை மட்டுமே பெறுவான்; அந்த உழைப்பின் மதிப்பு

அவனுடைய உழைக்கும் சக்தியின் மதிப்பாக ஆகிறது; அம் மதிப்பு அந்தச் சக்தியின் பராமரிப்புக்கும், புனர்-உற்பத்திக் கும் தேவையான அத்தியாவசியப் பொருள்களின் மதிப்பைக் கொண்டு தீர்மானிக்கப்படுகிறது; அந்த அத்தியாவசியப் பொருள்களின் மதிப்பு தன் முறையில் அப்பொருள்களை உற்பத்தி செய்யத் தேவைப்படும் உழைப்பின் அளவைக் கொண்டு தீர்மானிக்கப்படுகிறது என்று கூறலாம்.

ஆனால் உழைக்கும் சக்தியின் மதிப்பை அதாவது உழைப்பின் மதிப்பை மற்றெல்லாப் பண்டங்களின் மதிப்புகளிலிருந்தும் வேறுபடுத்திக் காட்டும் சில விசேஷ அம்சங்களிருக்கின்றன; உழைக்கும் சக்தியின் மதிப்பு இரண்டு மூலக்கூறுகளால் ஆனது: ஒன்று வெறும் உடல்வகை சம்பந்தப்பட்டது, மற்றொன்று சரித்திர அல்லது சமூக வகை சம்பந்தப்பட்டது. அதன் இறுதியான வரம்பு உடல்வகை மூலக்கூற்றாலேயே தீர்மானிக் கப்படுகிறது, அதாவது தன்னைப் பராமரித்துக் கொள்ள வும், புனர்-உற்பத்தி செய்யவும், தனது உடல் வாழ்வை நிலைப்படுத்திக் கொள்ளவும் தொழிலாளி வர்க்கம் ஜீவனத் துக்கும் இன விருத்திக்கும் முற்றிலும் இன்றியமையாத அத்தியாவசியப் பொருள்களைப் பெற்றாக வேண்டும். எனவே, இந்த இன்றியமையாத அத்தியாவசியப் பொருள் களின் மதிப்பு, உழைப்பு மதிப்பின் இறுதியான வரம்பை உரு வாக்குகிறது. மற்றொரு புறத்தில் வேலை நாளின் நேரமும் கூட முடிவான ஆனால் வளைந்து கொடுக்கும் வரம்புகளால் வரையறுக்கப்படுகிறது. அதன் இறுதி வரம்பு உழைப்பாளி யின் உடல் சக்தியால் தரப்படுகிறது. அவனுடைய ஜீவ சக்திகளின் அன்றாட வெளியேற்றம் ஒரு குறிப்பிட்ட அள வுக்கு மேல் போனால் அதைப் புதிதாகத் தினந்தோறும் பயன் படுத்த முடியாது. என்றாலும், நாம் சொன்னது போல, இந்த வரம்பு மிகவும் வளைந்து கொடுக்கக்கூடியது. நீண்ட வாழ் வும், ஆரோக்கியமுமுள்ள தொடர்ச்சியான தலைமுறைகளைப் போலவே அடுத்தடுத்து விரைவாகத் தோன்றும், ஆரோக்கிய மற்ற அற்பாயுள் கொண்ட தலைமுறைகளும் உழைப்பு மார்க்கெட்டின் தேவையை நன்கு பூர்த்தி செய்யும்.

இந்த வெறும் உடல்வகை மூலக் கூற்றைத் தவிர, ஒவ் வொரு நாட்டிலும் உழைப்பின் மதிப்பு ஒரு பாரம்பரியமான

வாழ்க்கைத் தரத்தாலும் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. உடல் சார்ந்த வாழ்க்கை மட்டுமின்றி, மக்கள் எந்த சமூக நிலைகளில் வைக்கப்பட்டு வளர்க்கப்பட்டு வருகிறார்களோ அவற்றிலிருந்து எழும் சில தேவைகளைத் திருப்திப்படுத்துவதும் இதில் அடங்கும். இந்தப் பாரம்பரியமான வாழ்க்கைத் தரத்தில் ஆங்கில வாழ்க்கைத் தரம் அயர்லாந்திய வாழ்க்கைத் தரத்துக்கும் ஜெர்மானிய விவசாயியின் வாழ்க்கைத் தரம் லாத்விய விவசாயியின் வாழ்க்கைத் தரத்துக்கும் கொண்டுவரப்படலாம். இவ்விஷயத்தில் சரித்திரபூர்வமான பாரம்பரியமும், சமூகப் பழக்கவழக்கங்களும் வகிக்கும் முக்கியமான பங்கைத் திரு. தார்ன்டன் எழுதிய ''ஜனப்பெருக்கம்'' என்னும் நூலிலிருந்து நீங்கள் தெரிந்து கொள்ளலாம். பண்ணை அடிமை முறையிலிருந்து இங்கிலாந்தின் பல்வேறு விவசாய மாவட்டங்கள் ஏறத்தாழ எந்த சாதகச் சூழ்நிலைகளில் விடுபட்டனவோ, ஏறத்தாழ அதே அளவில் அம்மாவட்டங்களில் இன்றுங்கூட சராசரிக் கூலி வேறுபட்டிருப்பதை இந்நூலில் அவர் காட்டியிருக்கிறார்.

உழைப்பின் மதிப்பில் சேரும் இந்தச் சரித்திர பூர்வமான அல்லது சமூகவகை மூலக்கூறு விரிவாக்கப்படலாம்; அல்லது குறைக்கப்படலாம்; அல்லது உடல் வரம்பைத் தவிர எதுவும் எஞ்சியிராத வகையில் அறவே மறைந்து போகுமாறும் செய்யப்படலாம். பிரெஞ்சு நாஸ்திகர்களின் துராக்கிரமிப்பிலிருந்து நமது புனிதமான மதத்தின் சௌகரியங்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே ஜாகோபியன் எதிர்ப்பு யுத்தம் நடத்தப்பட்டது என்று திருத்தமுடியாத வரிவிழுங்கியும் தண்டச் சம்பளம் வாங்கிக் கொண்டிருந்தவனுமாகிய கிழட்டு ஜார்ஜ் ரோஸ் கூறுவது வழக்கம். இந்த ஜாகோபியன் எதிர்ப்பு யுத்தத்தின் போது, நமது முந்திய கூட்டங்கள் ஒன்றில் மிகவும் பரிவுடன் கையாளப்பட்ட நேர்மையான இங்கிலாந்துப் பண்ணைச்சொந்தக்காரர்கள் விவசாயத் தொழிலாளிகளின் கூலியை வெறும் உடல் வரம்புக்குக் கீழும் குறைத்தனர். உழைப்பாளிகளின் உடல் பராமரிப்புக்கும் சந்ததி விருத்திக்கும் இன்றியமையாத பற்றுக்குறை ஏழைகள் சட்டங்களின்* அடிப்படையில்

*16ம் நூற்றாண்டிலிருந்து பிரிட்டனில் நிலவிய ஏழைகள்

அகதிகள் நிதியின் வாயிலாக இட்டு நிரப்பப்பட்டது. இது தான் கூலி உழைப்பாளியை அடிமையாகவும், ஷேக்ஸ்பியர் பெருமைப்பட்டுக் கொண்ட குடியானவனை ஒட்டாண்டியாகவும் மாற்றும் புகழ்படைத்த வழியாக இருந்தது.

வெவ்வேறு நாடுகளில் நிலவும், அல்லது ஒரே நாட்டின் வெவ்வேறு வரலாற்றுக் காலகட்டங்களில் நிலவிவந்திருக்கும் கூலியை மட்டும் அல்லது உழைப்பின் மதிப்பை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதன் மூலம், உழைப்பின் மதிப்பு தானே நிலையானதல்ல, மாறக்கூடிய பரிமாணம், மற்ற எல்லாப் பண்டங்களின் மதிப்புகளும் நிரந்தரமானவை என வைத்துக் கொண்டாலும் அது மாறக்கூடியதே என்பதை நீங்கள் காண்பீர்கள்.

இதே மாதிரி ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், லாபத்தின் மார்க்கெட் விகிதங்கள் மட்டுமின்றி, அதன் சராசரி விகிதங்களும் மாறுவது நிரூபணமாகும்.

ஆனால் லாபங்கள் சம்பந்தப்பட்டமட்டில், அவற்றின் குறைந்தபட்ச அளவை நிர்ணயிக்கும் விதி எதுவுமில்லை. அவற்றின் வீழ்ச்சிக்கு எது இறுதி வரம்பு என்பதை நம்மால் கூற முடியாது. அந்த வரம்பை நம்மால் ஏன் நிர்ணயிக்க முடியாது? ஏனென்றால், கூலியின் குறைந்தபட்ச அளவை நம்மால் நிர்ணயிக்க முடிந்தாலும் அதன் அதிகப்பட்ச அளவை நம்மால் நிர்ணயிக்க முடியாது. வேலை நாளின் வரம்புகள் கொடுக்கப்பட்டிருந்தால் உடல் பராமரிப்புக்குத் தேவையான கூலி எவ்வளவு குறைந்தபட்சமாகக் கொடுக்கப்படுகிறதோ அவ்வளவு அதிகப்பட்சமாக லாபமிருக்கும்: கூலி இவ்வளவு என்று கொடுக்கப்பட்டிருந்தால், தொழிலாளியின் உடல் சக்திகள் இடம் கொடுக்குமளவுக்கு வேலை நாள் எவ்வளவு நீடிக்கப்படுகிறதோ அவ்வளவு அதிகப்பட்சமாக லாபமிருக்கும் என்று மட்டுமே நம்மால் கூறமுடியும். எனவே, லாபத்தின் அதிகப்பட்சம் உடல் பராமரிப்புக்குத் தேவை

சட்டங்களின் படி ஒவ்வொரு வட்டாரத்திலும் ஏழைகளின் நன்மைக்காகத் தனிப்பட்ட வரி வசூலிக்கப்பட்டது. தம்மையும் தம் குடும்பத்தையும் பராமரிக்க வகையற்ற வட்டாரவாசிகளுக்கு ஏழைகள் உதவி நிதியிலிருந்து உதவிப் பணம் வழங்கப்பட்டது.—ப-ர்.

யான கூலியின் குறைந்தபட்சத்தைக் கொண்டும், உடல் இடம் கொடுக்குமளவுக்கு அதிகப்பட்சமாக வேலை நாள் நீடிக்கப்படுவதைக் கொண்டும் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. இந்த அதிகப்பட்ச லாப விகிதத்தின் இரண்டு வரம்புகளுக்கிடையே மிகப்பல வேறுபாடுகள் இருப்பது சாத்தியம் என்பது தெளிவு. இதன் உண்மையான அளவு மூலதனத்துக்கும் உழைப்புக்குமிடையே தொடர்ச்சியாக நடைபெறும் போராட்டத்தின்மூலம் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது; இப்போராட்டத்தில் தொழிலாளியின் உடல் பராமரிப்புக்குத தேவையான கூலியைக் குறைந்தபட்சத்துக்குக் குறைக்கவும், அவனது உடல் இடம் கொடுக்குமளவுக்கு வேலை நாளை அதிகப்பட்சத்துக்கு நீடிக்கவும் முதலாளி இடைவிடாது முயற்சிக்கிறான். இதே நேரம் தொழிலாளியோ அதற்கு நேர் எதிர்த் திசையில் செல்ல இடைவிடாது யத்தனிக்கிறான்.

இவ்விஷயம் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுள்ள தரப்புகளின் பலங்களின் விகிதாச்சாரத்தைப் பொறுத்த பிரச்சினையாக ஆகிவிடுகிறது.

2) இங்கிலாந்து தேசத்தில் வேலை நாளை வரையறுப்பதைப் பொறுத்தவரையில், மற்றெல்லா நாடுகளிலும் போலவே, சட்டங்களின் தலையீடின்றி ஒருபோதும் முடிவு செய்யப் பட்டதில்லை. தொழிலாளர்களின் இடையறாத நிர்ப்பந்தமில்லாமல் அந்தத் தலையீடு ஒரு நாளும் சாத்தியமாகியிருக்காது. ஆனால் எப்படியிருப்பினும் தொழிலாளர்களுக்கும் முதலாளிகளுக்குமிடையே தனிப்பட்ட ஒப்பந்தம் ஏற்படுவதன் மூலம் இந்தப் பலனை அடைவது சாத்தியமாகவில்லை. இந்தப் பொதுவான அரசியல் நடவடிக்கையை எடுக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டதிலிருந்தே ஒரு விஷயம் நிரூபணமாகிறது. அதாவது, வெறும் பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் மூலதனமே அதிக வலிமையுள்ள தரப்பு என்பது.

உழைப்பின் மதிப்பிற்குள்ள வரம்புகளைப் பொறுத்த வரையில் அவற்றின் யதார்த்தமான நிர்ணயிப்பு எப்போதும் சப்ளையையும், கிராக்கியையும் பொறுத்திருக்கிறது. அதாவது, மூலதனம் சம்பந்தப்பட்டமட்டில் உழைப்புக்கு ஏற்பட்டுள்ள கிராக்கியையும், தொழிலாளர்கள் அந்த உழைப்பை சப்ளை செய்வதையுமே பொறுத்திருக்கிறது என்ற

அர்த்தத்திலேயே இதை நான் கூறுகிறேன். குடியேற்ற நாடுகளில் சப்ளை, கிராக்கி விதி தொழிலாளிக்குச் சாதகமாகவே இருக்கிறது. எனவே தான் அமெரிக்காவில் ஒப்புநோக்கில் உயர்ந்த அளவு கூலி மட்டம் நிலவுகிறது. அங்கே மூலதனம் மிகவும் சங்கடமான நிலைமையில் அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. எனினும் அங்கே கூலி உழைப்பாளிகள் சுதந்திரமான, சுயபராமரிப்புள்ள விவசாயிகளாகத் தொடர்ச்சியாக மாறுவதன்மூலம் உழைப்பு மார்க்கெட் இடைவிடாது காலியாவதை மூலதனத்தால் தடுக்கமுடியாது. அமெரிக்க மக்களின் ஒரு மிகப்பெரிய பகுதிக்குக் கூலி உழைப்பாளி என்னும் நிலை ஒரு இடைக்காலமான நிலையாகத்தானிருக்கிறது. அவர்கள் விரைவிலோ அல்லது காலம் கழித்தோ இந்நிலையிலிருந்து நிச்சயமாக வெளியேறி விடுவார்கள். குடியேற்ற நாடுகளில் இருந்த இந்த நிலையை சீராக்கும் பொருட்டு தந்தைபோல் பரிவுகொண்ட பிரிட்டிஷ் சர்க்கார் நவீனக் குடியேற்றத் தத்துவத்தைச் சில காலத்திற்கு ஏற்றுக் கொண்டது. ஒரு கூலி உழைப்பாளி மிகத் துரிதமாகச் சுயேச்சை விவசாயி ஆக மாறுவதைத் தடுப்பதற்காகக் குடியேற்ற நாட்டு நிலங்களுக்குச் செயற்கையாக அதிக விலை நிர்ணயிப்பது இந்த நவீனக் குடியேற்றத் தத்துவமாகும்.

ஆனால் இப்போது நாம் பழைய நாகரிக நாடுகள் விஷயத்திற்கு வருவோம். இந்த நாடுகளில் உற்பத்தியின் சகல நிகழ்முறைகளிலும் மூலதனம் ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது. உதாரணமாக, 1849 முதல் 1859 வரை இங்கிலாந்தில் விவசாயத் தொழிலாளிகளின் கூலி அதிகரித்ததை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அதன் விளைவு என்னாயிற்று? நமது நண்பர் வெஸ்டன் என்ன யோசனை கூறியிருந்திருப்பாரோ அப்படி பண்ணைக்காரர்களால் கோதுமையின் மதிப்பையோ அதன் மார்க்கெட் விலைகளையோகூட உயர்த்த முடியவில்லை. அதற்கு மாறாக, கோதுமையின் மதிப்பும், மார்க்கெட் விலைகளும் வீழ்ச்சியடைவதை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி நேர்ந்தது. ஆயினும் இந்தப் பதினொரு வருடங்களில் அவர்கள் விவசாயத்தில் எல்லா விதமான இயந்திரங்களையும் புகுத்தினர்; அதிகமான விஞ்ஞான முறைகளைப் பின்பற்றினர்; பயிரிடப்படக் கூடிய நிலங்களில் ஒரு பகுதியை மேய்ச்சல் நிலங்களாக மாற்றினர்; பண்ணை

களைப் பெரிதாக்கினர்; இதனையொட்டி உற்பத்தியையும் பெருக்கினர். இவற்றாலும், இதர நிகழ்முறைகளாலும் உழைப்பின் உற்பத்தித் திறனை அதிகரிக்கச் செய்து, உழைப்பின் கிராக்கியைக் குறைத்தனர். இதன்மூலம் விவசாய மக்கள் தொகையைத் தேவைக்கு மேற்பட்ட உபரியாக்கினர். இதுதான் வெகுகாலத்துக்கு முன்னரே குடியேற்றம் நிகழ்ந்துள்ள நாடுகளில் கூலி உயர்வுக்கெதிராக விரைவாகவோ, மெதுவாகவோ மூலதனம் எதிர் நடவடிக்கை மேற்கொள்ளும் பொதுவான முறையாகும். இயந்திரங்கள் உழைப்போடு இடைவிடாது போட்டிபோட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன என்றும் உழைப்பின் விலை ஒரு குறிப்பிட்ட உச்சத்தை எட்டிய பிறகுதான் அவை பெரும்பாலும் புகுத்தப்பட முடியும் என்றும் ரிக்கார்டோ சரியாகக் கூறினார்.* ஆனால் இயந்திரங்களைப் பயன்படுத்துவது உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன்களை அதிகப்படுத்தும் அநேக முறைகளில் ஒன்றாகும். தேர்ச்சியற்ற உழைப்பை ஒப்புநோக்கில் உபரியாக்கும் இதே வளர்ச்சிப் போக்குதான் மறுபுறத்தில் தேர்ச்சியுள்ள உழைப்பை எளிதாக்கி அதன் மதிப்பைக் குறைக்கிறது.

இதே விதி இன்னொரு ரூபத்திலும் நடைமுறையிலிருக்கிறது. உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன்கள் வளர்ச்சியடையும் போது மூலதனக் குவியல் அதிகரிக்கும்; கூலி விகிதம் ஒப்புநோக்கில் கூடுதலாக இருந்தால் கூட இது நிகழும். எனவே, மூலதனத்தின் விரைந்த பெருக்கம், தொழிலாளியின் உழைப்புக்கு அதிகப்படியான கிராக்கியை உத்தரவாதம் செய்வதன் மூலம் அவனுக்குச் சாதகமாகித் தீரவேண்டும் என்று நவீனத் தொழில் துறை குழந்தைப் பருவத்தில் இருந்த போது நிலவிய ஆடம் ஸ்மித் கருதியது போலவே எவரும் முடிவு செய்யக்கூடும். இதே கண்ணோட்டத்தோடு தான்இன்றைய பல எழுத்தாளர்களும் கடந்த இருபதாண்டுகளில் இங்கிலீஷ் மூலதனம் ஜனத்தொகையைக் காட்டிலும்

---

* D. Ricardo. On the Principles of Political Economy and Taxation [அரசியல் பொருளியல், வரி விதிப்பு ஆகியவற்றின் கோட்பாடுகள் பற்றி], லண்டன், 1821, பக்கம் 479.—ப-ர்.

இவ்வளவு துரிதமாக வளர்ந்திருக்கும்போது கூலி இன்னும் அதிகமாக ஏன் உயரவில்லை என்று ஆச்சரியப்படுகிறார்கள். ஆனால் மூலதனக் குவியல் பெருகிவரும் அதே சமயம் மூல தனத்தின் உள்ளமைப்பிலும் அதிகரித்துவரும் மாற்றம் நிகழ் கிறது. மூலதனத்தில் நிலையான மூலதனமும், இயந்திரங்க ளும், கச்சாப் பொருள்களும், மற்றும் எல்லாவகையான ரூபங்களிலுமுள்ள உற்பத்திச் சாதனங்களும் அடங்கிய பகுதி யானது கூலி பட்டுவாடா செய்யவோ அல்லது உழைப்பை விலை கொடுத்து வாங்கவோ செலவழிக்கப்படும் பகுதியை விட மேலும் மேலும் அதிகரிக்கிறது. இந்த விதியைத் திரு. பார்டன், ரிகார்டோ, ஸிஸ்மோண்டி, பேராசிரியர் ரிச்சர்ட் ஜோன்ஸ், பேராசிரியர் ராம்ஸே, ஷெர்பூலியேயே இன்னும் இதரர்கள் கிட்டத்தட்டத் துல்லியமாகவே கூறியுள்ளனர்.

மூலதனத்தின் இந்த இரண்டு பகுதிகளும் ஆரம்பத்தில் ஒன்றுக்கு ஒன்று என்னும் விகிதாச்சாரத்தில் இருந்தால், தொழில் வளர்ச்சியுறும்போது அது ஐந்துக்கு ஒன்று என்னும் விகிதாச்சாரமாகவும் பிற வகைகளிலும் மாறும். உதாரண மாக, மொத்த மூலதனம் 600ல் இயந்திர சாதனங்கள், கச்சாப் பொருள்கள், முதலியவற்றிற்கு 300ம், கூலிக்காக 300ம் ஒதுக்கப்படுகிறது என்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்போது, 300 தொழிலாளர்களுக்குப் பதிலாக 600 தொழி லாளர்களை வேலைக்கமர்த்துவதற்கு மூலதனம் இரு மடங்கா னாலே போதும். மொத்த மூலதனம் 600ல் இயந்திரங்கள், கச்சாப் பொருள்கள் முதலியவற்றிற்கு 500ம், கூலிக்கு 100ம் மட்டும் ஒதுக்கப்படுகிறது என்று வைத்துக்கொள் வோம். அப்போது 300 தொழிலாளர்களுக்குப் பதிலாக 600 தொழிலாளர்களை வேலைக்கமர்த்துவதற்கு இதே மூலதனம் 600லிருந்து 3,600 ஆக உயரவேண்டும். எனவே தொழில் வளரும்போது உழைப்புக்கான கிராக்கி மூலதனக் குவிய லுக்குச் சரிசமமாக அதிகரிப்பதில்லை. அது அதிகரிக்கத் தான் செய்கிறது என்றாலும் முழு மூலதனப் பெருக்கத் தோடு ஒப்பிடும் போது நிரந்தரமாகக் குறைந்துவரும் விகிதத்திலேயே அதிகரிக்கிறது.

நவீனத் தொழில்களின் வளர்ச்சியானது நிலைமையை மேலும் மேலும் முதலாளிக்குச் சாதகமாகவும் தொழி

லாளிக்குப் பாதகமாகவுமே ஆக்கிக்கொண்டு போகிறது. இதன் விளைவாக முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையின் பொது வான போக்கு கூலியின் சராசரி அளவைக் குறைப்பதாக அல்லது உழைப்பின் மதிப்பைக் கிட்டத்தட்ட அதன் குறைந்த பட்ச வரம்புக்குத் தள்ளுவதாக இருக்கிறதே தவிர, அதை உயர்த்துவதாக இல்லை. இதைக் காட்டுவதற்கு மேற்சொன்ன சிலகுறிப்புக்கள் போதும். இந்த முறையின்கீழ் நிலைமை இவ் வாறிருக்கும்போது, தொழிலாளி வர்க்கம் மூலதனத்தின் அத்து மீறல்களை எதிர்ப்பதை விட்டுவிட வேண்டும், தாற்காலிக மேம்பாட்டுக்கு அவ்வப்போது கிட்டும் வாய்ப்புக்களைச் சிறந்த முறையில் பயன்படுத்திக்கொள்ளும் முயற்சிகளையும் கைவிட வேண்டும் என்று இது அர்த்தப்படுமா? அவ்வாறு அவர்கள் செய்தால், கடைத்தேற வகையற்ற ஒன்று மில்லாத பஞ்சைக் கும்பலுக்குச் சமமான நிலைக்கு இழிந்து விடுவர். கூலி மட்டத்துக்காகத் தொழிலாளர்களின் போ ராட்டங்கள் கூலி அமைப்பு முறை முழுவதுடனும் பிரிக்க முடியாதவாறு இணைந்திருக்கிறது என்றும், 100 சம்பவங் களில் 99ல் அவர்களின் கூலி உயர்வுப் போராட்டம் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு உழைப்பு மதிப்பைக் காப்பாற்றிக்கொள் ளச் செய்யும் முயற்சியாகவே இருக்கிறது என்றும், உழைப் பின் விலைக்காக முதலாளிகளுடன் போராடுவதன் அவசியம் தொழிலாளர்களது நிலைமையில் உள்ளடங்கியிருக்கிறது என்றும், இந்த நிலைமை அவர்கள் தங்களையே பண்டங்கள் போலவிற்றுக் கொள்ளுமாறு நிர்ப்பந்திக்கிறது என்றும் நான் எடுத்துக்காட்டிவிட்டேன் என்று நினைக்கிறேன். தொழி லாளர்கள் மூலதனத்திற்கெதிரான தங்களது அன்றாடப் போராட்டத்தில் கோழைத்தனமாக விட்டுக்கொடுப்பதன் மூலம், எந்த ஒரு பெரிய இயக்கத்தையும் நடத்துவதற்குத் தங்களை அருகதையற்றவர்களாக்கிக் கொள்வார்கள் என்பது நிச்சயம்.

அதே சமயம், கூலி முறை அமைப்பின்கீழ் நிலவும் பொது வான அடிமைத்தனம் ஒரு புறமிருக்க, இந்த அன்றாடப் போராட்டங்களின் இறுதி விளைவுகளைப்பற்றித் தொழிலாளி வர்க்கம் மிகைப்படுத்திக்கொண்டு விடக்கூடாது. விளைவு களை எதிர்த்து அவர்கள் போராட்டம் நடத்துகிறார்களே

தவிர, அந்த விளைவுகளுக்கான காரணங்களை எதிர்த்தல்ல; தங்களது நிலைமையை மோசமாக்கும் போக்கை அவர்கள் தடுத்து நிறுத்துகிறார்களே தவிர, அதன் திசை வழியை மாற்றவில்லை; அவர்கள் நோயின் கடுமையைத் தணித்துக் கொள்கிறார்களே தவிர, நோயைச் சொஸ்தமாக்கிக் கொள்ள வில்லை. இவற்றைத் தொழிலாளி வர்க்கம் மறந்துவிடக் கூடாது. என்வே, மூலதனத்தின் ஓய்வு ஒழிவு இல்லாத ஆக் கிரமிப்பாலோ அல்லது மார்க்கெட் நிலவரத்தின் மாற்றங்க ளாலோ விளையும் இந்தத் தவிர்க்க முடியாத கொரில்லாப் போராட்டங்களில் தொழிலாளர்கள் தங்களை முழுக்க முழுக்க மூழ்கடித்துக்கொண்டுவிடக் கூடாது. இன்றுள்ள அமைப்பு முறை, சகல துன்ப துயரங்களையும் விளைக்கும் அதேசமயத் தில், சமூகத்தின் பொருளாதாரப் புனர் நிர்மாணத்திற்குத் தேவையான பௌதிக நிலைமைகளையும் சமூக வடிவங்களை யும் அது உண்டு பண்ணுகிறது என்பதை அவர்கள் உணர வேண்டும். "நியாயமான அளவு வேலைக்கு நியாயமான கூலி" என்னும் பழைய குறிக்கோளுரைக்குப் பதிலாகக் "கூலி அமைப்பு முறை ஒழிக!" என்னும் புரட்சிகரமான கோஷத்தைத் தொழிலாளிகள் தங்கள் பதாகையில் பொறித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தை விளக்குவதற்காக நான் நிகழ்த்த வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுவிட்ட இந்த மிக நீண்ட, ஒருகால் அலுப்புத்தட்டக் கூடிய விரிவுரைக்குப்பின் கீழ்க்கண்ட முடிவுகளைக் கூறிவிட்டு எனது சொற்பொழிவை முடித்துக்கொள்கிறேன்:

முதலாவதாக, கூலியின் விகிதத்தில் பொது உயர்வு பொதுவான லாப விகிதத்தில் வீழ்ச்சியை விளைவிக்கும் என்றா லும் மொத்தத்தில் பண்டங்களின் விலைகளைப் பாதிக்காது.

இரண்டாவதாக, முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையின் பொதுவான போக்கு சராசரிக் கூலியின் மட்டத்தை உயர்த்துவது அல்ல, குறைப்பதாகும்.

மூன்றாவதாக, மூலதனத்தின் ஆக்கிரமிப்புக்கெதிரான போராட்டக் கேந்திரங்களாகத் தொழிற்சங்கங்கள் நன்கு செயல்படுகின்றன. தங்கள் சக்தியைச் சரியற்ற முறையில் உபயோகிப்பதுதான் அவை தோல்வி அடைவதற்கு ஓரளவு

காரணம். நிலவும் அமைப்பை மாற்றுவதற்காகவும் ஒரே சமயத்தில் முயற்சி செய்வதற்குப் பதிலாக, தொழிலாளி வர்க்கத்தின் இறுதி விமோசனத்திற்காக, அதாவது கூலி அமைப்பு முறையை முடிவாக ஒழித்துக்கட்டுவதற்காகத் தங்கள் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட சக்திகளை நெம்புகோலாகப் பயன்படுத்துவதற்குப் பதிலாக, நிலவும் அமைப்பின் விளைவுகளுக்கு எதிரான கொரில்லாப் போருக்குள் தங்களைக் குறுக்கிக் கொள்வதனுல் அவை பொதுவாக இலக்குப் பிசகிவிடுகின்றன.

1865ம் ஆண்டு மே—
ஜூன் 27ந் தேதி கார்ல்
மார்க்ஸால் எழுதப்பட்டது

லண்டனில் 1898ல் முதலில்
ஒரு தனி பிரசுரமாக வெளி
யிடப்பட்டது

பெயர்க் குறிப்பு அகராதி

ஓவன் (Owen) ராபர்ட் *(1771-1858)—மாபெரும் பிரிட்டிஷ் கற்பனாவாதி சோஷலிஸ்ட்.—19*

ஜோன்ஸ் (Jones) ரிச்சர்டு *(1790-1855)—பிரிட்டிஷ் பூர்ஷ்வாப் பொருளியல் அறிஞர்.—89*

ஷெர்பூலியே (Cherbuliez) அந்துவான் எலிஸே *(1797-1869)—சுவிஸ் பொருளியல் அறிஞர், குட்டிபூர்ஷ்வா நோக்கத்திலிருந்து முதலாளித்துவத்தை விமர்சனம் செய்தார்.—89*

ஸிஸ்மோண்டி (Sismondi) ழான் ஷார்ல் லெஒனார் ஸிமோன் டி *(1773-1842)—சுவிஸ் பொருளியல் அறிஞர்.—89*

ஸீனியர் (Senior) நாஸோ வில்லியம் *(1790-1864)—பிரிட்டிஷ் பூர்ஷ்வாப் பொருளியல் அறிஞர்.—17, 18, 19*

ஸ்மித் (Smith) ஆடம் *(1723-1790)—பிரிட்டிஷ் பொருளியல் அறிஞர். பூர்ஷ்வா அரசியல் பொருளியலின் மிகப் பெரிய பிரதிநிதிகளில் ஒருவர்.—37,48,49,88*

ஹாப்ஸ், தாமஸ் (Hobbes, Thomas) *(1588-1679)—பிரிட்டிஷ் தத்துவவாதி. இயந்திரவியல் பொருள் முதல்வாதத்தின் பிரதிநிதி.—53*

டூக் (Took) தாமஸ் *(1774-1858)—பொருளியல் அறிஞா, ரிக்கார்டோவின் பணச் சித்தாந்தத்தின் விமர்சகர்.—19, 50*

தார்ன்டன் (Thornton) **வில்லியம் தாமஸ்** *(1813-1880) — பிரிட்டிஷ் பொருளியல் அறிஞர்.—84*

நியூமன் (Newman) **பிரான்ஸிஸ் வில்லியம்** *(1805-1897)— ஆங்கில மொழிஇயல் அறிஞர், கட்டுரையாளர்.—19*

நியூமார்ச் (Newmarch) **வில்லியம்** *(1820-1882)—பிரிட்டிஷ் பூர்ஷ்வாப் பொருளியல் அறிஞர், புள்ளி இயல் அறிஞர்.—18*

பார்ட்டன் (Barton) **ஜான்** *(18ம் நூற்றாண்டின் இறுதி முதல் 19ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம்வரை) பிரிட்டிஷ் பூர்ஷ்வாப் பொருளியல் அறிஞர்.—89,*

பிராங்கிளின் (Franklin, **பெஞ்சமின்** *(1706-1790)—பிரபல அமெரிக்க அரசியல் தலைவர், பெரிய விஞ்ஞானி.—42*

மனேனியஸ் அக்ரிப்பா (Agrippa) *(இறப்பு கி. மு. 493)—பண்டை ரோமாபுரியின் பாட்ரீஷியன் (உயர் குடியினர்).—11*

மார்ட்டன் (Morton) **ஜான் சால்மர்ஸ்** *(1821-1888) —பிரிட்டிஷ் விவசாய விஞ்ஞானி.—21*

மால்தஸ் (Malthus) **தாமஸ் ராபர்ட்** *(1766-1834)—பிரிட்டிஷ் பொருளியல் அறிஞர், பாதிரி. ஜனத்தொகை அதிகரிப்பும் உழைப்பாளி மக்கள் திரளின் தாழ்ந்த வாழ்க்கைத் தரமும் சுரண்டுவோர் சமூக அமைப்பின் விளைவுகள் அல்ல என்றும் இயற்கை விதிகளின்படியே நிகழ்கின்றன என்றும் நிரூபிக்க முயன்றார்.—76*

யூர் (Ure) **எந்திரியூ** *(1778-1857)—பிரிட்டிஷ் இரசாயனி, பூர்ஷ்வாப் பொருளியல் அறிஞர்.—17, 18*

யூர்ஹார்ட் (Urquhart) **டேவிட்** *(1805-1877) —பிரிட்டிஷ் ராஜதந்திரி, பிற்போக்காளக் கட்டுரையாளர்.—23*

ரொபெஸ்பியேர் (Robespierre) **மக்ஸிமிலியான்** *(1758-1794)— 18ம் நூற்றாண்டு பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் முக்கியத் தலைவர். யாக்கோபியர்களின் தலைவர். புரட்சி அரசாங்க முதல்வர் (1793-1794).—18*

ராம்ஸே (Ramsay) ஜார்ஜ் (1800-1871)—பிரிட்டிஷ் பூர்ஷ்வாப் பொருளியல் அறிஞர். —89

ரிக்கார்டோ (Ricardo) டேவிட் (1772-1823) — பிரிட்டிஷ் பொருளியல் அறிஞர். சாஸ்திரீய பூர்ஷ்வா அரசியல் பொருளியலின் மிகப் பெரிய பிரதிநிதிகளில் ஒருவர்.—37,88

ரோஸ் (Rose) ஜார்ஜ் (1744-1818) — பிரிட்டிஷ் ராஜதந்திரி, நிதி அமைச்சர் (1782-1783, 1784-1801).—84

வெஸ்டன் (Weston) ஜான் — பிரிட்டிஷ் தொழிலாளர், முதல் இன்டர்நேஷனல் கவுன்சில் உறுப்பினர்.—6,7,8, 9, 10, 11, 15, 16, 17, 19,22,23,24,28,30,31,34,87,

வாசக நேயர்களுக்கு

இந்த மொழிபெயர்ப்பைப் பற்றியும் இந்தப் புத்தகத்தின் தயாரிப்பைப் பற்றியும் வாசக நேயர்களின் கருத்தை முன்னேற்றப் பதிப்பகம் மகிழ்வுடன் வரவேற்கும்.

கடிதங்களைத் தயை செய்து, "Progress Publishers, 17, Zubovsky Boulevard, Moscow, USSR" என்ற முகவரிக்கு அனுப்புங்கள்.

விற்பனையாளர்கள்

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்

தலைமை அலுவலகம்

41-B, Sidco Industrial Estate, Ambattur Madras-600098

ஷோ-ரூம்

6/30, Mount Road, Madras-600002

கிளைகள்

80, West Tower St., Madurai-625001
87/89, Oppanakara St., Coimbatore-641001
Singarathope, Tiruchirappalli-620008
Cherry Road, Salem-636001

...KA PUB...
5 MAR 1995

К. Маркс

ЗАРАБОТНАЯ ПЛАТА, ЦЕНА И ПРИБЫЛЬ

На тамильском языке